

Josip Pečarić: BISKUP ANTE IVAS I THOMPSON

JOSIP PEČARIĆ

**BUSKUP ANTE IVAS I
THOMPSON**

ZAGREB, 2025.

© Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	9
BISKUP IVAS I THOMPSON	15
SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ	15
LJUBOMIR ŠKRINJAR, ČAVOGLAVE / THOMPSON – DAN POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI	24
PISMO THOMPSONU	43
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	49
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U</i> HAAGU (ČAVOGLAVE – DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI, 5.8.2008.)	56
ANTE IVAS, MARKO PERKOVIĆ-THOMPSON ILITI „ILIJA OD KLJAKA.“	74
TIHOMIR DUJMOVIĆ, ISTARSKO DOCIRANJE	78
IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU	80
HAJKA NA THOMPSONA	88
THOMPSONOVA ULOGA U HRVATSKOM GENOCIDU	96
I BISKUP IVAS JE TRN U OKU 'CRVENIMA'	102
SUMNJIV JE NJIMA I BISKUP, A NE SAMO THOMPSON	106
PISMO HAZU	113

PISMA BEZ ODGOVORA?	127
ANTE IVAS, BIJESNI SU ZBOG ONOGA „STALA BRAĆA DA OBRANE SVOJE DOMOVE...”	138
NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!	140
MARKO PERKOVIĆ THOMPSON: GLAZBA JE MOJ POZIV	142
OSVRT EVE KIRCHMAYER-BILIĆ	149
SPEKTAKL U POLJUDU: VIŠE OD 50.000 OBOŽAVATELJA PJEVALO S THOMPSONOM	157
ZDRAVKO TOMAC, TKO SU USTVARI LJUDI BEZ BUDUĆNOSTI?	159
JOSIP PEČARIĆ, ČAVOGLAVE	165
BLAGOSLOV CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA U ČAVOGLAVAMA – 20.9.2014.	169
'KONCERT ZA DOMOVINU' MARKO PERKOVIĆ THOMPSON – UVIJEK VJERAN SEBI	183
ODGOVOR MARKU LJUBIĆU	189
ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILOKADA PUPOVCA I NJEGOVOG <i>SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?</i>	193
VLADO KOŠIĆ, VOLIO BIH KAD BI BILO VIŠE TAKVIH HRABRIH LJUDI KAO ŠTO SU PROSLAVLJENI PJEVAČ MARKO PERKOVIĆ THOMPSON I AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ	201
PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU	206
VLADO KOŠIĆ, KONFERENCIJA O 70. GODIŠNJICI ŽIVOTA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA – ZAGREB, 5. SRPNJA 2018.	210
JE LI BISKUP ŽIVKOVIĆ U VUKOVARU PREDSTAVLJAO MOJU KNJIGU?	215
UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE</i>	222
MIROSLAV TUĐMAN I ČAVOGLAVE	226
BISKUP KOŠIĆ U ČAVOGLAVAMA: ‘PO SVOJOJ HRABROJ OBRANI KOJU JE OPJEVAO THOMPSON POSTALE SU SIMBOL DOMOVINSKOG RATA’	228
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U	

'HRVATSKOM TJEDNIKU'	230
GOVOR J. PEČARIĆA U LIVNU	240

POVRATAK THOMPSONA245

THOMPSONOV KONCERT NA POZORNICI SE POJAVIO BISKUP ANTE IVAS, PUBLIKU JE PREPLAVILO ODUŠEVLJENJE	245
40.000 LJUDI NA THOMPSONOVOM KONCERTU U DUGOPOLJU, MEĐU NJIMA I NJEGOV BOLESNI SIN	247
MONS. IVAS RECITIRAO JE SVOJU PJESMU NA THOMPSONOVOM KONCERTU, EVO ZAŠTO JE POSEBNA	250
'PITAJ SVAKI KAMEN NAŠEG GRADA DUBROVNIKA'	254
LIJEP FILM O MARKU	256
DUGOPOLJE	258

DODATAK260

BISKUP IVAS U MOJIM KNJIGAMA	260
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. .	260
CARLA DEL PONTE DOKTORIRALA NA DR. MILANU BULAJIĆU	260
GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU	267
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	276
JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI? .	276
HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.	295
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ“ U ZAGREBU	295

60 GODINA SVEČENIŠTVA I DIJAMANTNI JUBILEJ MISNIŠTVA ŠIBENSKOG BISKUPA U

MIRU ANTE IVASA	300
MONS. ANTE IVAS NA BLEIBURGU: DOĐI, GOSPODINE, U ZEMLJU HRVATA! STOJIMO PRIGNUTI PRED KRIŽEVIMA BLEIBURGA	300
JOSIP PEČARIĆ, MOJE KNJIGE O HRVATSKIM BISKUPIMA	316

BISKUP IVAS I NA MOM FACEBOOKU	321
PROSLAVA SV. JAKOVA. BISKUP ANTE IVAS PROSLAVIO DIJAMANTNI SVEČENIČKI JUBILEJ	349
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	369

UVOD

Biskup Ante Ivas odigrao je važnu ulogu u obrani legendarne pjesme iz Domovinskog rata „Bojna Čavoglave“ i Marka Perkovića Thompsona.

Zato sam ovu knjigu podijelio u dva dijela.

Glavni dio knjige se odnosi na našeg biskupa i Thompsona, a Dodatak sadrži još neke tekstove o biskupu.

Rođen je 26. prosinca 1939. godine u Vodicama, od oca Stjepana i majke Ive rođene Birin. Osnovnu je školu pohađao u Vodicama, a gimnaziju u zadarskom sjemeništu. Studij teologije završio je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

Pastoralno djelovanje

Za svećenika je zaređen 5. srpnja 1964. godine. Do 1966. bio je župni vikar u katedralnoj župi u Šibeniku. Župničku službu obavljao je u župama Šibenik - Njivice (1966. – 1977.), Grebaštica (1977. – 1980.), Murter (1980. – 1992.), Zaton i Rasline. Kao župnik u župi sv. Jurja u Zatonu pokrenuo je Smotru crkvenog pučkog pjevanja *Puče moj*. Od 1988. godine obavljao je službu generalnoga vikara Šibenske biskupije.

Šibenski biskup

Nakon iznenadne smrti šibenskoga biskupa msgr. Srećka Badurine, msgr. Ivas je 17. rujna 1996. Izabran za dijecezanskoga upravitelja Šibenske biskupije. Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je šibenskim biskupom, 5. veljače 1997. godine. Za biskupa je zaređen u šibenskoj

katedrali 19. ožujka iste godine, od kad je i preuzeo službu. Glavni zareditelj bio je kardinal Franjo Kuharić, nadbiskup zagrebački i metropolit, a suzareditelji msgr. Ante Jurić, splitsko-makarski nadbiskup i metropolit i msgr. Ivan Prenda, nadbiskup zadarski.

Ivas je u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obnašao nekoliko službi. Bio je predsjednik Odbora HBK za mlade, član Biskupske komisije HBK za liturgiju i član Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije, Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica.

Papa Franjo je 3. lipnja 2016. prihvatio njegovo odreknuće od pastirske službe šibenskog biskupa zbog navršene dobi za umirovljenje, u skladu s kanonom 401 § 1 Zakonika kanonskoga prava, a na službu šibenskog biskupa imenovao mons. Tomislava Rogića, udbinskog župnika. Također odlukom pape Franje, do ređenja novog biskupa 25. srpnja 2016., bio je apostolski administrator Šibenske biskupije.

Nagrade i priznanja

Nagrada za životno djelo Grada Šibenika 2018., za dugogodišnje iznimne zasluge u duhovnoj, humanitarnoj, obrazovnoj i vjerskoj obnovi grada Šibenika^l

Zanimljivosti

Biskup Ivas autor je stihova skladbe *Na Tvoju riječ Kapetane*, koja je bila odabrana za himnu susreta hrvatske katoličke mladeži u Šibeniku 2004. godine. Također, autor je stihova pjesme *Maranatha* koju je uglazbio Marko Perković Thompson i objavio na albumu *Ora et labora* iz 2013. godine.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ante_Ivas

Tekst pjesme:

Marantha, Pastiru dobri,
Rabi, Učitelju
Dođi na polja, more, gore,
Na zipke i grobove
Raspelom Tvojim označene,

Krvlju i znojem ispaćene,
Isplakane suzama Naroda moga
Budi Početak i Svršetak,
Prvi i Posljednji,
Uskrsła Pobjeda,
Alfa i Omega
Naroda moga

REF.

MARANATHA
Dođi Gospodine
U zemlju Hrvata
MARANATHA
Dođi na radost
Svega naroda moga
MARANATHA
Dođi nam brzo i zauvijek ostani
Ostani

Neka prođe vrijeme zavodnika,
Lažnih proroka
I svih kukavica, izdajica,
Krivoklepnika
I svih varalica, otpadnika,
Strašnih ubojica
I svih sluga Zloga
Iz Naroda moga
Skinij lažne maske
S lica moje zemlje Hrvatske
Nek' zablista svom ljepotom
I vjerom u Tebe Boga,
Naroda moga

REF.

Zauvijek

Gospe, ženo
Suncem ovjenčana
Satri zmiju
Zmaja paklenoga
Pokaži pute
Do nebeskog raja
O, kraljice
Cijele nam nacije
I dok je srca
Biti će Croatiae

REF.

Zauvijek

http://www.hitovi.ba/id-30777-Thompson_Maranatha_pjesma.aspx

In Te, Domine, speravi!

March 29, 2019.

Na Tvoju riječ, Kapetane

Zaveslaj na pučinu mora
Zaveslaj na duboko
Na drugu stranu lađe
Baci mreže svoje na moju Riječ
Prazna noć
Bila je varka
U osvitu zore,
Sunca i dana
U daru mome
Nestaje mrak,
Nestaje strah
Veslamo, evo, kako si rekao
S veslima u rukama
U ruci Tvojjoj
Na Tvojjoj strani

Sve su strane svijeta
Dubine mora
I odrazi neba
Veslamo, evo, kako si rekao
S veslima u rukama
U ruci Tvojoj
Na pučini Tvojoj
I sebe smo sreli
Bacamo mreže
Na Tvoju riječ
Rabi, Kapetane
I punimo se, evo, izobiljem života.

[https://www.facebook.com/U.tebe.se.Gospodine.uzdam/posts/
2723800604303028/](https://www.facebook.com/U.tebe.se.Gospodine.uzdam/posts/2723800604303028/)

Lnjigu završavam s izvješćem:

60 GODINA SVEĆENIŠTVA I DIJAMANTNI JUBILEJ
MISNIŠTVA ŠIBENSKOG BISKUPA U MIRU ANTE IVASA

BISKUP IVAS I THOMPSON

SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ

Jasno je da se ovo predavanje održava u predizborno vrijeme pa je sadašnji trenutak u Hrvatskoj prvenstveno obilježen izborima. Tako Zdravko Tomac opisuje buduću strategiju «trijumvirata Milanović-Pusić-Mesić (MPM)» u deset točaka. U stvari radi se o STAROJ strategiji svjetskih moćnika o kojoj sam pisao u desetak knjiga (*Za hrvatsku Hrvatsku, Sramotni sud u Haagu, Pronađena polovica duše, Trijumf tuđmanizma, Nepoćudne knjige, Hercegovac iz Boke, Tuđmanove tri sekunde* (s D. Jelčićem), *Priznajem, Hrvat sam!, Povijesni prijepori* (s D. Jelčićem), *Za hrvatske vrednote*). Zato je jednostavnije ovdje dati tih deset točaka dr. Tomca:

1. Nastavila bi se radikalna detuđmanizacija Hrvatske s ciljem da se Franjo Tuđman i njegovo djelo ne samo izbriše iz povijesnoga pamćenja hrvatskoga naroda, nego da se obezvrijedi i kriminalizira, kako bi se Stjepan Mesić nametnuo kao spasitelj koji je u savezu s SDP-om i HNS-om kao Mojsije izveo hrvatski narod iz Tuđmanove "pustinje".

2. Prihvatile bi se krivotvorine iz optužnica i presuda Haaškoga suda kojima se Hrvatska optužuje kao dvostruki agresor na Srbe u Hrvatskoj i muslimane u Bosni i Hercegovini kao navodna istina. Svim sredstvima vlasti i medijima i propagandnom mašinerijom inspirao bi se mozak građanima kako bi se laži Stipe Mesića i Vesne Pusić da je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, da je

državno i vojno rukovodstvo Hrvatske bilo organizirano kao zločinačka organizacija i da su oslobodilačke akcije Hrvatske vojske bili zločinački pothvati, pretvorile u "istinu".

3. Nastavili bi se i proširili sudski procesi protiv branitelja uz daljnje amnestiranje srpskih zločina. Prihvatile bi se povijesne krivotvorine koje Hrvatsku od žrtve agresije pretvaraju u agresora, a Srbe od agresora u žrtvu agresije sa svim konsekvencijama.

4. Nastavilo bi se s eliminacijom svih bitnih ljudi iz procesa stvaranja i obrane hrvatske države, nastavilo bi se diskreditiranje Domovinskoga rata.

5. Nastavila bi se obnova titoizma (Tito a ne Tuđman), te bi se umjesto Domovinskoga rata kao temelj ove Hrvatske pokušao nametnuti komunistički antifašizam i titoizam. Nastavilo bi se s propagiranjem balkanskoga zajedništva bez raščišćavanja istine o velikosrpskoj agresiji ne samo uz podjelu krivnje nego i kopernikanski obrat u kome velikosrpski krivac postaje žrtva a Hrvatska od žrtve postaje agresor.

6. Hrvati u Bosni i Hercegovini još više bi se prepustili njihovoj gorkoj sudbini. Oduzelo bi im se pravo glasa na hrvatskim izborima, što je suprotno hrvatskome Ustavu, koji garantira ista prava svim državljanima Hrvatske. Prihvatila bi se antihrvatska politika po kojoj Hrvati u Bosni i Hercegovini od suverenoga naroda postaju nacionalna manjina.

7. Hrvatska bi prihvatila namirenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj a ne samo povratak stanarskoga prava i ostale beneficije tako da bi se postupno stvarale osnove za povratak na čuveni plan Z-4 koji bi mogao nakon presuda Haaškoga suda postati snažan argument za zahtjeve Srba za političkom autonomijom u Hrvatskoj.

8. Nastavila bi se još bržim tempom rasprodaja srebra i zlata hrvatske države i hrvatskoga naroda. Prihvatila bi se prodaja zemlje i obale strancima. Prihvatila bi se politika koja želi Hrvatsku dovesti na prosjački štap, koja želi Hrvate pretvoriti u bezemljaše. Tek kad nas potpuno osiromaše tada će nas primiti u Europsku uniju da bi mogli kontrolirati sve ono što su prije uzeli, čega su postali vlasnici.

9. Nastavio bi se križarski rat protiv Katoličke Crkve i vjere. Hrvatska bi od sekularne države postala sekularistička država,

nastavilo bi se destruiranje obitelji i kršćanskoga sustava vrijednosti kao temelja hrvatskoga identiteta.

10. Ubrzali bi se procesi razbijanja duhovnoga jedinstva i sloge hrvatskoga naroda. Nastavilo bi se s politikom podjela i razbijanja sloge hrvatskoga naroda odvajanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine i Hrvata iz Hrvatske i onemogućavanja hrvatske dijaspare da sudjeluje u političkom i javnom životu Hrvatske.

Istina je da je Mesić prvi među značajnijim hrvatskim političarima shvatio da je najprofitabilnije biti sluga svjetskim moćnicima, i tu svoju volju im je dokazao svojim lažnim svjedočenjima u Haagu. Time je zaslužio svoj položaj. U vrijeme vladavine Račanove koalicije problem je bio u tome što se Račan nije usudio provesti ovakav plan u cijelosti. Nije se usudio uhapsiti generala Gotovinu! Tada je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven i tako nešto nije bilo moguće. Trebalo je prvo detuđmanizirati HDZ što je uspješno «odradio» Sanader. Upozoravao sam na to još prije izbora 2003. godine. Jedan moj članak iz tog razdoblja nosio je naslov:

«Ima li razlike između Sanadera i Mesića?»

U podnaslovu je bio i odgovor:

«Mesić je uzor Sanaderu!»

Još je rječitija bila moja tvrdnja kojom sam opisivao očekivani dolazak Sanaderovoga HDZ-a na vlast:

«Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

I doista bolji sluga je došao na vlast i Gotovina je u Haagu! Sjetimo se posljednjeg saziva Državnog sabora. Njegov rad je protekao u dokazivanju tko je bolji sluga svjetskim moćnicima.

Zato mi se čini naivnom konstatacija prof. Tomca o pokušaju sprječavanja dolaska trijumvirata MPM na vlast:

«Odgovorne su i hrvatske političke stranke a posebno HDZ, koji je dužan u skladu s novom povijesnom situacijom bitno korigirati svoju strategiju i pokušati bilo prije izborni ili poslije izborni stvoriti dovoljno snažnu hrvatsku domoljubnu koaliciju koja će biti ne samo alternativa trijumviratu MPM nego i biti u stanju pobijediti na izborima.»

Kao da Sanader već nije odgovorio dr. Tomcu time što mu je protivnik čak i HSP. Uostalom i sam mu Mesić suptilno pokušava objasniti da se je očito zabunio govoreći o mogućoj koaliciji SDP-

HDZ. Drugim riječima, nije u redu optuživati Milanovića za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ, a što je sama Pusićka davno izrekla tvrdeći kako Sanader sprovodi njenu politiku (čitaj: politiku svjetskih moćnika).

Naravno, Sanader je bio član Tuđmanovog HDZ-a pa u njega svjetski moćnici ne mogu imati povjerenja kao u Milanovića, pa je Tomac u pravu samo u tome što će trijumvirat Milanović-Mesić-Pusić biti izravniji u postizanju onoga što gazde traže od njih. Očekivati da Sanader, ili bilo tko drugi, kada jednom prihvati biti sluga svjetskim moćnicima to ikada više može promijeniti – iluzorno je. Jednom izdajica – uvijek izdajica! S druge strane, i trijumvirat MPM i svjetski moćnici moraju računati na to da se gubitnički HDZ može osloboditi Sanadera i vratiti se državotvornoj politici.

Dakle, predstoji nam ponavljanje izborne priče iz 2003. godine. Tada je Sanader na mitinzima obećavao ono na što ga sada proziva Tomac, pa znamo kako se to završilo. Tada je HDZ sve uvjerio da mu je saveznik HSP, a formalno su mu to postali Srbi. Mada je istina da – kada su u pitanju zahtjevi svjetskih moćnika - sve vrijeme imamo stvarnu koaliciju HDZ-SDP! Mesić, dakle, samo poziva da se ta stvarna koalicija i formalizira. HSP je i tada, kao i danas, samo želio doći do vlasti zajedno s HDZ-om koji ga i tada i sada prvo iskoristi pa potom odbacuje. Uostalom vidljivo je da sve ovo o čemu govori dr. Tomac nije bitno u dosadašnjim nastupima i jednih i drugih.

I tada i sada veoma su uspješni s uvjeravanjem glasača kako «će im glas propasti»! Umjesto da glasuju za one koji misle i govore ono što i oni sami glasuju za one koji sprovode volju svjetskih moćnika. Poslije izbora slijedi otrežnjenje i optuživanje onih za koje su glasovali. Pri tome previđaju da su krivci i oni sami jer su vodeći računa da im glas ne propadne prodali svoj dobar glas. Oni su svojim glasovanjem na prošlim izborima omogućili hapšenje generala Gotovine! Oni će svojim glasovanje ili neizlaskom na ove izbore omogućiti da Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset Tomčevih točaka! Ili kako kaže Damir Pešorda u «Hrvatskom listu» od 25. listopada 2007.:

«Ukoliko ste doista spremni glasovati protiv vlastitoga mišljenja, to može značiti samo jedno – da ne držite do vlastitoga mišljenja. Tko ne drži do vlastitoga mišljenja, ne samo da ne drži ni do sebe, nego

i vrijeđa vlastito ljudsko dostojanstvo. Štoviše, vrijeđa i ljudsko dostojanstvo uopće, čovjeka kao 'misleće biće' po definiciji. Zar ćemo dopustiti da ispadne kako u Zmaginu šovinističkom ispadu (misli se na izjavu kandidata za predsjednika Slovenije, za koga je poslije te izjave glasovao svaki peti Slovenac, kako je 'došlo vrijeme da se Hrvati pogledaju u ogledalo i vide da su stoka', op. J.P.) ima i zrnice zlobne istine?»

Naravno prolaznu ocjenu ne zaslužuju ni oni koji su kroz sve ovo vrijeme – njima doista nesklono – ostali na državotvornim pozicijama. Nisu smogli dovoljno snage da se okupe i tako postanu snaga koja može garantirati da izdaja hrvatskih nacionalnih interesa dugoročno neće proći. Ljudima će to biti znak da im je važniji osobni interes od nacionalnoga! Istina je da je među njima bilo sigurno puno onih kojima je i bio zadatak onemogućiti takovo okupljanje.

Dakle, ako je vjerovati anketama, današnji trenutak u Hrvatskoj je i dalje u znaku ostvarivanja želja svjetskih moćnika. U pitanju su samo nebitne nijanse. Moj osobni doživljaj je slijedeći:

Nitko me nikada nije više ponizio od sadašnjih vlasti kada su «locirali, identificirali, uhitili i transferirali» generala Gotovinu. Omalovažili su ono najvrjednije u mom životu. S druge strane među njima ima i onih koji poštuju ono što radim pa tu i tamo mogu učiniti po nešto što mi i odgovara. Oni drugi to sigurno ne bi, ali nisu ni stvorili akcijski plan za uhićenje generala, novinara, ... Oni su to omogućili. Dakle, pitanje je hoću li se prodati ili ne? I biti posljednji bijednik.

Možda će netko primijetiti kako nisam u pravu jer je eto Predsjednik vlade održao govor u UN-u protestirajući zbog nedavne prvostupanjske presude suda u Haagu vukovarskim krvnicima. Znamo da su one u Hrvatskoj dočekane sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuju kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradali u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Protestirao je i lažni svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo njegovo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih. Kardinal Josip Bozanić je upozorio: «*U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje*». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, zar Sanader nije u UN-u pohvalio suradnju Hrvatske sa sudom u Haagu? Znamo da je osnovna zadaća tog suda «dokazati» tzv. zločinački pothvat tzv. zločinačke organizacije. A u tome su sudjelovali – svaki na svoj način -i Mesić, i Račan, i Sanader. Sanader se s pravom hvali na takovu suradnju! Zato ne čudi što on ni jednom jedinom riječju nije spomenuo u UN-u «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Nije spomenuo jednu zločinačku konstrukciju protiv naše države i nas svih!

Gazde su nagradile takovu poslušnu Hrvatsku: primjena je za nestalnu članicu Vijeća sigurnosti!

A i mi svi smo «nagrađeni»: dopušteno nam je *ne-zaboraviti žrtve Vukovara*! Dopustite mi jednu malu digresiju. Grupa akademika je zajedno ili s biskupima, ili s povjesničarima ili sami imala nekoliko zapaženih akcija u javnosti. Kada se radilo o predavanju u Vukovaru srpskog akademika Vasilija Krestića, autora sintagme o genocidnosti hrvatskog naroda, toj akciji su se pridružili i ljevičari u Akademiji!

Zato je i političarima i medijima sramota samo neosuđivanje vukovarskih krvnika. A naslov mog prvog teksta o sudu iz Haaga, još 1996. godine, bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu. Tih početnih godina to jeste bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Riječ «sramota» već nije bila odgovarajuća u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija. Ali išla je u kontekstu sugestije biskupa Jurja Jezerinca da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog

svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”? Međutim, umjesto toga naši političari su se utrkiivali tko će svjetskim moćnicima što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

A danas znamo i za pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i za izjave istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Znamo i za knjigu «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A takvo ponašanje svjetskih moćnika, suda u Haagu i svih onih koji ga podržavaju više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud. Govorio sam o *zločinačkom pothvatu zločinačkog suda!*

Pa što nam onda govori činjenica da predsjednik vlade ne spominje «zločinački pothvat zločinačke organizacije» nego se hvali suradnjom s takvim sudom? Zar nije – blago rečeno – neobično hvaliti tu suradnju u vrijeme kada biskup Ante Ivas točno konstatira: «*Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa (ist. J.P.) u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.*»

I dok je Hrvatska burno reagirala na presude Vukovarskim krvnicima skore nezapaženo je prošla činjenica da je Žalbeno vijeće Haškog suda potvrdilo oslobađajuću presudu za bivšega načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol, a koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Halilović, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo za ubojstvo u tim selima, je tako oslobođen. A najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naručju!

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanjnska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Naravno, to se neće dogoditi.

A sjetimo se i Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni, ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika.

U Hrvatskoj se tako sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji («Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpanj-kolovoz 1993. godine; vidjeti također *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007*, str. 25-26.). Tako Momo Kapor piše kako je «*baba Danica Obradović na najisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića*», gdje «*sedi za teškim mitraljezom 'broving' maskiranim lišćem (...) obučila svoje seljake da pucaju iz minobacača i mitraljeza*» (ist. J.P.): «*Zarasle su dvonedeljne čekinaste brade, baba-Danićini ljudi razgovaraju sa prstom na obaračima automatskih pušaka.*»

A slično piše i Dragoš Karajić:

«Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Ne moraju ni doći samo neka svjedoče! Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospić svjedočit će protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Bi li to bilo moguće da danas u Hrvatskoj nemamo vlast koja u kontinuitetu od 2000. godine sprovodi istu politiku?

*

**

Da, izborno je vrijeme. Čini se - prema anketama - da je besmisleno ovako govoriti. I one i naši političari govore da su Hrvati nesposobni biti svoji na svome. Da nije istina da ne možemo živjeti u najljepšem kraju na svijetu bez tuđinskog nadzora. Ali to se samo čini. Bez

obzira kako prođu ovi izbori hrvatska nacionalna ideja sigurno pobjeđuje. Možda nas i čeka dugotrajna borba da i naši ljudi shvate svoje vrijednosti. Uostalom baš ova generacija se može pohvaliti da je pobijedila u pravednom oslobodilačkom ratu čime se može pohvaliti malo tko u svijetu. Zato i ne čudi što je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

(Vidjeti str. 26.)

Ako pažljivije pročitate riječi Thompsonovih pjesama vidjet ćete da on govori isto to. Nedavni veličanstveni zbor od 60 000 ljudi – većinom mladih - u Zagrebu pokazalo je da im neće uspjeti slomiti hrvatski narod. Pokušavaju nas slomiti stoljećima pa ne uspijevaju. I neće!

Zagreb, 26. listopada 2007.

J. PEČARIĆ, ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

Hrvatska svjetla i tame**Čavoglave / Thompson - Dan pobjede**

07. kolovoza 2008.

**ČAVOGLAVE / THOMPSON – DAN POBJEDE
I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI****LJUBOMIR ŠKRINJAR**

Marko Perković Thompson, u svojim rodnim Čavoglavama na obroncima Svilaje, besplatnim koncertom obilježio je Dan pobjede i domovinske zahvalnosti. Prema pisanju nesklonih mu medija koncertu je nazočilo blizu sto tisuća ljudi iz cijele Hrvatske – od Vukovara i Osijeka do Pule i Dubrovnika. Uz niz popratnih kulturnih i športskih događanja tom je prigodom predstavljena i knjiga akademika Josipa Pečarića "Zločinački sud u Haagu". Knjigu su predstavili (redosljedom): prof. mr. sc. Damir Pešordar, prof. dr. sc.

Slobodan Lang, prof. dr. sc. don Josip Čorić, i autor. Počasni gosti bili su msgr. Ante Ivas, šibenski biskup te Marko Perković Thompson.

Petrovo polje; u pozadini su planine Svilaja i iza nje Dinara.

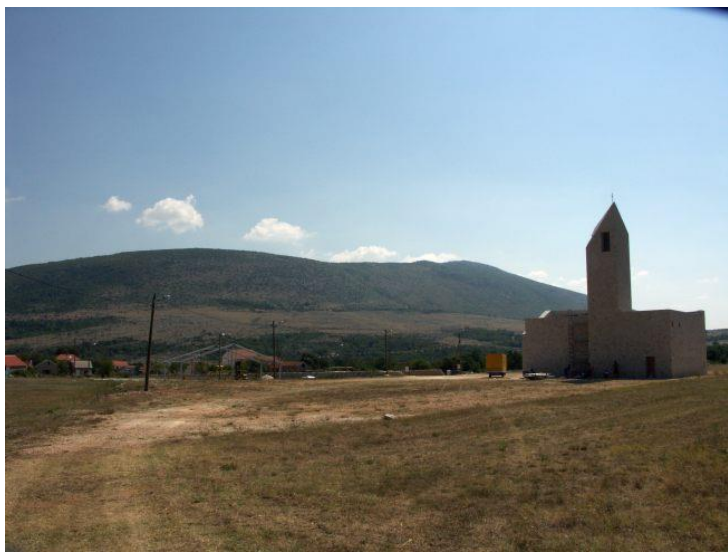
Do Čavoglava na obronku Svilaje uspinje se vijugava cesta.

Osnovna škola u Čavoglavama.

Za
besprijeckorno organiziran koncert valjalo je uložiti puno dobre
volje i truda.

Nedovršena crkva Hrvatskih mučenika u Čavoglavama, Blagoslov temeljnog kamena obavio je msgr. Ante Ivas, šibenski biskup, 20. lipnja 2004. godine.

U Čavoglave se od podneva slijevala rijeka automobila i ljudi, iako se znalo da će koncert početi tek navečer iza 22 sata.

Športski avion kružio je nad Čavoglavama vukući za sobom transparent s natpisom *Dan pobjede - Čavoglave*.

U 15:45 već je bila popunjena desna strana parkinga. Bona za parking po cijeni od 20 kuna po vozilu je donacija za izgradnju crkve Hrvatskih mučenika u Čavoglavama.

Profesor Ozana Ramljak najavila je predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* i predstavljaće - s lijeva na desno: Josip Pečarić, Damir Pešordar, Slobodan Lang i don Josip Čorić.

Počasni gost msgr. Ante Ivas i Marko Perković Thompson.

Slobodan Lang govorio je osobito nadahnuto i argumentirano, uspoređujući ovaj današnji skup u šatoru sa Sokratovim šatorom i borbom za slobodu javne riječi. Nakon svega što se događa u Hrvatskoj od javnih medija možemo očekivati da i Langa proglase Ustašom. Ali njegov govor zasigurno ne će objaviti.

Na parkiralištu se još jedva nađe poneko slobodno mjesto...

Thompsonov koncert najavljen je vatrometom.

Neopisiv je doživljaj pod zvijezdanim nebom u toploj ljetnoj noći
ispunjenoj mirisima eteričnih trava odslušati ovdje *Vjetre s
Dinare ...*

Ljubomir Škrinjar

<https://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/2994-reportaa-avoglave-thompson-dan-pobjede.html>

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsonu,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuknula poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić¹

¹ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi,

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić²

General Ljubo Česić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.
misija u Švicarskoj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić³, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u
m.

mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

² Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

³ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale" i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojnica* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junoša izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi

Julije Derossi, književnik
 Zlata Derossi, prof.
 Prof. dr. sc. Goran Dodig
 Admiral Davor Domazet Lošo
 Prof. dr. Andrej Dujella
 Marko Dumančić, odvjetnik
 Zoran Galić, odvjetnik
 Tomislav Grahovac, odvjetnik
 Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
 Mons. Ante Ivas, biskup
 Ilija Ivezić, glumac
 Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
 Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini

hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatomrscima koji su začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...“, i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja“: „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu!“!»

Akademik Dubravko Jelčić

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika

Josip Jović⁴, kolumnist i publicist

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist

Prof. dr. sc. Ivan Karlić⁵

Prof. dr. sc. Ivan Kordić

Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago

General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor

Akademik Ivan Kušan

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić

Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

Ante Madunić, odvjetnik

dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini

Slavica Maras, glumica

Prof. dr. Marko Matić

Mate Matić, odvjetnik

Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik

Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU

Marko Mikulandra, književnik i redatelj

Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak

Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.

⁴ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

⁵ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Dr. sc. Mijo Nikić⁶
 Javor Novak, spisatelj
 Tihomir Novak, ak. glazbenik
 Željko Olujić, odvjetnik
 Prof. dr. sc. Mladen Parlov⁷
 Dr. sc. Davor Pavuna
 Marija Peaković-Mikuljan, književnica
 Akademik Josip Pečarić
 Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
 Goran Petrač, ak. slikar
 Nenad Piskač, književnik
 Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
 Akademik Stanko Popović
 Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
 Prof. dr. sc. Tanja Pušić⁸
 Domagoj Rešetar, odvjetnik
 Fra Nikola Mate Roščić
 Prof. dr. sc. Marko Samardžija
 Jakov Sedlar, redatelj
 Draško Semren, odvjetnik
 Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
 Marin Sopta, profesor
 Petar Šale, odvjetnik
 Branko Šerić, odvjetnik
 Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

⁶ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

⁷ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

⁸ Prof. dr. sc. Tanja Pušić: «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

J. PEČARIĆ, ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian
Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta
za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u
m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
 Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
 Prof. dr. sc. Andrej Dujella
 Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
 Marko Dumančić, odvjetnik
 Radoslav Dumančić, pravnik
 Ante Duvnjak, gospodarstvenik
 Marko Duvnjak, profesor
 Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
 Ante Filipović, brigadir u m.
 Ivan Gabelica, odvjetnik
 Zoran Galić, odvjetnik
 Sandra Galiot, umirovljenica
 Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
 Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
 Tomislav Grahovac, odvjetnik
 Dr. sc. Mario Grčević
 Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
 Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
 Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
 Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
 Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
 Fra Mladen Hrkač
 Mr. sc. Dubravko Hunjet
 Mons. Ante Ivas, biskup
 Ilija Ivezić, glumac
 Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
 Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
 Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
 Akademik Dubravko Jelčić
 Josip Jović, kolumnist i publicist
 Prof. dr. sc. Vlado Jukić
 Marko Jurič, novinar
 Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
 Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
 Dr. sc. Hrvoje Kačić

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić

Mate Matić, odvjetnik
 Akademik Slavko Matić
 Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
 Miroslav Međimorec, uredatelj, publicist i umirovljeni diplomat
 Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
 Vlasta Mihavec, dipl. oec.
 Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
 Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
 Vanja Mikecin, prof.
 Marko Mikulandra, književnik i uredatelj
 Slavica Mikulandra, glumica
 Miroslav Mikuljan, filmski uredatelj
 Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
 Ana Močnaj, profesor
 Ratimir Močnaj, dipl. ing.
 Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
 Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
 Napredak Mostar
 Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
 Željko Olujić, odvjetnik
 Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
 Ivo Paradžik, umirovljenik
 Mercedes Paradžik-Robek, prof.
 Prof. dr. sc. Mladen Parlov
 Josip Pavičić, književnik i nakladnik
 Mladen Pavković, novinar i publicist
 Prof. dr. sc. Davor Pavuna
 Marija Peakić-Mikuljan, književnica
 Akademik Josip Pečarić
 Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
 Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih
 zatvorenika
 Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
 Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
 Domagoj Ante Petrić, novinar
 Nenad Piskač, književnik
 Mr. sc. don Bernardo Pleše

Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Stržić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik

Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
 Tvrtko Šešelj, računovođa
 Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
 Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
 Adela Šubić, umirovljenica
 Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
 Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
 Tuga Tarle, prof. filozofije
 Benjamin Tolić, filozof i publicist
 Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
 Zora Trek-Čížek, upravni pravnik
 Akademik Nenad Trinajstić
 Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
 ravnatelj
 Hrvatskog dokumentacijaskog centra
 Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
 Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
 Aron Varga dipl. inž.
 Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
 Ljilja Vokić, profesor
 Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
 Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
 Prof. Vera Valčić Belić
 Boris Vinčić, odvjetnik
 Zlatko Vitez, glumac
 Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
 Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
 Dr. sc. Petar Vučić
 Vlč. Tomislav Vučur
 Dr. sc. Ante Vukasović
 Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
 Miroslav Zemljak, dipl. inž.
 Prof. dr. sc. Ivan Zulim
 Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

J. PEČARIĆ, ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU* (ČAVOGLAVE – DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI, 5.8.2008.)

Govor Ozane Ramljak

Dame i gospodo,
lijepo vas pozdravljam i s radošću i ponosom vam čestitam veliki praznik – Dan pobjede i domovinske zahvalnosti!
Biti 5. kolovoza u Čavoglavama postala je već lijepa tradicija zahvaljujući prije svega iznimnoj energiji, talentu i volji našeg poznatog pjevača, i ne samo pjevača, Marka Perkovića Thompsona, koji je u ovom trenutku s nama kao počasni gost i kojeg od srca pozdravljam. A osobita mi je čast pozdraviti i msg. Antu Ivasa, biskupa šibenskoga.
U ovu pobjedničku čavoglavsku tradiciju danas ćemo utkati i predstavljanje jedne knjige. No nije to obična knjiga i njezin autor nije običan autor. Naime, akademik Josip Pečarić jedan je od vodećih svjetskih matematičara, autor više knjiga, između ostaloga i glavni urednik međunarodnog časopisa *Mathematical Inequalities & Applications*, ali o njegovoj znanstvenoj djelatnosti malo ćete čuti u našoj javnosti; kao što je malo poznato da je u lipnju ove godine u trogirskom hotelu Medena održana međunarodna znanstvena konferencija *Mathematical Inequalities & Applications 2008.* u njegovu čast, povodom njegova šezdesetog rođendana, na kojoj je sudjelovalo 135 matematičara iz 27 zemalja. U sustavnom prešućivanju prolazi i njegov golemi publicistički rad; on je, naime, autor ili suautor više od 20 publicističkih knjiga u kojima hrabro, pošteno i beskompromisno ukazuje na sve one bolne točke naše prošlosti i sadašnjosti koje nas, budući zamagljene, nedorečene, iskrivljene, izmanipulirane, trajno opterećuju. Tisak o svemu tome uglavnom nema što reći kao da pokazuje kako na djelu izgleda sjajna, duhovita i ironična rečenica Stanislava Jerzyja Leca: „Prozor u svijet može se zatvoriti novinama.“
Knjiga na čijem smo se predstavljanju danas okupili nosi naslov *Zločinački sud u Haagu*, ali nije to knjiga koja se bavi isključivo Hagom; splet je to raznovrsnih tekstova koji govore o svim haškim sjenama koje su pale na našu svakodnevicu i koje tako uspješno pridonose stvaranju

letargične i turobne atmosfere, atmosfere rezignacije, zatupljivanja, niveliranja, atmosfere u kojoj bi zaista bilo moguće povjerovati da su svi isti, da je svaka misao uzaludna, da je svaka borba besmislena, da se sve može kupiti i da se čak ni neko opće civilizacijsko, nacionalno, ljudsko poštenje ne isplati. Ali nije istina da su svi isti, nije istina da je svaka misao uzaludna i borba besmislena. I nije istina da ne postoji druga mogućnost nego prepustiti se struji, prestati se nadati, polagano se predati. I baš stoga, baš u ovim vremenima, naša odgovornost velika je jer naša domovina ima naše lice, a to lice sami moramo umiti, sami se moramo uspraviti, sami moramo podignuti čelo, vratiti dostojanstvo, sami moramo raščistiti puteve kojima ćemo ići.

Stara kineska narodna poslovice kaže - Blato može dragulj uprljati, ali ga ne može pretvoriti u blato – i bilo bi je se dobro sjetiti svaki put kad nam se učini da od blata ne vidimo dragulj.

I na kraju, nedavno sam u jednom razgovoru čula nedoumicu o tome u kakvoj su se to čudnoj vezi našli akademik Pečarić i Thompson. A veza je, zapravo, vrlo logična. U svim ovim napadima na Thompsona koji su u posljednje vrijeme poput plimnog vala prekrili Hrvatsku, lako je prepoznatljiv isti onaj mentalitet na koji akademik Pečarić već dugo i sustavno ukazuje i bespoštedno ga raskrinkava – mentalitet kojem su neke istinske vrijednosti istinski problem, među njima čak i ono najosnovnije ljudsko pravo na vlastito mišljenje, pravo na koje se upravo svi ti napadački raspoloženi selektivni demokrati i selektivni humanisti iz našeg javnog života i sami pozivaju, istovremeno se upinjući da u pluralizmu glasova opstane samo njihov glas.

Ali i ovom knjigom akademik Pečarić, po tko zna koji put, jasno poručuje: Mi ne smijemo i nećemo šutjeti. Ne, mi ćemo misliti, pisati, govoriti i – pjevati!

Govor Damira Pešorde

**MATEMATIČAR KOJI SVOJ KREDIBILITET
ULAŽE U OBRANU HRVATSKIH INTERESA**

Nova knjiga *Zločinački sud u Haagu* akademika Josipa Pečarića predstavljena u Čavoglavama na 13. obljetnicu Oluje, a predstavljajući su bili Damir Pešorda, dr. Josip Ćorić i dr. Slobodan Lang.

Nije nipošto slučajno da knjigu Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* predstavljamo danas i ovdje (op. a. Čavoglave, 5. 8. 2008.). Ne radi se samo o simboli, nego se radi i o nastavku borbe za hrvatsku stvar drugim sredstvima. Slobodu i neovisnost našoj zemlji izborili su branitelji pod vodstvom prvog hrvatskog predsjednika, ali posao izgleda time nije bio dovršen. Svima su ovih dana puna usta branitelja, ali njihovo djelo, hrvatska sloboda i neovisnost, svakodnevno se ugrožava i umanjuje. Licemjerne su te pohvale, koje bi trebale izazivati ponos i snažiti domoljublje, a izazivaju samo gorak okus u ustima. Zašto? Zato što se hrvatska stvarnost ne poklapa sa slikom Hrvatske iz usta slatkorječivih političara. Hrvatski generali čame u haškom i hrvatskim zatvorima, hrvatskim se granicama sprdaju susjedi i redikuli poput Joška Jorasa, potpredsjednik hrvatske vlade slavi 27. srpnja dan kada su lički Srbi podigli ustanak. Najjunakiji čin, ili bolje reći zločin tog njihovog ustanka 27. srpnja 1941. je da su izvukli iz vlaka drvarskog župnika koji se vraćao s hodočašća iz Knina, oderali mu kožu, nabili na kolac i pekli ga na ražnju. Uostalom, znamo kako to izgleda kada oni dižu ustanak. Eto, te i takve datume danas obilježava i slavi nekoć ponosna, Tuđmanova Hrvatska.

U Čavoglavama slavi narod, u Kninu paradira vlast
Između ostalog, i zbog toga je dobro da postoje ljudi kao akademik Pečarić, da govori i piše istinu danas kada su mnogi drugi intelektualci odustali, preplašili se ili se jednostavno predali i prodali. Nekako je logično i da njegovu dvadeset drugu publicističku knjigu predstavljamo upravo na obljetnicu "Oluje" i upravo ovdje, u Čavoglavama koje su postale svojevrsno mitsko mjesto, mjesto gdje Dan domovinske zahvalnosti slavi narod, dok u Kninu paradira vlast. Akademik Pečarić je matematičar, matematičar s daleko najvećim brojem znanstvenih radova objavljenih u relevantnim svjetskim publikacijama među hrvatskim matematičarima, jedan od najvećih

naših živućih znanstvenika. Nedavno je njemu u čast bio održan veliki znanstveni skup o kojem je naš tisak sramotno šturo izvijestio. Neupućen čovjek mogao bi se začuditi: kako to da se prešućuje znanstveni skup eminentnih svjetskih matematičara održan u Trogiru i posvećen jednom našem znanstveniku, a nekih drugih znanstvenika pune su novine i s povodom i (češće) bez povoda?

Međutim, nama koji živimo tu i koliko-toliko pratimo intelektualna previranja u ovoj zemlji, jasno je zašto je tomu tako. Akademik Pečarić jednostavno nije podoban. Medije i uopće javnu scenu u Hrvatskoj su od dvije tisućite do danas gotovo u potpunosti preuzeli tzv. ljevičari, a zapravo kriptojugoslaveni. Koji, kako im sve bolje ide, sve više gube ovaj početni "kripto" i sve otvorenije nastupaju kao obnovitelji "jugoslavenskog" kulturnog kruga. Zapravo odrađuju svoj razdržavljajući posao za domaće i inozemne nalogodavce, čiji je, sad već očit, cilj obnova nekakve zapadnobalkanske asocijacije. Ne smeta njima što je Pečarić čuven matematičar, nego im smeta što on kao čuveni matematičar svoj znanstveni i intelektualni ugled i kredibilitet zdušno ulaže u obranu hrvatskih interesa. Narušava im medijski konstruiranu, lažnu sliku hrvatskog domoljuba kao zatucanog i primitivnog "desničara". Smeta im što on u svojim briljantno napisanim polemikama, analizama i esejima secira i razobličava laži na hrvatsku štetu.

Knjiga o kojoj je danas riječ podijeljena u šest cjelina. U šarolikom rasponu tema od Haškog suda do prijepora u hrvatskoj znanstvenoj zajednici Pečarić razvija dramu recentne hrvatske stvarnosti u kojoj su uloge, čini se, unaprijed zadane. Uloga tragične junakinje Hrvatskoj, uloga produžene ruke usuda Haškom tribunalu itd. Ono što posebno smeta jest to da su dežurni tumači "hrvatske krivnje" dobro raspoređeni domaći paraziti koji svoje projekte guraju uglavnom na račun poreznih obveznika otkako je Soros zavrnuo pipu. Njihovu mimikriju Pečarić razara svojim tekstovima već dugi niz godina. Logika, jasnoća i izravnost njegovo su glavno oružje. Kad tko od domaćih povjesničara zavapi "*Pa što hoće taj Pečarić, on je matematičar, a ne povjesničar!*"- možemo biti sigurni da je matematičar matematičkom preciznošću otkrio slabu točku povjesničareve konstrukcije. Sad to što su nekim hrvatskim

povjesnicima milije konstrukcije negoli traganje za istinom, nije matematičareva krivica.

Autor se, uz povijesne prijepore, dohvaća i raznih aktualnih društvenih fenomena iz područja kulture i svakodnevnog života. Tu njegov precizni, analitički, gotovo znanstveni diskurs prelazi u esejistički. U tom smislu posebno bih izdvojio dva teksta iz druge cjeline: *Tko su arbitri hrvatske javne scene?* *Anacionalni jugonostalgici* i *Thompson*. U prvom od tih tekstova Pečarić među prvim u hrvatskoj javnosti jasno, neuvijeno i, što je najvažnije, argumentirano progovara o tome kakva je stvarna uloga određenih javnika iz kulturnih i znanstvenih krugova u Hrvatskoj. Može se stoga reći da je Pečarić, u neku ruku, preteča teze admirala Domazeta o "vučjem čoporu" kao udarnoj šaci projekta destabilizacije Hrvatske i njenog uvlačenja u neke nove balkanske asocijacije.

U tekstu o Thompsonu autor raščlanjuje pravu pozadinu medijskog linča tog pjevača zabavne glazbe koji u svojim pjesmama jednostavno i srčano slavi neke osnovne ljudske vrijednosti, posebno domoljublje i vjeru. Lako je razabrati sjenu arbitra i zavijanje čopora u pozadini. Pečarić to i čini, precizno, duhovito i vehementno. Najnovije sramotne akcije koje ohrabreni nastavljači ustanka od 27. srpnja daleke 1941. poduzimaju protiv Marka Perkovića nisu, naravno, akademika Pečarića ostavile ravnodušnim. On je pokretač i prvi potpisnik dvaju pisama upućenih hrvatskoj javnosti, koje su potpisali brojni hrvatski uglednici i intelektualci, a u kojima se apelira na hrvatsku javnost da ne dopusti "zabranu hrvatske pjesme".

Intelektualac s vjerom u logiku

Osobno držim ta pisma vrlo važnim za aktualna događanja u Hrvatskoj, ali i za hrvatsku kulturnu povijest. Njihov inicijator, ali i svi potpisnici, tim činom obavljaju svoju obavezu intelektualca prema društvu, i to u onom najpozitivnijem, najčasnijem smislu. Čini mi se da je ovo po prvi put u nekoliko zadnjih godina da hrvatski intelektualci nisu jednostavno odsutjeli jednu, slobodno se može reći, protuhrvatsku provokaciju, koja nije samo protuhrvatska, nego i uistinu protudemokratska po svojoj naravi. U normalnim demokratskim državama zabranjeno je zabranjivati koncerte!

Simptomatično je da su se na istoj strani u ovom unutarhrvatskom prijetorpu našli najpoznatiji hrvatski matematičar, Pečarić, i najpoznatiji hrvatski pjevač, Thompson. To ukazuje na činjenicu da se o hrvatskim interesima na adekvatan način ne brinu oni koji su za to plaćeni, to jest političari, nego se tog posla moraju prihvaćati ljudi kojima politika nije potrebna, koji imaju svoj ugled i svoje zvanje izvan i mimo politike. Ni Pečarića ni Thompsona u političku arenu ne vuče želja za slavom ili materijalnim probitkom, to su u stanju priskrbiti svojim radom i ugledom u poslovima kojima se bave, nego čisti, iskreni domoljubni impuls. Zato oni valjda i jesu danas ovdje s narodom, dok su oni, koji bi po naravi svoga zanimanja s narodom morali biti, negdje drugdje.

Posebne cjeline u knjizi čine autorovi tekstovi s predstavljanja vlastitih knjiga, kao i tekstovi o knjigama drugih autora. Tu se Pečarić otkriva kao intelektualac s nepokolebljivom vjerom u logos, to jest riječ, razum i logiku. Kvalitete njegova stila, jasnoća i preglednost, i tu dolaze do izražaja. Tako da, govoreći o knjizi kojeg drugog autora, zna u nekoliko pasusa raščlaniti neku temu, izvući srž na površinu, sažeti bit neke povijesne kontroverze, o kojoj su napisani brojni tomovi knjiga, a da još nije na zadovoljavajući način razriješena. Govoreći, primjerice, o knjizi Ivana Strižića "Žrtvoslov slunjskog kotara", akademik Pečarić daje i brzopoteznu raščlambu "jasenovačkog mita", detektira njegove današnje promicatelje u ponešto ublaženijoj verziji, problematizira cijeli kontekst aktualnih tendencija zlouporabe povijesti ...A sve to potkrepljuje brojkama, citatima, paralelama i uokviruje tezom, ekspliciranom u spominjanom tekstu o "arbitrima hrvatske javne scene", koja se proteže kroz cijelu knjigu kao nit poveznica: *"Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!"*

Završna skupina tekstova u knjizi, naslovljena kao *Ponešto o znanosti*, otkriva i onaj aspekt Pečarićeva rada koji je najširoj javnosti možda manje poznat. Javnosti. Pročitamo li pozornost tekstove iz ove

završne cjeline u knjizi, uočit ćemo da autor i u uskom krugu svoje profesije (matematika) ili u nešto širem (znanost u cjelini) vodi one iste bitke kao i u tekstovima s temama općedruštvenog i političkog karaktera. Tu u jednom tekstu, naoko uzgred, iznosi i misao koja bi se, po mom mišljenju, mogla označiti kao svojevrsni autorov Credo koji povezuje njegov znanstveni i publicistički rad, ali i otkriva njegov intelektualni i ljudski habitus: *"Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina imaš koliko hoćeš, i TRI, i PET, i ŠEST ..."* Danas se tiska mnogo knjiga, različitih, ali onih koje prožete spomenutim načelom vrlo malo. Stoga će ova dvadeset druga publicistička knjiga akademika Pečarića, siguran sam, naći zahvalne čitatelje.

«Hrvatski list», 14. kolovoza 2008.

Prof. dr. sc. Slobodan Lang,

DOŠLI SMO U ČAVOGLAVE, OKUPLJENI PJESMOM I LJUBAVI ZA HRVATSKU

Kao i za dan branitelja u Zagrebu, prije pjesme, a nakon molitve u Kninu, sakupili smo se u Sokratovom šatoru da prikažemo razgovaramo o knjizi, vodimo dijalog međusobno i našim kritičarima.

Naš moral utvrđen u obrani demokratske Hrvatske države nije samo u hrabrosti vlastitih uvjerenja već i u hrabrosti da ih branimo kad ih se dovodi u pitanje.

Bitka za istinu danas je sudbonosna borba za Hrvatsku. Sjećanje i na Sokrat u njegovom vremenu ugrozili su učeni ljudi. Učeni ljudi ne moraju, a mnogi u presudnim trenucima ni nisu bili dobri ljudi. Povežimo znanje i dobro.

Svaki od nas ima svoju istinu, tek zajedno možemo razvijati istinu, dobrotu i vjeru. Zajedništvo je vrijednije od odvojene istine.

Meni je Thompson prvo branitelj a tek potom pjevač

Kao liječnik zalažem se za Zdravlje, a kao branitelj branio sam Pravo na dom. Nikada neću birati, Zdravlje ili Dom – i pozdravljam vas Zdravo i Za Dom.

Akademik Pečarić je prihvatio izazov, na istina ili pravda, već Istina i Pravda

Lijevo i desno su danas u politici besmisleni, direktni su oblici korupcije mišljenja

Prva od Deset zapovijedi počinje *«Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva.»* To je zapovijed slobode svakom od nas.

Ne može se stvarati slobodnu Hrvatsku država bez prava i odgovornosti slobode svakog čovjeka.

U vrijeme 'Oluje' bio sam savjetnik Predsjednika Tuđmana, prvi savjetnik u povijesti za sprečavanje genocida. Savjetovao sam mu, on je naredio i Hrvatska vojska je spriječila genocid u Bihaću, nakon što ga Ujedinjeni Narodi nisu spriječili u Ruandi, a ni UN ni Evropa u Srebrenici.

Zločin je nazivati 'Oluju' zločinom.

Milošević je vodio Srbiju iz nacionalizma u totalitarizam i rat.

Tuđman je poveo Hrvatsku u obranu i demokraciju.

Detuđmanizacija je oduzimanje malim narodima pravo na ravnopravnost, izgradnju demokratske države, vjeru i dostojanstvo – volje i sposobnosti da svoju državu brane od totalitarizma i agresije.

«Arena», 11. kolovoza 2008.

Govor Josipa Čorića

"Ti me zavede, o Jahve, i dadoh se zavesti, nadjačao si me i svladao me. A sada sam svima na podsmijeh iz dana u dan svatko me ismijava. Jer kad god progovorim, moram vikati, naviještati moram: "Nasilje! Propast!" (Jr 20, 7-8)...Iako je situacija bezizgledna pa se čuju riječi poput: "Proklet bio dan kad se rodih, dan ,,,proklet bio čovjek koji ocu mom dojavljuje: "Rodio ti se sin, muškić!" (Jr 20, 14-15)...No i u tom očaju osjeća srce: "Sa mnom je Jahve kao snažan

junak! Zato će moji progonitelji posrnuti i neće nadvladati". (Jr 20, 11).

Stanje u narodu opisuje suvremenim: 'Da bezuman je moj narod...djeca su nerazumna, ništa ne shvaćaju, mudri su tek za zlodjela, ali činiti dobro ne umiju...nema čovjeka...Ja ih nasitih, a oni preljub učiniše. Oni su ko ugojeni, sileni konji, ržu za ženom bližnjega svoga...da u mom narodu ima zlikovaca, kao ptičari vrebaju iz zasjede postavljaju zamke, hvataju ljude...prava sirote ne sreću, ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mom narodu to omilje...jer od najmanjega do najvećega svi gramze za plijenom, od proroka do svećenika svi su varalice. I olako liječe ranu naroda moga vičući: 'Mir! Mir' ali mira nema...Laž, a ne istina prevladava na zemlji!" (Usp. Jr 4,22.25. ; 5,7-8; 5,26...28...31; 6,13-14;)..Ne mijenja se lako narod izabrani, niti njegove vođe, jer će prorok Mihej zapisati: "Glavari njegovi sude prema mitu, svećenici njegovi poučavaju radi zarade, proroci njegovi bale za novac." (Mih 3,11). Apostol pak ljubavi Ivan dovikuje:

"Ne sudite po vanjštini nego sudite sudom pravednim!" (Iv 7, 24).

Nije li i u hrvatskom narodu često stvarnost bila kako ju opisuju starozavjetni proroci, a ipak i tada bijaše onih koji su digli srca gore. Opisuje ih veliki hrvatski pjesnik Vladimir Nazor u svojim poemama nastalim prije nego li se je, on morski vuk, dao u plovljenje čamcima preko jedne Kupe. U svojim 'Hrvatskim kraljevima' dovikuje:

'Rekoše: vi ste uvijek bili roblje
a povijest vaša nalik je na groblje
na kome niti pravog krsta nema
ponegdje ploča bezimena nijema i korov svuda.

Uza sve su pute otaca vaših kosti razasute

U rodnom tlu mrtvaca san ne drijemlju

Pognojili su kao đubre zemlju.

Da to nam kažu, a u meni na sve to kliče:

Lažu! Iako nema ploča, spomenika, zidina, kuća, pergamena, slika

Ja znam što bje i kako bje.

Ne razasute na sve četir' strane

Već u mom srcu leže ukopane,

Otaca mojih put i kosti sve...Njih mrtvih ja sam živi spomenik...S Nazorovskim ponosom priznat ćete mi da nije lako govoriti i uspjeti sve zadovoljiti. Skoro je to i nemoguće.

Kako nam je bilo?

MILE PECIĆ, Slunjski župnik u svojoj knjizi: 'Godine otpora i hrabrosti' donosi: *"Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugog svjetskog rata sve do pobjede demokracije 1990. godine. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota kada su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u II. svjetskom ratu i neposredno nakon njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."*

(...)

Ne mogu se načuditi kako neki poistovjećuju pad Berlinskog zida s padom komunizma. Pao je zid, ali su ostale opeke i to u glavama onih kojima je zid činio ugodnu hladovinu, a bili smo svjedoci kako su se prodavale opeke...I kao što nema prestanka rada radioaktivnih procesa kada se ugasi atomska centrala tako nema slobode čovječanstvu dok se ne operu komunistički mentaliteti u svima koji su živjeli pod njegovim plaštem...Za to će trebati desetljeća, a i više. Danas živimo u ozračju dvaju k(komunizam i razulareni kapitalizam) i kada se zbroje imamo 2 ka, odnosno kaka, a znamo što to znači.

Domovinski rat nas je oslobodio od parazita na listovima hrvatskog nacionalnog stabla, ali su ostali skriveni nametnici na korijene tog stabla i dok se njih ne riješimo i onemogućimo u njihovoj prljavoj radbi, mi smo nemoćni.

Koliko li bi trebalo 'uvesti' u Hrvatsku oftalmologa zbog tolikog broja slijepaca koji vide što nema, a ne vide ono što ima?

Pisati istinu često znači biti u apsolutnoj manjini i u sukobu sa svima, pa i sa samim sobom.

Istini je najviše otvoren tzv. mali čovjek. Samo mali čovjek je velik dok se drži Boga i njegova zakona. Uostalom tko bi danas od nas, a pogotovo od 'glavešina' mogao slaviti ovaj veliki dan domovinske zahvalnosti da ne bijaše tzv. malih ljudi, spremnih dati sve da bi oni, koji za njima ostaju, imali sve. Zato je danas naše srce i misli usmjereno na zahvalnost onima koji su prerano prešli – Dizdarovski rečeno – na drugu stranu rijeke. U neku su ruku sretni da ne moraju gledati ostvarenje proročkih riječi hrvatskog mučenika, žrtve udbaških likvidiranja u tuđim zemljama, Brune Bušića:

U jednom od svojih tekstova iz 1975. Bruno je napisao:

'Da smo složni i čestiti davno bismo imali državu. A bit će nje, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne Berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema ni jedne države da je nastala bez krvavih gaća. Vjerojatno ćemo se i mi morati pobiti za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako.

... No kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako tek naši krađu. Svak nas je stoljećima krao i potkradao, a najteže će i najgore biti kad nas naši budu krali te prodavali svjetskim jebivjetrima i makro lopovima. Navalit će na nas kao velike ptice grabljivice. Tada će biti najveće i nerješivo pitanje - kako nas tada spasiti od nas samih?'

Što li se je sve govorilo, pisalo, šaputalo o stvarima o kojima je slobodni svijet slobodno i javno raspravljao, a ovdje su se godine života bez sunca i slobode kretanja dijelile svakome kojemu je 'veliki komunistički brat' odlučio zavrnuti vratom? 'Velikom bratu' i njegovim sljedbenicima se je dogodila najveća nesreća, rodila se hrvatska država. Naučeni u školi komunizma, gdje i đavoli idu na nastavu, jer ne znaju lagati i uništavati kao crveni drugovi, lagati, snalaziti se na tuđi račun, brzo pročitajte stanje konfuzije mlade hrvatske države i opet se pojavljuju kao naši osloboditelji na izvan napadajući nedjela majčice partije, a djelujući kao najrafiniraniji

komunistički barjaktari. E Franjo, Franjo besmrtni, zašto učini najveći grijeh i ne ostvari lustraciju barem pred kraj 20. st.?

Možda je njih imala pred očima velika svjetska 'ljepotica', patološkom mržnjom ispunjena prema Hrvatima, Karle del Ponte, nazvavši nas 'podlim kurvinim sinovima'. Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater. I kada sam čitao jedan intervju s njezinim eksmužem on nema riječi kojima bi je nahvalio kao ženu, inteligentno stvorenje, jedino se nije usudio predložiti je izboru za mis. U sebi sam na glas reagirao pred grupom Talijana, jer je to izišlo u talijanskim novinama: 'Kada je toliko egzemplarna zašto si je napustio? Valjda su mu preveli kako je zovu braća Srbi: 'Ni baba ni deda!'

No možda Karla katkada ima i pravo.

Uostalom kako razumjeti i složiti slijedeće dvije izjave: "Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile svjetske okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih." i : "NDH niti je bila nezavisna, niti je bila država, niti je bila Hrvatska. Ona je bila tvorevina koju je stvorio okupator... a priče o tome kako je NDH za nešto zaslužna, ona je zaslužna za zločin kojeg se i danas Hrvati moraju sramiti" (Prva izjava Stjepana Mesića dana 1992. god. na tribini u Švicarskoj – a druga dana 1996. australskom radiju SBS, 16. veljače a objavljeno u 'Spremnosti' 28. ožujka od istog Stipe). Koliko je taj bard pokazao svojim životom do sada da mu je do istine ne bih se čudio da izda i treće saopćenje potpuno suprotno od prvog i drugog.

Ne misle valjda naši demokrati da su oni zaštićene svete krave. Ja ni u Indiji ne bih kravu smatrao svetom, a kamo li u mentalitetu ostataka nekad nesvrstane Jugoslavije koja je u tom pogledu bila sijamska blizanka Indiji.

Zato i onima, koji su se raznim makinacijama dočepali vlasti potvrđujući općepoznatu činjenicu da svi hormoni s godinama idu dolje, jedino hormon vlasti ide u obrnutom smjeru. Moj odnos prema vlasti se znade: nijednu vlast ne volim, a svaku poštujem onoliko koliko ona poštuje prava svakog, posebno tzv. 'malog' čovjeka. Bez

straha stoga treba poručiti svima ono što Ivan Pavić Mrgud poručuje u svojoj besmrtnoj pjesmi:

HRVATOM SE ZVAT!

Zbunjen, uznemiren, još ne mogu spat',
Spoznaja mi gorka suzom muti vid,
Prije tri godine ja odoh u rat,
A ti doma sjediš, i nije te stid
Hrvatom se zvat'!

Domovini dadoh sve što mogu dat',
A ti vrebaš što još možeš joj oteti.
Gledajuć' te sada trebao sam znat'
Da ti nije bilo ni na kraj pameti
Hrvatom se zvat'!

Važno ti je bilo svoju mrežu tkat',
U virove mutne bacat je po noći,
Stalno vući punu i nikad' ne stat',
Nadajuć se tajno, da ćeš ipak moći
Hrvatom se zvat'!

Rat nas još udara, k'o kovački bat!
Smrt nam grobnim dahom i sad život briše,
Kao bijesna bura tanke trave vlat!
Preživim li, kunem ti se; Nećeš više
Hrvatom se zvat'!

/ Ivan Pavić-Mrgud (r. 1958.)/

Analizu Haškog suda prepuštam kompetentnijim od mene, a tu je nezamjenjivo britko matematičko pero akademika Josipa Pečarića, kojemu nije uspjelo ništa promaći što je do sada bilo dostupno dohvatiti, a možemo zamisliti kakva će situacija nastati kada se dođe do dokumenata sa 'skrivenih strana mjeseca' kako bi rekao hrvatski emigrant, uznik i pisac Mirko Vidović. Ipak se usuđujem s njime

pitati u kojem omjeru su pred taj sud došli vojskovođe agresorske i obrambene vojske? Nije li sramotno kako je prošla zločinačka trojka Vukovarskih krvnika? I to pred očima čitavog svijeta. Zar je manja sramota davati odličja bilo Nizozemskom, bilo kojem drugom bataljunu koji su omogućili krvavi, Drakulin ples srpskoj bratiji nad nezaštićenim narodom?

Ja sam prozaik, ali drage su mi pjesme pogotovo one koje govore istinu i gdje se ne treba napinjati da bi se shvatio neshvatljivi smisao. U časovima kada nas zahvati depresija nad narodnom sudbinom sjetimo se naše burne i teške povijesti. Bilo je dana puno gorih nego danas. U jednom od takvih veliki hrvatski pjesnik Augustin Harambašić želi zaustaviti hrvatski egzodus kojim završavamo ovo predstavljanje u ovom časnom mjestu borbe za hrvatski opstanak u Čavoglama, koje su rodile ne samo Marka Perkovića Thompsona:

*'Nek se diče Rusi svojom veličinom
I Francuzi svojom silnom otadžbinom,
I Englezi svojim silnijem mornarstvom
(dodao bih – i Kanada svojim svesilnim bogatstvom)
Ne zaviđam njima sve lipote ote
Van Hrvatske za me ne ima lipote. '*

I neće je biti, a i ne smije je biti!

Govor Josipa Pečarića

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim. Organizator ove veličanstvene proslave Dana domovinske zahvalnosti učinio mi je veliku čast što je i ovo predstavljanje uvrstio u program Proslave. Zahvaljujem im se na tome. Zapravo, knjiga je trebala biti tiskana tek u rujnu i vjerojatno bi bila kompletnija – posebice dio o pismima potpore Marku Perkoviću Thompsonu, ali smatrao sam da je mnogo bolje da to bude sada u vrijeme najcrnijih dana za hrvatsku demokraciju – vrijeme intenzivnih pokušaja ponovne zabrane slobode misli, zabrane hrvatske pjesme, ukidanja ljudskih prava.

Zahvaljujem se i voditeljici Ozani Ramljak što je opet tako sjajno vodila jedno predstavljanje moje knjige. Simbolično je to što da joj je djevojačko prezime Perković. Uvjerili ste se i sami da sam s pravom ponosan na nju. Naime njezin otac proslavljeni splitski glumac i moj dragi prijatelj Rade Perković je Hrvat iz Boke kao i ja. Naravno da posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi i prijatelji.

Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska prava. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš mislit. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica smo prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapalili svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.

Profesor dr. don Josip Ćorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više – od mene - tekstova koje su „naše“ novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?

Na kraju s posebnim zadovoljstvom zahvaljujem se g. Marku Perkoviću Thompsonu što je prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza

2008. navodi i jednu moju tvrdnju koju sam više puta ponovio: „Dok nam akademik Josip Pečarić u nedavnom razgovoru u povodu prosvjednog pisma protiv zabrane umaškog koncerta, primjerice, kaže da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, Damir Kajin pjevaču poručuje: “Thompson, go home! Idi u Čavoglave i tamo promiči svoje ustaštvo! U Istri sigurno nećeš!”

Kako je moguće da uopće postoje takvi koji tvrde isto što i Kajin? O tome kako je do toga došlo i tko je u tome sudjelovao iz vani i iz Hrvatske pisao je profesor Lang i njegov tekst dajem u ovoj knjizi. Međutim, uvijek je problem i u nama samima. Zašto braniteljske udruge – što više njih zajedno - ne podnesu kaznene prijave protiv Kaina i svih onih koji javno zagovaraju ovakve tvrdnje? Naime, i u spomenutom tekstu u Večernjem listu doslovce čitamo nešto što je opće poznato: „a u prvim ratnim godinama, s 'thompsonom' visoko podignutim u zrak, u spotu pjesme 'Bojna Čavoglave, uzvikivao 'za dom', dok mu je zbor uzvraćao 'spremni'“. Dakle pjesma se tako izvodila i u Domovinskom ratu i svo vrijeme do danas, a kao takva je postala dio povijesti toga rata. Postala je iznimno važan dio veličanstvenog hrvatskog Domovinskog rata. Evo kako ju je doživljava jedna doktorica znanosti. Dr. sc. Inga Lisac mi piše: „Thomsonovu pjesmu 'Nećete u Čavoglave' prvi sam puta čula u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski koncem 1991. na koncertu nakon povratka Branitelja s položaja, a Marko Perković je pjevao u uniformi, duge uvojite kose, iscrpljenog no poletnog izgleda, i djelovao na sve nas takovom snagom čvrstim riječima pjesme i posebnom melodijom kojom je te riječi izražavao da je primio naše ovacije. Ja sam tada bila svjesna: Taj mladi čovjek ima budućnost nacionalnog vođe, a pjesme su mu poput budnica. Sadrže opjevane činjenice, poziv na zaustavljanje nepravde, čovjekoljubivost, domoljubnost, poziv na slogu. Sve skupa je zavijeno u muzičku formu pomalo mističnog melosa, koja doista odiše krševitošću, prekoplaninskim zovom, i pozivom koji odjekuje na daleko, poput surog sokola s Vile Velebita. Slušala sam ga na još jednom koncertu nedavno u Ciboni, i sav dojam se ponovio, Imam i CD i volim to preslušavati, i ne narušava mi sklonost ka "ozbiljnoj " umjetnosti: klasika, belkanto itd. On stvara jednodušje.“

Taj spot koji se spominje u „Večernjem listu“ pokazuje da Thompsonova pjesma koju napadaju izvorno izvođena na isti način kao i danas tijekom Domovinskog rata. Dakle svi oni koji takvu pjesmu povezuju s nečim drugim a ne s Domovinskim ratom svjesno iskrivljuju sam Domovinski rat i našu povijest i oni koji ju žele mijenjati pokazuju da im je želja mijenjati istinu o domovinskom ratu! A ne znam zemlju koja bi tako nešto tolerirala. Ali ova zemlja sudi, uhićuje osuđuje naše generali samo zato što su obranili Hrvatsku. Zato braniteljske udruge ne trebaju prozivati na to Državno odvjetništvo, kako se to čini u Hrvatskom slovu od 1. kolovoza 2008., već same – ponavljam što više njih zajedno - trebaju podnositi kaznene prijave protiv svih koji na takav način iskrivljuju Domovinski rat, pa bio to predsjednik države, vlade, kaina, predsjednik židovske udruge s ustaškim pedigreeom, ili oni koji zastupaju interese znakovlja protiv kojih smo se u Domovinskom ratu borili. Dovoljan dokaz da se radi o prljavoj zločinačkoj raboti jeste spot koji se spominje u „Večernjem listu“. To je dokaz da oni koji napadaju Thompsona zapravo napadaju hrvatski Domovinski rat. Napadaju hrvatsku državu!

A to što je Thompson stalno na meti svih takvih njemu je na ponos. Pa očito je da u njemu vide najveću prepreku rastakanju ove države. Zar to ne pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam napisao, još davno na knjizi koju sam mu svojevremeno poklonio ovdje u Čavoglavama, a i više puta ponovio - da je jedan od najvećih živućih Hrvata.

Na kraju dopustite mi da svima njima, a i još nekim dragim ljudima, poklonim knjigu Mladena Pavkovića „Razgovori s Josipom Pečarićem“, Koprivnica, 2006. Naime sudbina te Pavkovićeve knjige je i najavila ono što se dogodilo s nedavnom matematičkom konferencijom koja je bila organizirana meni u čast. Unatoč činjenici da je na njoj sudjelovalo 135 znanstvenika iz 27 zemalja hrvatski mediji (i ne samo oni) su je pokušali „sakriti“ od hrvatske javnosti. Željeli su „zaštititi“ hrvatsku javnost od strašne spoznaje da u svijetu znanosti i poneki hrvatski znanstvenik ima popriličan ugled. Naime, Ministarstvo kulture odbilo je Pavkovićev zahtjev za otkup (za knjižnice po Republici Hrvatskoj) nekog primjerka te knjige.

Vjerojatan razlog tomu je ono što je napisao dr. Milan Vuković, a dano je na zadnjoj strani korica:

«Knjigu 'Razgovori s Josipom Pečarićem', trebali bi pročitati svi kojima je Hrvatska u srcu, jer to je jedan nevjerojatno kreativan prikaz rasta i sazrijevanja u znanstvenom, stručnom i nacionalnom pogledu. Knjiga je jasan odgovor svima koji, kao 'velikosrpske sluge', mogu danas u Hrvatskoj izjednačavati agresora i žrtvu, jer, kako kaže pisac, 'takvo izjednačavanje ide u prilog velikosrpskom interesu'!»

Još jednom hvala vam svima što ste došli na današnje predstavljanje!

MONS. ANTE IVAS, BISKUP ŠIBENSKI

Sa šibenske katedrale

MARKO PERKOVIĆ-THOMPSON ILITI „ILIJA OD KLJAKA.“

Marko Perković ,
„Ilija od Kljaka“ iz Čavoglava.
Po onom Svetom Iliji, starozavjetnom,
ognjenom proroku s brda Karmela,
gdje je odvratio svoj narod od idola-Baala.
Marko – Ilija od Kljaka,
po Svetom Iliji, zaštitniku i branitelju njegove rodne župe Kljaci.
Ilija gromovnik s Kljaka.
Ilija od Zagore i Petrova Polja.
Ilija što svojom plamenim glasom pjeva i pita:
„Slušaj kako grmi,
kako more pjeni,
pitaju te, jesu li zaboravljeni!?“
Ilija što s gromovima i „vjetrom s Dinare“,
brani i čuva svete korijene koji su nicali zemljom Hrvatskom,
i još uvijek niču junacima i ratnicima stamenim i tvrđim...
Tvrđim što no je tvđi kamen na kojem rastu.
Nježnim, to nježnijim što no je nježniji žubor vode,
kad sa izvora Čikole teče poljem, pa ponire, pa izranja...
Ali i snažnim, to snažnijim što no je snažnija Čikola kad se probija
tjesnacima dubokim, kamenim, dok traži smiraj
u poljupcu s Krkom ljepoticom, ljubimicom,
da u srebrnoj pjeni i „buku“ njenih slapova,
zapjeva s morem, zanosnu pjesmu domovini Hrvatskoj:
„Tamo gdje su moji korijeni,
sto ljepota živi u meni...
Ej, da mi je s tobom, kao prije,
pogledati dolje, sa Svilaje,

(sa Dinare, pa),
dočekati zore
svojoj zemlji, svome narodu.“

Marko, kao Ilija, svjedočkim uvjerenjem
pjeva u krik i molitvi svih stoljeća naših:
Narode Hrvatski, „nije nas ostavio Bog“...
Ne zdvajaj! Ne priklanjaj se idolu-bogu Baalu,
Ne žrtvuj svoju slobodu i ime, ponos i „sime“, bogovima lažnim.
Pogledaj: „kiše padaju, polja rađaju, djeca sanjaju“.
I tisuće, stotine tisuća, slušaju, pjevaju, vjeruju: „Nije nas ostavio
Bog!“
„Obranimo ljubav, ona svima treba.
Praštanje i nada darovi su Neba.
Pogledaj u oči Stvoritelju svom!“
I tisuće pale svjetla, i dižu ruke. Obje ruke...
Stotine tisuća ruku, dječjih, mladenačkih, nježnih i žuljavih,
ispruženih na praštanje, na mir...,
ispruženih darovima Neba.:
„Svima nam ljubav treba“,
pjevaju, svijetle, igraju u zagrljaju...
Zanos ih obuzima...
Pjesma postaje oduševljena spremnost...
Spremni su zakopati mačeve, „iskovati plugove“,
i pružiti ruke jedni drugima.
I zagrliti sve ljude, i zemlju, i Domovinu,
i vjerovati da u ljubavi Božjoj
može nastati i zaživjeti
novi i bolji svijet.

Marko kao Ilija..., poziva:
„Ljubi svoju zemlju, na njoj ti sagradi dom!“
Sagradi ga na temeljima čvrstim,
na izvorima čistim,
na vrednotama neprolaznim i nepotrošivim.
Bogoljublje i čovjekoljublje,

rodoljublje i domoljublje,
četiri su „ugaona i zaglavna kamena tvoje kuće.
„Brani je krvlju svojom..
i ponosno po njoj hodaj svoj zemaljski hod...“
I stotine tisuća, na sve četiri strane zemlje Hrvatske,
na trgovima, dvoranama i stadionima pjeva...
Kao da teče voda živa iz izvora vječnog...
Kao da se potoci ujedinjuju u rijeku.
Kao da bujice uviru u more...
Kao da se rađa nova nada beskrajna:
„E da mi je dočekati zore“ nove..!
I molitva se jutarnja moli:
„Dajte mi komad zemlje svete,
zemlja je i mati i dijete!“

Marko od Čavglava,
kao Ilija Tišbijac,
osporavan, izvrijeđan,
ocrnjen, optužen...
Od tuđih: od Izabela i Ahaza,
u ime idola-Baala..., bogova i božica svakojakih...
Ali i od „svojih“, koji u ime nekakvog „svoga jahve-a“,
pišu, poručuju, bijesne, viču, prijete:
„Kriv je, jer je živ! Jer pjeva... Jer voli svoju zemlju.
I svoga „dida hrabra srca i kamenih gena“,
što ga je učio: „Poštenim putem ići bit će teško, znaj,
al samo ćeš tako stići gdje je vječni sjaj!“
Kriv je jer ne mrzi (kao oni).
Jer oni bi tako htjeli da mačem prijeti,
a ne da pjeva:
„Mirno živim, ponosan na svome,
makar nije uvijek sve po mome!“

I tisuće sa Ilijom uziđoše na Karmel, u one dane.
I tisuće se s Markom uspinju pod Svilaju, u ove dane.
Nema tamo ni palača ni dvora.

Nema ni govornica ni velikih govora..
 Tamo je jedan brijeg kameni – Čavoglave.
 Na njemu raste jedna Crkva iz kamena, zavjetna,
 mala, ali velika, jer je dar..
 dar (svim) Hrvatskim mučenicima.
 Onima koji, iz povijesti daleke i nedavne
 i danas, za uvijek poručuju pjesmom
 čija jeka odjekuje cijelom lijepom našom zemljom Hrvatskom:
 „Neka na putu tvom vodi te Bog,
 izdat nećeš tad ti roda svog..
 Samo je vjera sačuvala mene,
 ljubio sam Boga, a On mi da tebe,
 sine moj!“
 Samo Ljubav rađa Život!

Eto zašto bih volio
 da Marko ima drugačiji „nadimak“.
 Ali i bez toga, on jest i neka ostane,
 naš Marko „Ilija od Kljaka!“
 Ognjeni pjevač, čovjek domoljub i vjernik,
 suprug i otac,
 gromovnik iz Čavoglava:
 „Bilo jednom, i danas i uvijek
 (u biskupiji i županiji šibenskoj),
 u (državi) Hrvatskoj.“

S poštovanjem,
 tvoj biskup + Ante

U Šibeniku, 14. listopada, godine Gospodnje 2007.

MATE KOVAČEVIĆ, JOSIP PEČARIĆ: BILO JE JEDNOM I TO
 U HRVATSKOJ / THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH
 INTELEKTUALACA, Zagreb, 2008.

ISTARSKO DOCIRANJE

Piše: TIHOMIR DUJMOVIĆ

U nizu drugih zrcali nam se i podjela na Thompsonovu i onu drugu Hrvatsku te kamo sreće kada bi stvar bila banalna kako se čini Kajinu: da se radi o podjeli na profašističku i antifašističku opciju. Znali bismo što nam je činiti. Treba li netko pjevati “Za dom spremni” 2008.? Ne, premda to nije originalan ustaški pozdrav, s obzirom na to da su se njime prije NDH služili HSS-ovci. Ustaše su ga iskompromitirali pa se te tri riječi nikada neće gledati izvan konteksta NDH.

Postavlja se pitanje zašto su branitelji zdušno prihvatili pjesmu “Čavoglave” početkom 90-ih? Jesu li Kajinovom logikom branitelji bili profašisti? Pljuska prihvaćanjem te pjesme 90-ih dana partizanskoj ljevici boli i danas jer nema partizanske pjesme koja se pjevala u Domovinskom ratu.

Zašto? Jednostavno, partizani nisu stvarali hrvatsku, već jugoslavensku državu. I to ostaje njihov križ. Jesu li, prema Kajinovoj logici, stotine tisuća koje su došle na Thompsonov zagrebački koncert pa stotine tisuće koje su se nedavno slijevale u Čavoglave sve redom profašistički simpatizeri?

Neki dan se na koncertu u Senju skupilo 6000 ljudi, što je neviđen broj za malo mjesto. Je li i tu, prema Kajinovu poučku, bilo 6000 pritajenih ustaša? Ima li uopće izvan Istre antifašista?

Da sam Istrijan, ponosio bih se istarskim antifašizmom, ali bih se sramio kad bih iz jedine analitičke knjige o toj temi, “Rijeka i Istra u hrvatskom proljeću”, razabrao jasnu poruku da je Istra za tu hrvatsku borbu protiv Beograda bila posve nezainteresirana.

Za njih su, dakle, i Savka i Tripalo bili šovinisti. Docirati, dakle, iz istarske perspektive, kako to čini Kajin, cijeloj hrvatskoj državi o hrvatstvu bit će vrlo težak posao.

U Kninu se na Dan pobjede okupilo 2000 ljudi, u Čavoglavama ih je bilo doslovno 50 puta više. Uključujući i biskupa Ivasa, koji je s glavne svečanosti u Kninu došao u Čavoglave! Zar političari ne razumiju da uvrijeđen i ponižen narod bježi od njih. Zašto? Pa ove

godine politika nije dopustila u Kninu ni ratne zapovjednike postrojiti!

Thompson ima pravo pjevati svoje pjesme sve dok nisu zabranjene, za sve što se zbiva na nastupima odgovorna je primarno policija, on u ovoj delikatnosti može poslušati neki autoritet, no tko je moralni uzor koji valja slušati? Predsjednika države, koji na najvažniji hrvatski državni praznik ide u posjet u Mongoliju?

Možete li zamisliti da Bush na Dan nezavisnosti ode u Makedoniju? Predsjednika države, koji na Tadićevo provokaciju odgovara da se on već ispričao te da bi Tadić to morao znati? Pa uvredljivija od Tadića jedino je ta Mesićeva reakcija. Kako poslušati savjet Jadranke Kosor dok drugi potpredsjednik iste Vlade, Uzelac, ne samo što ne odlazi u Knin na Dan pobjede već prkosno provocira kako mu je žao da se 5. kolovoza posjećuju samo jedni grobovi.

Koga da posluša? Medije? Koji združeno prešućuju činjenicu da se u Čavoglavama okupilo 100 tisuća ljudi? Ignorirati skup od 100 tisuća ljudi, pa to je ozbiljan posao i za moskovsku Pravdu. Treba li slušati medije što ozbiljno razglabaju o tomu da Mesić nakon isteka mandata postane hrvatski premjer. Što znači da bi, s obzirom na to da su mu 74 godine, mandat premjera završio u 80.

Zacijelo ne bi mijenjao svoga savjetnika Budimira Lončara, a on bi na kraju toga Mesićeva mandata imao točno 90 godina! S obzirom na to da je Vanja Sutlić ovih dana zvao za savjetnika za zabavni program Sašu Zalepugina (77 godina), njemu bi, pak, na kraja Mesićeva premijerskog mandata bile 83 godine. Doista, zašto im ne dati još jedan mandat? U tome slučaju najbolje ulaganje za ostatak nacije bilo bi odvajanje 35 eura za slovensku vinjetu jer će stampedo iz Hrvatske zagušiti prometnice!

«Večernji list», 19. kolovoza 2008.

MATE KOVAČEVIĆ, JOSIP PEČARIĆ: BILO JE JEDNOM I TO U HRVATSKOJ / THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA, Zagreb, 2008.

IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU

U osvit 338. obljetnice pogibije Zrinskih – Frankopana, Bečko Novo mesto – 30.4. 1671.

'Što ste izišli u pustinju gledati? Trsku koju vjetar ljulja? Ili što ste izišli vidjeti: Čovjeka u mekšaste haljine odjevena? Eno, oni u sjajnoj odjeći i raskošju po kraljevskim su dvorima. Ili što ste izišli vidjeti? Proroka? Uistinu, kažem vam, i više nego proroka...Kažem vam među rođenima od žene nitko nije veći od Ivana. A ipak, i najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega.' (Lk 7,24-29).

Potaknuti Duhom Nazarenca u čijem svjetlu je stvoreno sve plemenito, pozitivno, istinito i vrijedno u hrvatskom narodu imamo pravo, koristeći se propalim parolama bratstva jedinstva, poput – 'mi smo Titovi, Tito je naš' ili 'svi smo mi drug Tito', mutatis mutandis – mijenjajući što treba mijenjati, međusobno se pozdraviti po prilici – svi smo mi na putovima koje zastupa svakim svojim treptajem srca i duše Marko Perković Thompson – dakle 'svi smo mi Thompson' a to su putovi, kako često susrećemo u ovoj malo neuobičajenoj knjizi, a koje je tako divno opisao sadašnji šibenski biskup Ante Ivas:

„Bogoljublje i čovjekoljublje, rodoljublje i domoljublje, Četiri su 'ugaona i zaglavna kamena' tvoje kuće...

Dobro znade biskup Ante da je Marko samo čovjek i da kao čovjek može upasti u napast da radi štogod što nije ljudsko:

„Nek na putu tvom te vodi Bog, Izdat nećeš tad ti roda svog... Samo je vjera sačuvala mene, Ljubio sam Boga, a on mi dao tebe, sine moj“ Samo ljubav rađa život.“

U pjesničkom zanosu biskup Ante upućuje završne riječi pjesmotvora Marku 'Iliji od Kljaka!' nazivajući ga: „Ognjeni pjevač, čovjek domoljub i vjernik, suprug i otac, gromovnik iz Čavoglava. (Usp. Mate Kovačević – Josip Pečarić – Thompson u očima hrvatskih intelektualaca, Zagreb 2009., str. 14-15). Biskupov pjesmotvor će naš Marko potvrditi tolikim nastupima, intervjuima, a

iznad svega dosljednim životom. U razgovoru s jednim od tvoraca knjige koju predstavljamo – Matom Kovačevićem odgovara odakle mu nadahnuće za njegove pjesme:

„Nadahnuće mi je široka narodna tradicija, obiteljski odgoj, naša slavna ali često nesretna i vrlo krvava povijest. Moram posebno istaknuti kršćanske vrijednosti, koje nam je unatoč surovom okruženju usadila Katolička Crkva. Od nje znatnim dijelom baštinitim osjećaj zajedničke pripadnosti...Morate znati da čovjek ništa ne može bez Boga. A zašto je Bog odlučio da ja imam taj dar, to ja ne znam. Mi kršćani smo pozvani da oblikujemo svijet...Sve je dio Božjeg plana, a ja mu se pokoravam i slijedim ga. Svatko ima svoj križ i nije ga lako nositi, neki ga odbace, a ja ga ne želim odbaciti ma koliko bio težak, jer znam da će mi u trenutku kad ga ne budem mogao nositi On pomoći.“ (ib. 20-21).

I kada takvom čovjeku koji ne laže, nego se trudi istinu, pravdu, mir i ljubav živjeti s oba plućna krila tzv. antifašisti, a u biti nacifašisti ne dopuštaju doći u pojedine dijelove hrvatske zemlje kroz koje slobodno šecu oni koji su ne samo kroz četiri godine domovinskog rata nego i kroz onaj II. svjetski rat, tamanili sve hrvatsko – njima se priređuju svečani dočeci – jer bratstvo jedinstvo biblijskih Kajina želi biti besmrtno. Sarkastički sam se nasmijao kada je simbiotički dvojac aktualnog hrvatskog predsjednika javno se hvalio kako je uspio dobiti potporu Pantovčaka i onemogućiti dolazak u Istru čije je 'hrvatstvo drukčije od ruralnog hrvatstva Marka Perkovića.' Drugi suradnik Damirov će izjaviti u stilu musolinijevskih smjernica kako nema smisla dati Arenu Thompsonu, jer neće biti dovoljno gledatelja.

Šteta što je već napisana knjiga 'Pohvala gluposti'. Velikog saborskog zastupnika, bolje rečeno 'bukača' sa svojih preko 2000 nastupa u hrvatskom saboru, uz čije karakteristike možemo saznati da je već uspio dospjeti do zvanja upravnog referenta (SSS), treba upozoriti na istinitost nomen est omen – a znamo što bijaše prvi Kajin u ljudskoj povijesti. On u ime demokracije koju nisu ostvarili tzv. hrvatski antifašisti nego krv hrvatskih branitelja kojima nije u krvi bilo ubijati, nego svoje braniti i zato su trn u oku, sljedbenicima fašizma odnosno najrigidnijeg komunizma, što se šćućurio pod plašt

antifašizma, a koji je bio najplodniji u skrivanju i zataškavanju tolikih grobnica punih nevino pogubljenih iza II. svjetskog rata. Kako će takvi prihvatiti Markovu poruku:

„Antikristi i masoni, komunisti ovi, oni, šire sotonske fraze da nas poraze. E, moj narode!“ Kao kroz kapaljku smo čuli o preko 820 masovnih grobnica na tlu Hrvatske. Tu možemo dodati i 720 jama na samom Biokovu, o kojima govori splitski patolog i specijalist sudske medicine dr. Antonio Alujević u razgovoru s Miloradom Bibićem Mosorom – u SD od 15. 11. 2008. Poslušajmo izvorni tekst: „Čitam da ste relativno često angažirani i u identifikaciji kostiju iz jama...“

'Drugi svjetski rat u Dalmaciji, očito još nije završen! Stalno se otkrivaju nove jame u kojima su kosti ljudi ubijenih i bačenih u Drugom svjetskom ratu. Vjerovali ili ne, samo na Biokovu ima – 720 takvih jama!'

„Sedamstotina dvadeset!?“

'Da dobro ste čuli. Nalazimo oko kostiju ruku žicu, vidljivo je da su uglavnom sve žrtve ubijene metkom ili mecima u zatiljak. Identificirane su i nakon šezdesetak godina sahranjene mnoge žrtve koje su ubili partizani...'

„Zar su u Drugom svjetskom ratu ubijali i leševe bacali u jame samo partizani?“

'Moje iskustvo tako govori. Ustaše su ubijale u logorima. Nijemci su ubijali po našim selima, strijeljali bi ljude, ali trupla su ostavljala obiteljima da ih sahrane...'

„Ova vaša tvrdnja dignut će na noge dalmatinske antifašiste!“

'Znam da govorim istinu. U svim jamama koje sam 'obradio' počivale su kosti žrtava koje su ubili partizani'.

Mi, kojima Bog nije oduzeo pamet, sjećamo se ne tako davne hajke pod parolom da zločini ne zastarijevaju. Bilo je doista smiješno pratiti suđenje jednom Artukoviću, a i Šakiću. Sjećate se kako je Artuković znao odgovoriti na pitanje suca gdje se nalazi: „U Americi!“ I znamo pala je osuda, a sada kada su prve jame sablasno otvorila vrata krvavih pirova tzv. antifašističkih zločinaca, pod imenom osloboditelja, i to nakon što je u kulturnom svijetu utihnulo oružje, sada se taj svevideći drug, kojemu je svaka riječ bila

procesuiranje, valjda pod smetnjom svojih obrva, uozbiljio i održao labuđi pjev u Jasenovcu, a bolje bi mu bilo da je pristao na katarzu, jer ima za što obaviti metanoju. Kada su me pozvali na izravnu emisiju, koja je cjelovito objavljena u ovoj knjizi na str. 73. – 76., a u svezi s g. Thompsonom, dok je u osječkom studiju bio drug Jaroslav Pecnik pokušali su Marku imputirati ustaštvo. Između ostalog podsjetio sam na jednog od desetak sveprisutnih na televiziji, zove se – čini mi se – Žarko Puhovski koji je u Thompsonovoj rečenici: „Na ljutu ranu ljutu travu!“ vidio duh Ante Pavelića, jer je on to često ponavljao ja sam replicirao: „Ako je to tako onda ja svečano izjavljujem da od večeras ne ću jesti kruh, jer vjerujem da je Poglavnik jeo kruh.“ (Thompson , s. 74). Jasenovac – najveće stratište hrvatskog naroda, dobro ste čuli izričaj ovog podnaslova. Pred par mjeseci sam obavljao duhovnu obnovu u Novoj Gradišci. Odlučio sam posjetiti sam Jasenovac. Bijaše ponedjeljak, kada službeno logor nije otvoren. Ipak mi je jedna gospođa zaposlenica odgovarala na moja pitanja, ali na bitna nije znala ili nije htjela. 'Koliko je točno žrtava ovdje pogubljeno?'

„Sada smo došli do broja od preko 70 000 tisuća. Svatko može donijeti podatke i ovdje ih provjerene ostaviti...

“Gospođo, kako to da je broj od milijun, čak 1 400 000 spao na 70-ak' tisuća. „

Žrtve su žrtve...i onda nastavi s uobičajenim propagandnim rječnikom.

“Da. Gospođo, žrtve su žrtve, ali nije isto kada netko npr. naleti ovdje i ubije, ne daj, Bože, samo vas a nas preostalih četvero poštedi, zar ne?“

Jest, ali...

“Ništa, gospođo, ali znate li vi da je poslijeratna povijest hrvatskog naroda pisana na lažnoj komunističkoj propagandi posebno ovog logora koji nije prestao biti logor 1945.?' Malo se nakostrušila. Tko je prvi počeo skidati milijunske brojeve? Ne vjerujem da ne znate da je pred par godina među žrtve Jasenovca upisivano i one koji nikada nisu bili u Jasenovcu. Znam tako da je preko 120 Podgorana, koji su umrli u El Šatu upisano kao žrtve Jasenovca. Slično su završili i podaci solinskih 'Jasenovčana' koji nikada nisu vidjeli Jasenovac.' „

Da, to smo izbrisali...

“Vi ste izbrisali, ali to nije učinio muzej holokausta u Washingtonu i nakon tolikih 60 godišnjih manipuliranja i laži tko može vjerovati u ono na čijim lažima je ispisana cijela hrvatska tzv. 'zločinačka' povijest. Mi smo rijetki narod proglašen zločinački od onih koji su nas tamanili, a da nikada nismo stupili na tuđi teritorij. Kada sam bio u Jad Vašemu u Jeruzalemu crvenio sam se gledajući u pod na kojemu su napisana glavna stratišta židovskog naroda. Tu je zapisano 65 000 židovskih žrtava u Jasenovcu. Malo prije sam kupio najnoviju monografiju spomen područja Jasenovac gdje piše da je u logorima – Jasenovac – Stara Gradiška izgubilo živote 78.163, od kojih 46.925 muškaraca, 30.079 žena i 159 osoba neutvrđena spola. Nacionalni sastav: 47.123 Srba; 10. 521 Židova, 6.281 Hrvata; 5.836 Roma, 919 muslimana i ostalih 7.483. Što bi izgubili poštteni tražitelji istine i u hrvatskom i u židovskom narodu kada bi sada ažurirali popise kako je objektivno istraživanje pronašlo, jer nije isto 65 000 i 10. 521.“

Kako se povijest piše dovoljno je navesti Enciklopediju Jugoslavije br. 4, Zgb 1960. Str. 467 koja kaže da broj premašuje 700 000 žrtava, Vojna enciklopedija 4, Bgd 1972. Str. 31 govori o preko 600 000. Jesmo li onda u pravu ako naglasimo da je Jasenovac najveće stratište Hrvatskog naroda? Najveće stratište hrvatskog naroda, gdje je broj žrtava uvećavan i do 20 puta i po tome se pisala povijest, kako bi nas se proglasilo jednim od najkrvoločnijih naroda na zemlji. Kada je neki srpski poslanik govorio o 1 400 000 srpskih žrtava u Jasenovcu prišao mu je Stevo Krajačić i prišapnuo: „Da vas je toliko bilo pobijeno ne bi ti danas bio ovdje.“

I tu je u nedjelju, po ne znam koji put, razgalio svoju 'sveznajuću' predsjedničku dušu, nadajmo se po posljednji put kao građanin predsjednik u pratnji svoje bratije na čelu s Fumićem i sličnima s kojima sam vodio polemike pred 10 i više godina kao što sam vodio i s aktualnim predsjednikom, iako mi to nije htjela objaviti, po svom običaju SD. Tekst 'Uz gorku crnu kavu nasuprot predsjedniku'. S kojim sam ga guštom pročitao nakon 8 godina? Dirnut predsjednikovim krokodilskim suzama u Jasenovcu poslao sam u

zarobljenu tzv. SD opet tekst ovog trenutka. Dopustite mi jedan mali odlomak:

'Predlažem vam da učinite gest s kojim biste ušli u zlatnu knjigu hrvatske povijesti. Umjesto da šeretski pokušavate izrugati svoje protivnike, posebno one, koji pogađaju 'u sridu', ovo vrijeme što vam je preostalo, iskoristite za katarzu. Osobnu i našu hrvatsku. Posjetite svaki dan barem dvije od preko 800 grobnica na tlu iskrvavljene Hrvatske. Ne dajte pri tom nikakve izjave. Dajte im samo dužnu počast. Tiho im recite kojom ste ideologijom zadojeni. Budući da su vam dani nektara vlasti odbrojeni poštedit ću vas, kao sin podbiokovlja, preko 700 jama na tlu same planine Biokova. I sve nam to učiniše antifašistički 'osloboditelji'. Spreman sam vam se pridružiti, ali bez vaše kohorte s Pantovčaka. I meni će dobro doći ta katarza. Ne samo vama i meni, nego tolikima, ali vama u najvećoj mogućoj mjeri.'

Budući da SD pred 8 godina nije objavila tekst uz gorku crnu kavu dopuštam sebi ovdje navesti završni odlomak tog teksta zbog kojeg su me sve tiskovine u Hrvatskoj napale, posebno SD kroz svog glasnogovornika Sašu Jadrijevića Tomasa, kojeg sam tužio i čiji je predmet već više od 20 mjeseci na čekanju kod sutkinje. Zanima me bi li predsjednik svih građana Hrvatske toliko čekao da ga je netko uvrijedio? A svi smo jednaki pred zakonom: „Kako bi sve bilo u kafedžijskom stilu napominjem kako sam došao k vama na kavu, ne iz Pantovčaka, transparentno, bez ikakvih resursa, kompatibilno s mojim stajalištima, predsjedniku svih građana, kao gost, jer se ponosim svojim seljačkim rodom te ne pripadam građanskoj kategoriji, i zato legalistički rečeno ne bih smio biti pod vašom jurisdikcijom, i to me doista raduje, nadajući se da zbog krvave istine neću biti – lege artis – procesuiran.

Sa štovanjem, 9.2.2001.“ (Usp. J. Čorić, Crveni je crveni, Split 2004 str. 113). Mi smo vjernici. Ne možemo zaboraviti onu scenu iz Lukina evanđelja kada se je napuhivao farizej zbog svoje pravednosti, no opravdan je grešnik, carinik, koji se je udarao u prsa moleći: 'Bože, milostiv budi meni grešniku!' (usp. Lk 18, 13). Ako tražimo katarzu onih na vrhu vlasti nitko od nas nije pošteđen od katarze, jer: 'U narodu mome ima zlikovaca, ...postavljaju zamke,

hvataju ljude...ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje' (Jr 5, 26, 31). S bezbošcima sjesti ne želim (Ps 26,5) poručuje psalmist. Neizvršena lustracija je Černobil Hrvatske. 23 godine su prošle od Černobilske tragedije, a prema procjeni će još radijacija odnositi žrtve najmanje 100 godina. Gore radijacije od najtotalitarnije ideologije – komunizma nema. Ovdje ne želim prozivati nikoga, iako sam svjestan da je barem 10% nazočne populacije očijukalo i pripadalo toj zločinačkoj partiji. Ne ćemo ih prozivati, ali neka budu toliko poštteni pa neka šute, a ne da, jer imaju bukači glas, viču i buču protiv crvene partije, a i mačka i pas su im pripadali toj 'osloboditeljici' ljudskog roda.

Predstavljanje ove vrijedne knjige obavljamo u osvit 338. Obljetnice pogibije dvaju velikana – velikaških obitelji – Zrinsko-Frankopanske: Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan. Zar nam najdraži i najsnažniji grob Hrvatske – iza oltara zagrebačke prvostolnice, gdje uz svjedoka vjere bl. Alojzija Stepinca, njegovih suradnika, kardinala Šepera i Kuharića, leže kosti mučenika ubijenih u Bečkom Novom mestu 30. travnja 1671. Počujmo pismo Petra Zrinskog koje na današnji dan 29.4. 1671. piše svojoj ljubljenoj ženi Katarini:

'Moje drago serce!

Nemoj se žalostiti svrhu ovoga pisma, niti burkati. Polag Božjega dokončenja sutra u deseti ore budu mene glavu sekli, i tulikajše naokupe, tvojemu bratcu. Danas smo mi jedan od drugoga srčano prošćenje uzeli. Zato jemljem ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekuvečni v a l e t e, tebe proseći, ako sam te u čem zbantuval, ali ti se čem zameril (koje ja dobro znam), sprost mi. Budi Bog hvaljen, ja sam k smrti dobro pripravan, niti se plašim. Ja se ufam u Boga svemogućega, koji me je na ovom svitu ponizil, da se tulikajše mene hoće smilovati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojt ufam se), da se mi na okupu pred njegovem svetem tronušem u dike vekuvečne sastanemo. Veće ništa ne znam ti pisati, niti za sina, niti za druga dokončenja našega siromaštva. Ja sam ove na Božju volju ostavil, ti se ništar ne žalosti, ar je to tak moralo biti. U Novem Mestu, pred zadnjim dnevom mojega življenja, 29. dan aprila

meseca, o sedme ore pod večer, leta 1671. Naj te Gospodin Bog s mojom kćerju Auroru Veroniku blagoslovi.

Grof Zrini Petar

(Usp. Obljetnice hrvatskih velikana, Zagreb 1971. str. 69. Na njihovu grobu stoji Franova izreka: Navik on živi ki zgine pošteno!

I Frankopan piše dirljivo svojoj Juliji:

'Draga moja Julija, želio bih iz sve duše da ti uzmognem ostaviti posljednji spomen svoje najdublje ljubavi, ali sam gol i siromah...

'Tako je javno mišljenje ondašnje Europe bilo da Zrinski i Frankopani moraju biti pomilovani, jer su namjerno došli u Beč, obistinilo se što je govorio Nikola Zrinski: 'Viruj Nimcu ko i suncu zimcu!' 18. 4. 1761. Osuda im je pročitana 28. 4. 1671. Zrinski je osuđen na smrt odsijecanjem glave i desne ruke dok će Frankopan biti 'pošteđen' siječe ruke, ali glave ne!

Ne možemo a da se još jednom, pred kraj, dotaknemo komunističke ideologije. Najjezrovitije se je o KP izrazio veliki disident Brodski: 'Pripadati jednoj jedinoj postojećoj partiji znači biti natprosječno nepošten!' Marko i Markovi, a to smo vjerojatno svi nazočni ne bi bili radosni da se traži spas od one monstruoze božice što siše krv svojih podanika. U starim zazivima klikalo se Bogu: Od kuge, gladi i rata – oslobodi nas, Gospodine. Ja bih malo modernizirao: Od kuge, gladi, rata i komunističke ideologije oslobodi nas Bože, Gospe i svi sveci. Amen.

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

HAJKA NA THOMPSONA

Vraćam se zadovoljan iz Južne Koreje jer je konferencija, koju sam organizirao s još trojicom tamošnjih kolega, kažu sudionici, bila uspješna.

U zrakoplovu koji je poletio iz Frankfurta, dijele Jutarnji list, a jedino u takvim prigodama i prelistam te „naše” novine. Samo letimičan pogled na prvu stranicu, dovoljan je da me podsjeti zašto je to tako. Najprije čitam kako „lijepo” pišu o “Oluji” i Thompsonu. Naravno, to je priča o navodnoj Thompsonovoj utaji poreza (1,7 milijuna kuna).

Ponavljaju kao pokvarena ploča, ono što je već davno Thompson opovrgnuo u intervjuu za Hrvatski list, koji je vodio s njim, naš poznati novinar i moj koautor u spomenutoj knjizi o Thompsonu, Mate Kovačević. Tekst je prenio i HRSvijet, 14. Svibnja 2012., a ja sam ga već i uvrstio kao predgovor moje nove knjige o Thomsonu. Valjda se nadaju kako će njihove, papagajski ponavljane laži, postati jednom i „istinom“.

Na Thompsonovim stranicama čitam:

Ne čudi nas što svake godine uoči pobjede u Čavoglavama slijede pokušaji kompromitiranja Marka Perkovića Thompsona, a tada im se zaista povampire lica. Ovdje je već odavno svima jasno da se radi o političkom i medijskom linču. Novi list ponavlja jednu te istu laž ne bi li u javnosti postala istina.

Ovdje je, već odavno, svima jasno da se radi o političkom i medijskom linču, u čemu, kao i uvijek, prednjači *Novi list*, koji ponavlja po prokušanoj komunističkoj recepturi, jednu te istu laž, iz godine u godinu.

Zapravo, čini mi se, da onima kojima smeta Thompson, još više smeta najava njegova novog CD-a. Boje se da će o njima, i njihovoj izdaji Domovine, opet pjevati i znati svi. A najviše ih boli to što će te pjesme pjevati mladi (koji su dominirali i na jučerašnjoj proslavi u Čavoglavama). Zato sam svojevremeno na Narodnom radiju, kao gost iznenađenja, pozdravio Thompsona (njegovim) riječima: „Uvijek vjerni Tebi“.

Nije trebalo dugo vremena da bismo vidjeli epilog ove priče. Portal HKV-a je 31. srpnja 2012. objavio tekst čiji naslov već sve govori.

Thompsona nema na listi dužnika, ali ima Davora Butkovića

Tekst završava ovako:

Inače, zanimljivo je kako na listi dužnika (objavljenoj u *Jutarnjem listu*, op. J. P.) nema pjevača Marka Perkovića Thompsona, ali se na njoj nalazi Davor Butković, urednik *Jutarnjeg lista*, novina koje su mjesecima vodile nesmiljenu hajku protiv ovoga estradnog umjetnika, upravo pod optužbom da nije uredno plaćao porez. Podsjećamo da je Butković u svojim kolumnama godinama naglašavao kako je pravi domoljub onaj tko uredno plaća porez, dok sada vidimo da je bilo riječ o običnom licemjerju, toliko svojstvenom za većinu zaposlenika EPH industrije laži.

Butković je državi dužan gotovo milijun i pol kuna.

Oh, kako je dobro ne čitati Jutarnji list!!!

A nekako me sve ovo skupa podsjetilo da nisam, zbog konferencije u Koreji, stigao dovršiti cijeli tekst osvrta (koji sam planirao napisati) na jedan intervju. Naime, želio sam reagirati na intervju, inače našeg poznatog kolumniste Ivice Šole, *Komunistički mentalitet čini hrpa nekompetentnih komesara koji sustavno uništavaju sve*, objavljenog u Vijencu, a koji je prenio i HRsvijet, 13. srpnja 2012.

Osvrnut ću se na samo dva pitanja i dva odgovora.

Slažete li se da na naše društvo i politiku utječe naša povijest?

Povijest može biti blagoslov, ali i prokletstvo. Mi bolujemo od viška povijesti. Čitam baš ovih dana što onaj neuspjeli akademik Ivo Goldstein piše o Titu, *de facto* ga je beatificirao. Kada bi takav negacionizam vladao na drugoj strani, to bi bio škandal, s pravom. Goldstein i njemu slični čine od ovoga društva bolesnu zajednicu, mitomansko leglo za opravdavanje najopskurnijih ideja i likova kao što je bio Josip Broz. Od tog koljača i bonvivana oni prave medijsku zvijezdu, totalitarnog modnog mačka samoupravnog socijalizma. No tu očigledno nema pomoći. Zato se, u slučaju Hrvatske, ne slažem da povijest treba prepustiti povjesničarima, već psihijatrima.

To prihvaćanje da je škandal ako se nešto događa na „desnici“, zapravo je snaga „ljevice“. Zamislite da su mene uhvatili u pokušaju prevare Izborne skupštine Akademije, kao što je to učinio Goldstein

kada je tvrdio da ga njegov mentor profesor Brandt uopće nije spomenuo u svojoj knjizi. Vjerojatno bih dobio barem, da se malo i našalim, doživotnu robiju, tj. nitko nikada više ne bi držao do onoga što govorim. A kada to učini „neuspjeli akademik“, nije vrijedno ni da se spomene. Zar to nije najbolji mogući način eliminacije „desne“ tj. domoljubne inteligencije iz javnog života, a obrana „lijeve“ jugonostalgičarske? A provodi je ta ista domoljubna inteligencija! Još mi je užasniji početak odgovora na pitanje:

Vjerujete li da je zbog etiketiranja koja im lijepe pristalice komunizma i Jugoslavije mnoge Hrvate opet strah izjašnjavati se Hrvatima?

Ako je točno ono što se piše o Thompsonu i novcu iz HDZ-ovih mračnih fondova, bljuje mi se na takvo hrvatstvo. Hrvatstvo se očituje, između ostalog, i jednom „banalnom navadom“ – plaćanjem poreza. Kao i poštivanjem narodne imovine, što baš nije krasilo sanaderovski HDZ i njegove „poduzetnike“.

Otkako je hrvatske države hrvatstvo i hrvatovanje postalo je najprije moda potom biznis, baš kao i srpstvo. Najveći profesionalni Srbin u Hrvatskoj Milorad Pupovac metafora je toga procesa, on je od *ujdijevca* evoluirao do šefa nacionalne, da ne kažem nacionalističke stranke, kojoj je na čelu, blago rečeno, suspektan tip kao Voja Stanimirović koji je bio dio srpske okupacijske vlasti. Pa još ta stalna patetična Pupovčeva poza..., karikaturalni, loše dizajniran Pribičević. Od internacionalista do nacionalista, koliki su prošli taj „psihomodo“ put: Ja volim samo sebe!

Nakon svih nanesenih nepravdi i podmetanja Thompsonu (iako znamo da je sam Thompson ovo opovrgao u svom intervjuu u *Hrvatskom listu*), pisati nešto ovakvo o njemu, mogu samo hrvatske „prodane duše“?!

I kako uopće možemo govoriti o nekakvom hrvatstvu, ako pokazujemo takovo nepoštovanje simbola tog istog hrvatstva. Umjesto da se simboli brane (jer i elementarna logika nameće da će biti napada na te simbole, a još kad znamo tko ih napada, lako je zaključiti da će ih napadati lažima), dovoljno je da nam netko slaže

o nekoj hrvatskoj veličini, pa da mi odmah to i prihvatimo, po onoj: *Sačuvaj me Bože od prijatelja – od neprijatelja ću se sam čuvati!*

Jučer sam bio u Čavoglavama. I sjedeći tako u društvu s našim sjajnim biskupom Antom Ivasom i Thompsonom, nisam mogao a da ne komentiram ovakav način pisanja našega ponajboljeg kolumniste, kakav doista i jest g. Šola, no mnogi su od njih to već i uočili.

Druga stvar, koju nisam mogao prešutjeti, jest nevjerojatno odvajanje od hrvatskog naroda, koje su jučer demonstrirali, hrvatski državotvorni političari, ako to doista i jesu, i državotvorna inteligencija. Pojavljuju se u Čavoglavama kada smatraju da od toga mogu imati koristi. Stvarni državotvorni Hrvati bi se trebali tamo pojavljivati kada vide da se pojačava intenzitet napada na jednu instituciju hrvatstva, kao što to Thompson, doista, i jest. Kako im vjerovati da misle na Hrvatsku, a ne na same sebe, kada padaju na ispitu elementarne obrane Hrvata i hrvatstva?

I dok pišem ovaj tekst, stiže mi e-mail od g. Davora Ljubičića koji govori o tome. Zato ću ga i završiti njegovim komentarom:

KOME SMETAJU ČAVOGLAVE

koje su postale najznačajnije u proslavi dana Pobjede i domovinske zahvalnosti

Čudan je to fenomen koji se dogodio i događa u Čavoglavama. Nema reklama niti medijske potpore, i zapravo je, medijski prešućivan i obeščaćen. Samome Marku Perkoviću Thompsonu oduzeta su osnovna ljudska prava, pravo na rad i slobodu (Arena Pula), a taj isti naš pjevač, svojom srčanošću i pjesmama, pogađa u sred srca hrvatski narod, te tako postaje ikona hrvatskog domoljublja. Redovita je i, zapravo, znakovita ta medijska agresija koja uvijek kulminira uoči proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti.

(LAŽNO prikazivanje Marka kao utajivača poreza, kriminalca i sl.). Pitam se samo komu to smeta volja naroda? Komu to smetaju Thompson i onaj osjećaj hrvatskog zajedništva, domoljublja i sloge, koji on uspješno hrani i napaja svojim pjesmama, diljem Lijepe Naše, i evo sada, i u Čavoglavama, koje su postale najznačajnije mjesto, središte i ishodište naše ljubavi prema Domovini, uz 5. kolovoz.

Pa kako to da su u toj istoj, našoj Hrvatskoj, Čavoglave, postale trn u oku mnogih vladajućih?

Kako to da su ti isti, s narodom i uz narod, samo onda kada im narod zatreba.

Sjećam se kako je lani bilo mučno gledati mnoštvo političara – i onih koji su se nadali preuzimanju političke vlasti u Hrvatskoj – kako jedu, piju i uživaju u druženju... Naravno, na račun Marka, njegovih prijatelja i tog malog sela, koje se teško i na kartu ucrtava zbog svoje malenosti. Jest, ali prošle godine!!!

A ove godine, naroda sve više..., a političara sve manje i manje.

Želim im zato poručiti : Molim vas očistite savjest, budite ljudi i prestanite biti bezočni licemjeri!!!

Uvjeren sam da se u Čavoglavama, zaista, događa nešto veliko, jako važno i moćno. Nešto ljudski, toplo; nešto što nam daje snage, potiče vjeru i vraća nadu u bolje sutra. U tom malom mjestu održava se, „sije i rasađuje“ domoljublje, slavi se Hrvatska – za hrvatsku opstojnost.

No sudeći po izjavama i ponašanju današnje vlasti, slobodan sam reći, da bi svi ovi s druge strane, danas najradije preskočili ovu proslavu i bacili je u zaborav, zbog globalnih nametnutih interesa vanjskih vladara ovim prostorom, ali to naravno ne smiju učiniti, jer bi Čavoglave postale još važnije i ušle u legendu. Svima nam je jasno da je ova vlast, nažalost, marionetska vlast, i da svim silama uništava sve hrvatske temeljne tradicijske vrijednosti, pa tako želi uništiti i ovu manifestaciju.

DOŠLO JE IZGLEDA, OPET, VRIJEME KADA SU HRVATSKI PONOS, HRVATSKA OPSTOJNOST I HRVATSKA ODANOST BOGU I RIMOKATOLIČKOJ CRKVI, PRAVI TRN U OKU, VLADARIMA NOVOGA SVJETSKOGA PORETKA; TRN KOJI, PO NJIMA, TREBA IZVADITI, UNIŠTITI, I POD SVAKU CIJENU, ZATRTI.

Poremećeni globalisti, kao da nisu svjesni činjenice, da kada čovjeku izvadiš srce, tijelo umire (zapravo oni su toga jako svjesni i to nam uporno rade),

ALI NE ĆE USPJETI DOK NAS ŠTITE BOG, NAŠ ISUS KRIST I NJEGOVA MAJKA Marija!!!

Hrvatske vlasti, agresivno „ploveći u smicalicama“, Knin kao centar ove proslave, održavaju samo formalno na životu, a zapravo da nema Čavoglava, kninska bi se manifestacija i proslava, svela, uz ovaj naš veličanstveni praznik, samo na podizanje zastave na Kninskoj tvrđavi. Dakako njima nije samo to dovoljno, pa su Milanović, Kotromanović i ostali Sinjani u vlasti, odcijepili VELIČANSTVENU ALKU od njene okosnice – VELIKE GOSPE SINJSKE. Zapravo, ovo održavanje Sinjske alke, dva tjedna prije najvećeg sinjskog blagdana (ŠTO ODSUPA OD DOSADAŠNJE TRADICIJE), zapravo ima, iako izgleda naivno, prikriveni cilj, a to je ponovno, zamagljivanje istine.

Dužan sam ovdje pripomenuti, da je Alka nastala kao spomen na davna vremena, kada je hrvatska, sinjska, tj. cetinjska vojska porazila Turke, uz pomoć čudotvorne Blažene Djevice Marije. Zato se zapravo Alka, u bivšoj državi i održavala, tjedan dana uoči Velike Gospe, da bi se civilna proslava odvojila od euharistijske i crkvene proslave. Dakle, Alka je zapravo sastavnica proslave Velike Gospe, ali za današnju vlast (slijednicu one iz bivše države), Alka je nešto što treba također odcijepiti od Crkve, a dio pučanstva... i od Čavoglava i institucije Marka Perkovića Thompsona.

Za vlast i političare, Kninska proslava mora postojati na ovoj razini samo zbog Čavoglava, usudim se reći – da nema Čavoglava, Kninska proslava bi zaista utihnula, kao i mnoge proslave diljem Lijepe Naše.

ZATO, HRVATI, NE ZABORAVIMO KNIN, VUKOVAR, ŠKABRNJU... KAO NI SVA STRADANJA I PORUŠENA MJESTA U LIJEPOJ NAŠOJ!!!

**SLAVIMO OVAJ DAN U SVAKOM SELU, U SVAKOJ KUĆI, U SVAKOJ OBITELJI! NA ČAST I PONOS NAŠOJ DOMOVINI!!!
SLAVIMO NA VELIČANSTVEN NAČIN, OVAKO KAO ŠTO TO RADIMO OVIH DANA I U ČAVOGLAVAMA!!!**

Pa, dragi moji političari, zaista vas molim da se, već jedanput, zapitate što to radite i kuda to želite odvesti, ovaj napaćeni puk? Zar

niste svjesni da u nama i vama kola ista krv? Zar niste svjesni kazne koja vas čeka – i na ovome i na onome svijetu?

U svima nama teče i vrije hrvatska vrela krv, koja će i u vašem tijelu, jednom proključati! A kad-tad, vaša će savjest proraditi, izjesti vas i naplatiti sve vaše grijehе (bili vi... vjernici i bogobojazni... ili ne bili)!

Nepobitna je činjenica da su Čavoglave postale najpopularnije mjesto u našoj Domovini i da nije fer producirati (a što drugo i očekivati od bivših komunista) toliku medijsku blokadu.

U Čavoglavama se sakupi oko stotinjak tisuća ljudi, a toliko se ne sakupi, ni na svim proslavama diljem Hrvatske zajedno, kao ni na svim srpskim proslavama, koje redovito pohodite.

Začuden sam i zatečen ponašanjem desno orijentiranih političara ili popularnije rečeno, onih s desnog centra. Umjesto da dođu i da slave tamo gdje je najviše Hrvata i hrvatski orijentiranog puka, te da tako poentiraju i potvrde svoje domoljublje, oni se ponašaju jednako kao i ostali globalisti, kojima smeta bilo hrvatskog *naroda i hrvatska samostalna nacionalna država*.

Zar vas nije sram da vaše ponašanje, navodnih zaštitnika nacionalnih interesa i velikih domoljuba, sliči (KAO JAJE JAJETU) na ponašanje, usuđujem se reći... skoro neprijateljskog, suprotnog političkog tabora?

I zato za kraj, osobno i u ime stotina tisuća hodočasnika u Čavoglavama, želim samo reći :

Hvala ti, Thompsonе, hvala tvome malenom rodnom mjestu, kao i svim tvojim prijateljima, koji su pomogli i pomažu, da se održava ova veličanstvena proslava!!!

NE ODUSTAJMO OD ČAVOGLAVA, JER ONE NAS ZAISTA HRANE SLOGOM I HRVATSKOM LJUBAVLJU...

ZA SADAŠNJA I BUDUĆA VREMENA !!!

Potrudimo se s ljubavlju slaviti Dan pobjede, diljem Lijepe naše!

6. kolovoza 2012.

A ja bih dodao svoje, posve drugačije viđenje:

Upravo zato, što su izostali svi ovi gore navedeni, jučer smo imali najčišću i najponosniju proslavu Dana domovinske zahvalnosti, zbog jednostavnog razloga, jer su bili nazočni samo oni, kojima je: **PRIJE SVEGA I IZNAD SVEGA HRVATSKA!**

akademik Josip Pečarić

HRsvijet, 6. kolovoza 2012.

J. PEČARIĆ, HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

THOMPSONOVA ULOGA U HRVATSKOM GENOCIDU

Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 3. 2. 2014; 7Dnevno, 7. 2. 2014.) kaže: *Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve oni te proglašavaju fašistom!*

Nema dvojbe kako je to, nažalost, općeprihvaćeno mišljenje u Hrvatskoj. Hrvati, nažalost, nisu svjesni činjenice kako je pravljenje zečeva od ljudi najveći mogući genocid, a to se doista dogodilo u Domovinskom ratu.

To pokazuje i nedavni slučaj Peđe Grbina, koji komentira Josip Jović u tekstu *Što je Hrvatskoj Srbija?*:

Mladi se i korpulentni zastupnik SDP-a Peđa Grbin iznenada se našao na političkom uzletištu. I činilo se kako mu nema kraja. Ne, ne bi ga kao predsjednika saborskog Odbora za Ustav u tome omelo nepoznavanje ili tendenciozno tumačenje ustavnog poretka zemlje, ali bi mu posjet pulskom noćnom klubu u sitne sate, kojom prilikom je u podnapitom stanju zapjevao Thompsonove Čavoglave, mogao nanijeti neočekivano velike probleme.

Nije problem u tome što je bio pijan, već što je na čuđenje svekolike medijske javnosti zapjevao jednu nepoćudnu pjesmu koja dira u same temelje uznapredovanog bratstva i jedinstva, u nešto što je opet postalo sveto, naročito za vlast i stranku kojoj pripada.

Zapravo, kada jedan tako visokopozicionirani SDP-ovac pjeva Thompsonovu pjesmu, jasno pokazuje koliko svekolika javnost u Hrvatskoj još nije svjesna Thompsonove uloge u hrvatskom genocidu pravljenja zečeva od Srba! Ljudi nisu svjesni kako je Thompson u svojim pjesmama zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, nego je pjevajući te pjesme od njih i stvarao zečeve. A pjeva ih i danas. I on, i mnogi Hrvati. Pa i Peđa Grbin!

Podsjetimo se: "Bojna Čavoglave" pojavila se početkom rata u vrijeme kada je zahvaljujući Račanu i Lončaru učinjeno sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogućiti Srbima da prvi put u povijesti pobjede nekoga protiv koga ratuju sami. I Srbi su doista pobjeđivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji

su koristile ustaše (i u modificiranom obliku), pa su prirodno Srbi već s tim početkom pjesme bili prestravljeni.

Zapravo, jasna je i Thompsonova krivnja zbog i danas prisutne ustaške zmiје u RH, kako je to lijepo opisao predsjednik Ivo Josipović. Pa ta zmiја je tako vidljiva na Thompsonovim koncertima na kojima on uvijek pjeva i "Bojnu Čavoglave" pa se među 100.000 – 150.000 nazočnih pojave i 2 – 3 ustaške kape. Kada se to dogodilo u Zagrebu 2008. godine vlast je sve učinila da se konačno zaustavi Thompson. Tjednima se pisalo o te 2 – 3 kape (srećom imamo u RH g. Slavka Goldsteina koji uvijek prepozna tako veliko iskazivanje potpore ustaškom pokretu), zabranjivalo se Thompsonu pjevati i u zemlji i inozemstvu. Na žalost, nije se uspjelo jer je imao potporu nepoštenih inteligencije koja nikako da prihvati dobro poznatu činjenicu o genocidnosti hrvatskog naroda, koja je potvrđena i u "Oluji" kroz stravični genocid kada su od Srba napravljeni zečevi.

O toj potpori nepoštenih intelektualaca dovoljno je pogledati knjige: M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008; J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Sve je jasno kada vidimo kako je biskup Ante Ivas završio svoju nedavnu propovijed u Grozdanskom:

Istina je da treba bježati od zla i napasti Zloga, od sila i opsjednuća Đavolskih, koje kao da sve više zauzimaju maha... Ali, ima vremena kad ne smije biti uzmaca, kad se ne smije bježati, bez obzira na cijenu. To su vremena kad se nasrće na našu vjeru i pouzdanje u Boga, na njegovu Istinu i ljubav, na njegove zakone i zapovijedi. Ne smije biti uzmaca pred napadima na naše obitelji i djecu. Ne uzmiče se kad je napadnuta Domovina, njeni branitelji i graditelji. Naš Gospodin nije uzmičao ni pred križem. Mnogi su ga slijedili, kao i Gvozdanski mučenici, i unatoč smrt, pobijedili! Zahvaljujući njima "još smo tu na tvrdoj siki!"

Čujemo li mi danas jeku njihovu i poziv? I kao da slušamo odgovor, kad s Markom braniteljem iz Čavoglava pjevaju tisuće mladih diljem Hrvatske i svijeta:

*Zapali vatru, neka gori.
Od sebe daj sve najbolje.
Nek se srce hrabro bori
Nek vatra gori do pobjede,
Prijatelju moj.
Digni se kad padneš,
Rođen si za let,
Rođen da se boriš
Da bolji bude svijet.
Jesi li odlučan i čvrst?
Jesi li u sebi slobodan i čist?
Digni se kad padneš,
U tebi je snaga,
U tebi je Krist!*

*Bog Otac nam danas evanđeljem poručuje: "Krist, to je Sin moj
ljubljeni. U njemu mi sva milina... Slušajte ga!" Sveti naši mučenici
Gvozdanski, koji niste uzimali ni pred smrću, molite za hrvatski
narod. Amen.*

Znamo da se pokušalo i tužbama na sudu, ali u dva takva slučaja sudovi nisu osudili uzvikivanje starog hrvatskog pozdrava *Za dom spremni!* Prisjetimo se i slučaja pravnice s HRT-a koja je koncem prošle godine dobila izvanredni otkaz jer je navodno "u kasne noćne sate sa službenog telefona puštala jednom muškarcu Thompsonovu pjesmu Čavoglave!" (U obrazloženju ove odluke stajalo je kako "raspiruje nacionalnu mržnju, i to putem službenog telefona, dakle na račun HRT-a!")

Vidimo kako je naša vlast doista sve pokušavala u Hrvatskoj, pa kad nije išlo, nedavno je pozvala u pomoć inozemne institucije da se zaustavi stari hrvatski pozdrav *ZA DOM SPREMNI!* Da, znamo kako je prošao Josip Šimunić. Znamo da su mu preko Interneta dali potporu na stotine tisuća ljudi. Meni je 31. 1. 2014. iz Argentine stigao sljedeći e-mail:

Dragi Josipe,

Kako sam Vam već javila, mi Hrvati iz Argentine i Južne Amerike potpisali smo i poslali pismo našem dragom Joeu Šimuniću. Kako doznajemo, Joe je presretan i zahvalan što mu potpora dolazi i iz Južne Amerike. Drago mu je što nismo zaboravili od kuda su nam korijeni.

Mi Hrvati iz Argentine smo uz obitelj, uz branitelje, uz Vukovar, uz Hrvatsku. Jer Hrvatska je isto naš Dom!

Veliki pozdrav!

Stella Hubmayer

Evo pisma, koje mi je poslala gđa Stella (potpisalo ga je 164 tamošnjih Hrvata):

Dragi junačino Joe,

s ponosom, mi, mlada generacija hrvatskih roditelja i djedova iz Argentine, podupiremo Vaš rodoljubni istup, koji nema ništa zajedničkog s interpretacijama toga vašeg oduševljenog rodoljubnog izraza s politikom, ili kakvom fašističkom ideologijom. Ponosni smo, ponavljamo, Vašim patriotskim istupom, i nepokolebljivo, Hrvatska mladost iz Argentine i Južne Amerike stoji čvrsto uz Vas.

Uz stoljetni hrvatski pozdrav Za dom spremni!

Hrvati iz Argentine

Možda se radi o neukosti, ali Hrvati ne razumiju, iako im je to lijepo objasnio Puhovski (Dnevno.hr, 27. 1. 2014.) kako četnici nisu fašisti. Oni su samo željeli napraviti Veliku Srbiju. Ali ustaše to jesu jer su se borili za neovisnu hrvatsku državu, a to jest fašizam, zar ne? Tu suptilnu razliku nije razumio ni akademik Franjo Tuđman. O tome nam je govorio Carl Gustaf Ström u *Hrvatskom slovu*, 8. 11. 2002. gdje je naveo Tuđmanove riječi:

Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa – oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove

odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima.

Poznati hrvatski književnik dr. sc. Stijepo Mijović Kočan u tekstu *Otišlo je predaleko ukrivo!* zaključuje kako se, onda, može tvrditi (samo) kako je fašistički poklič "*Za Poglavnika i dom spremni*":

Gledao sam nogometnu utakmicu na kojoj je izboreno svjetsko prvenstvo i dobro vidio i čuo što je Josip Šimunić rekao. On je viknuo u mikrofon „za dom“, a cijeli je stadion u više navrata odgovorio "spremni". (Slično je to tako i u najpopularnijoj hrvatskoj operi "Nikola Šubić Zrinjski" Vatroslava Lisinskog, 1819. – 1854., a to je polovica pretprošloga stoljeća!) Nije to, dakle, bio fašistički, nego antifašistički poklič jer odbacena je njegova fašistička krivotvorina i to je nepobitno tako bilo pred svačijim očima i ušima. Dakle, kazniti nekoga tko je pred cijelim stadionom odbacio fašistički, eo ipso prihvativši antifašistički, a zapravo starinski rodoljubni poklič, nastao davno prije pojave fašizma – ne bi smio ni na koji način biti upitan, a nekmoli kažnjiv. Ili treba kazniti i Šimunića i sve gledatelje i sav hrvatski narod ili nikoga!

(To je već i bilo javno rečeno! Uopće, suludo je, fašistično je kažnjavati nekoga zbog izgovorenih riječi, ako nikoga ne vrijeđaju: fašisti su svoje majke, kao i svi ostali, zvali "mama", dokazano; nije da će i ta riječ stoga biti prokazana kao sumnjiva, ako je izgovori netko od Hrvata?!)

Naravno, i on griješi jer je u osnovi genocidnost hrvatskog naroda. I Šimunić i Thompson su znali za veliki genocid stvaranja zečeva od Srba u *Oluji*.

Šimuniću još možemo i progledati kroz prste jer je taj poklič, koliko je autoru ovog teksta poznato, jedini takav grijeh. Ali potpuno drugačija je priča Thompson. Pogledajmo što on kaže u samoj pjesmi "*Bojna Čavoglave*":

*Čujte srpski dobrovoljci, bando, četnici
Stići će vas naša ruka i u Srbiji!
Stići će vas Božja pravda to već svatko zna
Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!*

Da, stići će ih naša ruka i u Srbiji. Prestrašno! Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobjegli u Srbiju, kao zečevi.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom "Bojna Čavoglave" bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Svi znamo kako su Nijemci temeljiti. Oni itekako znaju i srpsku povijest, pa su sigurno predvidjeli i hrvatski genocid pravljenja zečeva od Srba. Zato i ne čudi kako su tu najavu genocida prepoznali u Thompsonovoj pjesmi *Anica – kninska kraljica*, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoj zemlji. I doista, Thompson pjeva:

*Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Krajinu do Knina
Zapalit ću dva, tri srpska štaba,
da ja nisam dolazio džaba*

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Thompson, i pored bokala vina koji je popio, sigurno ne misli da bi mogao zapaliti Krajinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da će oni postati zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore, u "Oluji" su pobjegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana hajka vlasti na našeg kantautora. A činjenica da ga na portalu Hrvsvijet proglašavaju i osobom godine, da biskup s Thompsonom završava svoju propovijed pokazuje kako je u pravu bio predsjednik Josipović kada je govorio o ustaškoj zmiji, zar ne?

Dnevno.hr, 9. veljače 2014.

Glas Brotnja, 10. veljače 2014.

J. PEČARIĆ, HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

I BISKUP IVAS JE TRN U OKU 'CRVENIMA'

Naslov: I biskup Ivas je trn u oku 'crvenima'

Datum: Sat, 30 Aug 2014 08:36:57 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: nepoznati-primateljii;

Ova godina mi je doista u znaku broja 1000. U Trogiru je održana međunarodna konferencija u koju sam došao povodom mojih 1000 znanstvenih radova u matematičkim časopisima, a vidim na MathSciNet-u da je više od 1000 autora citiralo moje matematičke radove. Ti podatci kod nas nikome nisu bili zanimljivi, i da ih nisam povezao s napadima na biskupa Kosica zbog dočeka Darija Kordica, vjerojatno ne bi bili nigdje objavljeni niti je tako nešto bilo interesantno pa ni mnogim hrvatskim portalima (ovo o biskupu su objavila 2-3 hrvatska portala). Biskupu sam tada i napisao da srećom njega ne mogu presutiti. I to je naša sreća. Tako ipak moraju pokazati mnogima što nasi biskupi rade i govore i da im je to trn u oku. A to je i naslov teksta Ivana Ugrina povodom najnovijih napada na biskupa Ivasa, poslije tih očekivanih napada. Ugrin nas podsjeća na sjajnu biskupovu propovijed na Bleiburgu 2012. Naravno, spominje i onu veličanstvenu propovijed u Kninu, jer je svima jasno da je ona bila okidač za napade na biskupa. Evo jednog komentara te propovijedi od mnogih koje sam dobio:

"Hvala na ovome, snimio sam govor biskupa Ivasa u Kninu za Ohlju, pa kad uspijem staviti ga na YouTube pa Vam proslijediti... gleda sam ga 5 puta i svaki put sam se naježio..."

Meni je posebno zanimljiv slijedeći dio iz Priopćenja za javnost Šibenske biskupije (vidjeti npr. <http://narod.hr/hrvatska/priopcenje-sibenske-biskupije-u-vezi-medijskih-politickih-napada-na-biskupa-ivasa-crkvu-u-sibeniku/>):

"Duboko smo se kao vjernici osjetili povrijeđenima kada o posljednjem Božiću nismo mogli u miru slaviti niti misu polnoćku. Naglašavali smo u tim razgovorima da cijeli prostor oko katedrale, radi svoje iznimne kulturne i povijesne vrijednosti te obredne funkcije same katedrale zahtijeva posebnu brigu i pažnju kada se radi

o turističkim i kulturnim sadržajima. S obzirom da naši razgovori nisu urodili nikakvim plodom nego je problem buke postao još izraženiji, biskup je o tome nedavno javno progovorio držeći to svojom biskupskom dužnošću. Duboko vjerujemo da je to u demokratskom društvu sasvim legitimno, a i poželjno." Zasto? Zar vas to ne asocira na seriju Malo misto tj. na onu epizodu o Polnocki kada su partijci ozvucili prostor oko katedrale i tijekom polnocke pustali svoje pjesme. Tada je zupnik presjekao zice i bio priveden.

Dakle, umjesto razglasa oko katedrale imamo kafic kojemu se mimo zakona dopusta teroriziranje vjernika, obliznjih stanara i samog biskupa. Pa kada policija mora intervenirati, nije problem sto je sve to protuzakonito vec je biskup kriv jer ne prihvaca takvu "kulturu" pa imamo hajku na njega, dok su onda zupnika priveli na "obavjesni razgovor".

Drugim rijecima "crveni" i dalje cvrsto gaze stazama koje su utrli njihovi ocevi, ili kako im je Josipovic i obecao: Zacrvent cemo Hrvatsku!

Ivan Ugrin: Biskup Ivas trn je u oku 'crvenima'
Hrsvijet, 29 Kolovoz 2014

Mnogo buke stvoreno je ne baš slučajno protiv šibenskog biskupa msgr. Ante Ivasa, jer se "drznuo" na Veliku Gospu u Vrpolju prozvati one koji organiziraju noćne zabave uz zaglušujuću i izluđujuću buku, često puta tako bezobzirnu da mnogi ne mogu više živjeti u svojim kućama ni moliti u svojim crkvama, pa ni u katedralama, te se sve više nude kao vrhunac moderne zabave, naročito djeci i mladima.

Svima je odmah bilo jasno da se radi o klubu Azimut koji svoje zabave organizira na desetak metara od katedrale sv. Jakova u Šibeniku, u sitne noćne sate s viškom decibela i maligana, što je utvrđeno i inspekcijom na licu mjesta, osobito kod dvojice pripitih vlasnika kluba koji su vrijeđali policajce prilikom privođenja.

Nije biskup Ivas jedini koji je tražio od gradskih čelnika da ih se zaštiti od buke od koje se nije moglo normalno živjeti ni spavati u

okolici Azimuta, učinili su to i brojni stanari kojima je zabava pod njihovim prozorima doslovno uništavala stakla i živce, nekima koji iznajmljuju apartmane nesnosni decibeli su natjerali goste da pakuju kovčege i napuste Krešimirov grad.

Međutim, šibenski je biskup odavno trn u oku onima kojima smeta njegov govor kad su u pitanju nacionalne i vjerske vrednote. Tako je na nedavnom obilježavanju Dana pobjede u Kninu u propovijedi istaknuo kako se uvijek nađe onih koji su u danima teškoća i iskušenja spremni narodu ponuditi lažne nade, lažne bogove i opasne idole, “zlatnu telad” pod prividom novih sloboda, nove pravednosti, novog poretka..., nove mudrosti i blagostanja..., novih zakona, često protubožjih, protunaravnih i protunarodnih.

Brzo su se prepoznali prozvani, poput Ive Josipovića, koji žele pocrveniti cijelu Hrvatsku, pa im je buka oko Azimuta dobrodošla kako bi preko medijskih udarnih pesnica opalili po Ivasu iz svih oružja. Pa je “kriv” i zato što je dugogodišnji prijatelj s Thompsonom, jer uređuje “vilu” u kojoj će živjeti u mirovini, ter sebi gradi grob u katedrali, u kojoj se, inače, pokapaju šibenski biskupi... Ne zaboravljaju se msgr. Ivasu, očigledno, ni riječi koje je prije dvije godine izrekao na Bleiburgu. “Povijesna je Istina da je ovdje počeo taj strašan, konačan ‘čas odmazde’... ‘U komunističkoj državi će naši neprijatelji svjetlost dana gledati samo toliko dugo koliko traje put do najbliže jame’, rekao je Tito ovih dana svibnja 1945...

Dok su mnogi narodi nakon završetka Drugog svjetskog rata odahnuli od terora fašizma i nacizma, nažalost, umjesto u razdoblje slobode, hrvatski je narod ušao u drugo teško razdoblje osvete, masovnih likvidacija, zločina, smaknuća, deportacija. Ušao je u beskrajni ocean stradanja. U sustavno komunističko trovanje duše naroda i duha hrvatskog i kršćanskog...”, govorio je Ivas u svibnju 2012.

I dok se na Zapadu prodaju crkve koje često novi vlasnici pretvaraju u noćne klubove, kod nas, Bogu hvala, biskupi, svećenici i vjerni puk čuvaju svoje svetinje i ne bacaju bisere pred svinje. A da se taj trend želi proširiti i u naše krajeve pokazuje namjera da se u Dubrovniku snima kraljica u “Igri prijestolja” kako gola kao od majke rođena, izlazi iz katedrale(!)

Zato uistinu proročki zvuče Ivasovi stihovi: “Maranatha, dođi Gospodine u (ovu) zemlju Hrvata. I skini sve lažne maske s lica zemlje moje Hrvatske. Neka zablista slobodom i ljepotom, ‘života u izobilju!’ Maranatha, dođi Gospodine, brzo..., i ostani zauvijek. Amen”.

Ivan Ugrin / Slobodna Dalmacija

J. PEČARIĆ, ‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

SUMNJIV JE NJIMA I BISKUP, A NE SAMO THOMPSON

Mislim da se ne treba ljutiti na miliciju, pardon policiju zbog ovakvog odnosa prema Thompsonu. Dapače, oni mu samo iskazuju čast jer i time potvrđuju da on, za razliku od današnjih vlasti voli svoj narod! Uostalom kao i biskup Ivas i svi posjetitelji Thompsonovimh koncerata.

JP

Zašto je u očima MUP-a Thompson pravilo a drugi iznimke?

Koncert Marka Perkovića Thompsona u Šibeniku/ foto Ž. Huljev

22.09.2013. 17:28

Braniteljski Portal

Hrvatska

"Obzirom da se na današnjem humanitarnom koncertu Marka Perković Thompsona očekuje više posjetitelja molimo da putem svojih medija uputite građane da je zabranjeno nošenje transparenata uvredljivog i neprimjerenog sadržaja, da je ^[L]_[SEP] zabranjeno poticanje na mržnju po bilo kojoj osnovi (nacionalnoj, vjerskoj ili po drugoj osnovi), zabranjeno je i nošenje predmeta koji su pogodni za nanošenje ozljeda i da će se sukladno odredbama Zakona o policijskim poslovima i ovlastima vršiti audiovideo snimanje i fotografiranje javnog skupa".^[L]_[SEP]^[L]_[SEP]Ovo gore napisano je već davno tipizirani MUP-ov obrazac Službenog priopćenja za medije skoro svake policijske uprave u Hrvatskoj koja od istih putem tiska ili elektroničkih medija traži objavu informacije ovakvog sadržaja pred svaki Thompsonom koncert.

Nije riječ o izuzetku, već o pravilu kristalno jasnog i jedinog u Hrvatskoj selektivnog pristupa "osiguranja" javnog skupa čija se policijska mjerila unutar policijskih poslova i ovlasti redovito trenira samo u slučaju pjevača Perkovića kojega se na taj način apriori stigmatizira kao osobu, neravnopravnog građanina ove države i glazbenika. Ostalih pri tom kao da uopće nema nigdje na glazbenoj sceni. Nitko dakle prema policiji osim njega u Hrvatskoj ne nastupa

na koncertima ili ostatak glazbenika muzicira na privatnoj proslavi dječjih rođendana u krugu šire obitelji, pa čemu stoga na takva događanja dovoditi specijalce, postavljati skrivene kamere, stacionirati pokretne stožere kao FBI ili među okupljene plasirati desetke pa i više žbirova kao što se to već po pravilu događa samo na Thompsonovim koncertima. Ddoslovno nikakvim drugim u Hrvatskoj bilo da je riječ o domaćim ili inozemnih izvođačima. MUP to valjda kolokvijalno kazano tumači sintagmom o "nužnoj sigurnosnoj skrbi za sve učesnike" a u naravi se radi o klasičnom špijuniranju koje u naravi izgleda više tragično nego smiješno. Posljednji primjer takve "profesionalne principijelnosti", potpisnik ovih redaka odgledao je 20-og ovog mjeseca u Šibeniku na koncertu humanitarnog karaktera upriličenog u svrhu prikupljanja sredstava za izgradnju tamošnjeg Katoličkog doma za mlade koji je okupilo blizu deset tisuća osoba.^{[L][SEP]} Od njih, na čelu kao organizator osobno šibenski biskup msg. Ante Ivas. Zatim nebrojeno nazočnih svećenika i časnih sestara. Zatim roditelji s djecom, mladež i ostali koji su pjevačev nastup okončali bez ikakvog incidenta ili razloga policiji za bilo kakvo postupanje, pa ipak su svi uredno posnimani.^{[L][SEP]} No, budimo jasniji o tzv. "plavoj principijelnosti". Naime, autor ovog članka skoro desetljeće se bavi opisom događaja za javnost primarno iz domene Crne kronike i kao takav je uvijek na terenu i što se tiče posljednjeg Thompsonovog nastupa u Šibeniku, na istom prostoru ovog ljeta se danima održavao glazbeni festival Teraneo s drugačijim glazbenim predznakom i nije bilo nikakvih drastičnih policijskih upozorenja, a bilo je svega.^{[L][SEP]}^{[L][SEP]} Droge, alkohola, seksa na javnom mjestu i koješta drugoga razvratničkog.^{[L][SEP]}^{[L][SEP]} To je bio događaj u kojemu su svako rano jutro iza okupljenih ostajale stotine boca alkoholnih pića, stotine odbačenih opušaka džointa, izgubljenih tableta ili šprica koje u konačnici nečijeg razmišljanja izgledaju bezopasne za razliku od istaknute Thompsonove šahovnice.^{[L][SEP]} Valjda su takva nedjela za policiju postala in, normalna i izuzeta od sankcioniranja ili su u naravi krajnje minorizirana budući su konceptijski ili produkcijski drugačija od Thompsonovih. Ili ako ćemo pilati do kraja, što bi se recimo dogodilo da hipotetski postavimo pitanje ima li uoči nastupa Cetinskog možda realnih

policijskih procjena mogućih talijansko-iredentističkih tendencija ili procjene mogućih prosrpskih ispada pred nastup glumca-pjevača Rade Šerbedžije.^[SEP] No, pustimo hipotetiku i uhvatimo se stvarnosti u kojoj očiti stradava samo i isključivo Thompson koji je i prije nego li zapjeva uvijek kriv što je pjevao, dok istovremenom Hrvatskom dernče razna Jandrina jata i bez problema arlauču o Krajini.^[SEP] Šeta se lagano Lijepom našom i barem za sada potiho pjevuši notorni četnik Bora Đorđević i dio estrade koji u naravi izgledaju kao reklamni agenti kolumbijskih narkokartela .

Valjda je to "in", moderno i prihvatljivo te mi je stvarno žao što primjerice onih ranih jutara nakon Teranea u Šibeniku i obilaska "normalnog mjesta događa koji ne zahtijeva posebnu opservaciju" i kojega sam pregazio zbog osobne zaštite od hepatitisa s cipelama debelih đonova, nisam bio u društvu ministra MUP-a ili kulture pa da sebi uštedim pisani novinarski upit.^[SEP] Tko je bio organizator okupljanja takve (normalne) vrste. Vjerujte mi nemam pojma, niti sam na istom vidio kamere, žbirove i specijalce.

Za takve događaje nema predhodnih upozorenja.^[SEP] Valjda ih treba i poticati a one koji takve "zdrave snage" žele upozoriti na posljedice ili ih odvratiti od bolesti i nezdravog života,, očigledno treba snimati i unaprijed dezavuirati u tolikoj mjeri da mi se u jednom trenutku na netom odslušanom Thompsonovom koncertu u Šibeniku učinilo mogućim kako je samo bilo pitanje vremena kada će isti zbog dobre i korektno atmosfere biti prekinut s pjevačem odvedenim u lisičinama, pa ako to vlast hoće zajedno s biskupom Ivasom.^[SEP] Mislite da pretjerujem. Nikako, sve je u dogledno vrijeme moguće, pa ako treba i takav scenario koji je lako izvedljiv s nekoliko desetaka ubačenih provokatora.^[SEP]

Željko Huljev

<http://www.braniteljski-portal.hr/Novosti/Hrvatska/Zasto-je-u-ocima-MUP-a-Thompson-pravilo-a-drugi-iznimke#sthash.h6hHa0zd.dpuf>

Subject: Fwd: Re: Sumnjiv je njima i biskup, a ne samo Thompson

Date: Mon, 23 Sep 2013 14:11:21 +0200

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>
To: undisclosed-recipients::

Dragi Djuro,

Hvala Ti na ovom lijepom komentaru i svjedocanstvu o Thompsonovom nastupu u Sombatel (Szombathely). Ali ponavljam, Marko Perkovic Thompson može biti samo ponosan na ovakav tretman od vlasti za koju nas biskup dr. sc. Vlado Kosić kaže da je PROTUNARODNA!

Zapravo, bilo bi dobro da Ti svoj komentar pošalješ izravno njima, pa da vidimo što će Ti takova vlast odgovoriti.

Tvoj, Josko

P.S. Inace Ti si potpisnik obadva pisma 2008. godine kada smo branili Thompsona od napada poslije Zagrebackog koncerta s jednom ustaskom kapom među 130.000 ljudi! Sjećas li se kakvu su hajku tada pokrenuli na njega zbog toga. Umjesto da te koji su je pokrenuli pošalju u Vrapce! Umjest u Vrapce eto njih kao savjetnike predsjednika vlade i sl.

Subject:Re: Sumnjiv je njima i biskup, a ne samo Thompson

Date: Mon, 23 Sep 2013 10:10:02 +0200

From: Djuro Vidmarovic

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Joško,

Hvala na prilogu Željka Huljeva „Sumnjiv je njima i biskup, a ne samo Thompson“. Ne odlazim na koncerte pjevača zabavne glazbe, pa mi mnogo toga nije poznato. No, znam dosta o pjevaču Marku Perkoviću zahvaljujući našim medijima, ali i Tvojim knjizi. Stoga nisam mogao niti pretpostaviti da hrvatska policija na ovakav način tretira jedino nastupe ovog poznatog pjevača. Ako se znade da on izvodi skladbe rodoljubnog karaktera, te da su njegova publika ljudi koji vole svoju zemlju, tada je problem upravo u rodoljublju i

domoljublju. Poslušao sam nekoliko Markovih pjesama. Za jednu je krasan tekst napisao i šibenski biskup, msgr. Ivas. Ondje gdje je biskup Crkve u Hrvata ne može biti ničega ekstremnog i politički nepodobnog. Kao čovjek koji je sudjelovao u stvaranju suverene Republike Hrvatske (sudionik Konstituante) prvi bih se odlučno suprotstavio svakom obliku ugrožavanja naše Države. Marko Perković je bio dragovoljac Domovinskog rata i ja se dobro sjećam snimke na kojoj on zajedno sa svojim suborcima, u odorama i s oružjem, na bojišnici, izvodi pjesmu posvećenu rodnome selu i nacionalno-oslobodilačkoj borbi Hrvata. Bio je mlad i „ščrbav“ i kao takav iznimno simpatična pojava. Kasnije se ozbiljno posvetio glazbi, stvorio svoj stil pjevanja i uzdigao se do statusačnosti od nacionalnog značenja. Kako se 40 godina bavim Hrvatima u Mađarskoj, bio sam impresioniran Markovim koncertom u gradu Sombatelu (Szombathely) gdje se okupilo neobično mnogo pripadnika hrvatske nacionalne manjine iz Mađarske i Austrije. Nitko od političara, književnika i tzv. društvenih djelatnika nije do sada okupio toliko naših sunarodnjaka. Pokazalo se da mladi hrvatski manjinci, čak i u selima u kojima je asimilacija uzela velikog maha, osjećaju svoj narodnosni identitet, samo im treba znati prići na pravilan način. Marko Perković je održao koncert na smiren i diplomatski izbalansiran način. I sada, umjesto da tog mladog čovjeka zamolimo da pomaže u suradnji s gradišćanskim Hrvatima, mi ga progonimo. Stoga javno poručujem Ministru policije, koji je ujedno zadužen za cjelokupnu unutarnju politiku: pustite pjevača Perkovića neka radi svoj posao. Prestanite s diskriminacijom njega i njegove publike na nacionalnoj osnovi, jer po meni, Vi ovakvom diskriminacijom ugrožavate ustavno-pravni poredak RH, a ne pjevač i njegova publika. Vi ste čimbenik unutarnje nesloge i poticatelj političkog raskola u hrvatskome etničkom biću, a ne pjevač. Svatko uravnotežen mogao bi upitati: Zbog čega Vas smiju smetati pjesme rodoljubnog karaktera? Taj Marko Perković je dragovoljac Domovinskog rata i budite sigurni da mu je dobrobit hrvatske Države na srcu, bez uvrede, mnogo više nego Vama, jer Vi ste političar iz Stranke koju ne odlikuje rodoljublje! Ako doista na njegove koncerte šalžete agente MUP-a kao provokatore, kako bi nosili nekakve tobože

ustaške parole, ili ljude poticali na ekstremističko ponašanje, da bi imali „dokaze o opradanju“ za policijsku intervenciju, tada se stidite, jer tako je radila UDB-a u bivšoj državi. S takvom bi se Vašom praksom trebao pozabaviti i odgovarajući Saborski odbor. To je gušenje demokracije. Gospodine Ministre, da ste dobar čovjek, odgovoran i domoljuban političar, pojavili bi ste se na koncertu Marka Perkovića, sjeli pored biskupa Ivasa i doživjeli atmosferu zajedništva. Ali ne, Vama su očito bliži Rade Serbedžija i Lepa Brena. Ako je tako, a novinar Huljev razložno izvješćuje da tako vjerojatno jest, tada sam uvijek na strani Marka Perkovića i svih mladih rodoljubivih ljudi. U njima kuca srce nas iz 1990. godine. A Vama želim dobro zdravlje, puno janjetine i što skoriju penziju.

Duro Vidmarović, književnik

Pretpostavljam da svi znate tko je Djuro Vidmarovic. Ali za svaki slučaj evo sto o njemu kazu na Wikipediji, s napomenom da bi tamo trebalo dodati ponesto i o njegovim djelima o mojim Hrvatima Boke kotorske!

Duro Vidmarović (1947.) je hrvatski književnik, povjesničar i likovni kritičar iz Zagreba. Bio je hrvatski politički dužnosnik i diplomat.

Objavio je više knjiga pjesama i književno-povijesnih raščlamba, osvrta i prikaza.

Prevodi sa ruskog i ukrajinskog jezika (Aleksandr Šimonovič Korotko, Jehuda Amihaj, Igor Bunič...) i ukrajinskog jezika (Serhij Hrabar(Sergij Volodimirovič Grabar), Stanislav Višenjskij, J. Oros...).

Bio je urednik nekoliko knjiga iz područja povijesti i književnosti (Ezra Ukrainčik, "Pjesništvo moliških Hrvata= Poesio de Molizaj Kroatoj" u suradnji sa Marijom Belošević i Antoniom Sammartinom).

Priredio je nekoliko antologija (sam ili u suradnji). Neka njegova djela su ušla u antologiju novije hrvatske marijanske lirike *Duša duše hrvatske* Nevena Jurice i Božidara Petrača.

Član je Glavnog odbora Matice hrvatske i Društva prijatelja glagoljice. Član je upravnog odbora Hrvatskog kulturnog vijeća. 2011. je godine bio predsjednikom povjerenstva za dodjelu nagrade Ksaver Šandor Gjalski.

Piše za nekoliko časopisa, revija i zbornika, kao što su Marulić, Hrvatsko slovo, Hrvatski sjever, Podravski zbornik...

Bavi se ruskim i židovskim pjesništvom, pjesništvom Hrvata u Mađarskoj, gradišćanskim Hrvatima, poviješću Hrvata u Ukrajini, poviješću Ukrajine i sl..

Jedan je od "barakaša", osnivača HDZ-a. Kao član te stranke, bio je u dva mandata saborskim zastupnikom. Od 1992. do 1994. bio je čelni čovjek zagrebačke organizacije HDZ-a. Četiri godije je bio je hrvatski veleposlanik u Ukrajini. Na tu dužnost je postavljen 22. prosinca 1994., a na istoj je ostao do 1999. godine.

Dobitnik je nagrade za putopis na 1. Susretu hrvatskoga duhovnoga književnoga stvaralaštva Stjepan Kranjčić 2009. za putopis Kršćani na drugi način.

J. PEČARIĆ, PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademice Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.

Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatala:

S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljem Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademike Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na

str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još

mного rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljučeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

Budi pošten!

Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislima.)

Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!

Ustraj na točnosti!

Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislima svojih suparnika.)

Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštititi slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju. Jednako tako, predložimo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član
HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti,
umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić

dr. sc. Zlatko Vučić
 doc. dr. sc. Branko Hebrang
 prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
 prof. dr. sc. Milko Brković
 doc. dr. sc. Zlatko Begonja
 prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
 dr. sc. Miroslav Banović
 prof. dr. sc. Darko Žubrinić
 prof. dr. sc. Slavko Kovačić
 prof. dr. Stipe Kutleša
 Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
 dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
 dr. sc. Vladimir David, Australija
 prof. dr. sc. Jerko Barbić
 prof. dr. sc. Mihovil Biočić
 prof. dr. sc. Nikola Bradarić
 dr. sc. Rok Čivljak
 prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
 prof. dr. sc. Marinko Erceg
 prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
 prof. dr. sc. Ilija Kuzman
 prof. dr. sc. Ana Marušić
 prof. dr. sc. Darko Orešković
 prof. dr. sc. Davor Pavuna
 prof. dr. sc. Stojan Polić
 prof. dr. sc. Ivan Poljaković
 Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
 izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
 dr. sc. Marko Jerčinović
 prof. dr. sc. Andrija Hebrang
 prof. dr. sc. Ana Jerončić
 dr. sc. Krešimir Bušić
 dr. sc. Davor Pečnjak
 prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
 dr. sc. Vine Mihaljević

Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika

prof. dr. sc. Marin Čikeš

mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća

dr. Tomislav Djurasovic, München

doc. dr. sc. Srećko Botrić

prof. dr. sc. Ante Lauc

mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Perić

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

prof. dr. sc. Neven Elezović

dr. sc. Vladimir Horvat

doc. dr. sc. Mario Puljiz

doc. dr. sc. Julije Jakšetić

doc. dr. sc. Josip Dukić

prof. dr. Sven Seiwert

prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju

dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a

Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU

doc. dr. sc. Maja Andrić

izv. prof. dr. sc. Anita Matković

prof. dr. sc. Zoran Vataavuk

prof. dr. sc. Ivan Petrović

dr. sc. Frano Glavina

Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata

dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar

Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist

izv. prof. dr. sc., Ružica Razum

mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost

prof. dr. sc. Tomislav Živković

izv. prof. dr. sc. Mario Krnić

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik

prof. dr. sc. Branko Jeren

prof.dr.sc. Šimun Križanac
 dr. sc. Niksa Krstulović
 prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
 prof. dr. sc. Mislav Grgić
 prof. dr. sc. Zdravko Tomac
 prof. dr. sc. Mladen Parlov
 dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
 prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
 doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
 dr. sc. Miroslav Međimorec
 Prof. dr. sc. Vlado Jukić
 dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
 prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
 prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
 dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta
 krunice za obraćenje i mir)
 prof. dr. sc. Šime Vučkov
 prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
 Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
 doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
 dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
 red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta
 u Zagrebu
 dr. sc. Davorin Lovrić
 dr. sc. Osor Barišić
 dr. sc. Ante Vučković
 dr. sc. Irena Zakarija Grković
 prof. dr. sc. Stipan Janković
 prof. dr. sc. Antonija Balenović
 prof. dr.sc. Željko Jeričević
 Marko Perković Thompson
 Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
 prof. dr. sc. Ivica Grković
 prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
 prof. dr. sc. Mladen Petravic
 prof. dr. sc. Ivan Bodrozic

prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr.sc.Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kačunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof.dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpora Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.

Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
 Marija Markic, CTC. Toronto
 Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
 Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
 Jasenka Polić Biliško
 Branko Prpić, prof. Sociologije
 Marija Kramer
 Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
 Josip Malović
 Pejo Čičak
 Mislav Benčević
 Miroslav Kušek, dipl. Iur.
 Mate Sušac
 Vide Blažević
 Krunoslav Gliha
 Marijan Petek mr. sci.
 Domagoj Musa
 Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
 mr. zn. Marica Đureković
 Josip Kokić
 Ante Kukavica
 Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
 Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
 mr. sig. Ivan Lulic
 Miljenko Plisic
 Viktor Dukić
 Vera Primorac, književnica
 Ivan Vrdoljak – svećenik
 prof. u mirovini Ante Čizmić
 Miroslav Papić
 Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
 Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
 Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
 Oskar Šarunić
 Ivanka Čuljak, prof.
 Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb

Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof. ;
Ivan Bastjančić, dipl.ing stroj. ;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic ing brodogradnje
Antun Raguž, prof, Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl.ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
josip vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl.ing.arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim.mr.sc.Miljenko Raos dr.med.
Ivana Babic, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić

Dusko Abramovic, Toronto - Canada
 Nevena Abramovic, Toronto - Canada
 Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
 Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)
 Petar Gelo, Melbourne
 Don Lazar Čibarić
 Dr Josip Divic, SAD
 Antun Drndelić, novinar
 mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
 Željko Antun Milina, Nova Gradiška
 Marija Milina, Nova Gradiška
 Ivan Budimir
 Hrvoje Budimir
 Mirjana Budimir
 Tomislav Budimir
 Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
 Mario Filipi
 Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
 Tomislav S. Krčmar
 Radoslav Maric, M. D., New York
 Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
 prof. Ikica Čuvalo
 prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
 mr. sc. Zlatko Uvanovic
 Zlatko Klarin, ing.
 Andro Klarin, ing.
 Zrinka Klarin
 Dr. Anto Križić, Berlin
 Marijan Križić, Zagreb
 ing. Stipo Barać
 Nikola Bašić, pisac, Vis
 Vlado Glavaš
 Danica Glavaš
 dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štuttgart
 Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
 Daran Bašić, branitelj, Mostar

Zdravko Lozar, slobodni umjetnik .Berlin

Jakov Lozar,ekonomist.Berlin

Ante Tokić, HFDV,Berlin-Livno

Slobodan Vlašić, dipl. oec.

Vesna Plazibat, Split

Edo Pivcevic

Katica Žmire

Ivo Poljak

Jakov Vranjkovic

Marta Čerina, Zagreb

mr. sc. Ivan Mance

Lovro Cindori, kanonik, Zagreb

Matija Grgat

J. PEČARIĆ, DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

PISMA BEZ ODGOVORA?

U svezi s Pismom HAZU uputio sam još nekoliko pisama nadbiskupima Puljiću i Bozaniću. Nisam dobio odgovore na njih, ali čini se da su ti odgovori sadržani u biskupskoj poruci za parlamentarne izbore (vidjeti Pismo iz Pakistana).

Evo tih pisama.

Naslov:	Za Oca Nadbiskupa
Datum:	Mon, 31 Aug 2015 12:34:36 +0200
Šalje:	Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:	tajnik@zadarskanadbiskupija.hr <tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>
CC:	ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Josip, Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic, M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S. Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Doista sam Vam zahvalan što ste na svoja leđa preuzeli dobar dio hajke koja je pokrenuta na nas potpisnike Pisma Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Glede pozdrava ZDS smatram da je nama potpisnicima peticije ključna njegova uloga i uporaba u Domovinskom ratu 90-ih godina i da se to lako može iščitati iz našeg Pisma. U Domovinskom ratu taj je pozdrav stekao konotaciju i važnost zbog koje ima izuzetnu prihvaćenost u domoljubnom dijelu hrvatske javnosti, a koja vremenom samo raste i ne jenjava. Da je u Domovinskom ratu taj pozdrav bio rabljen i izvan jedinica HOS-a, zorno svjedoči Thompsonova pjesma Bojna Čavoglave, jedna od dviju ili triju najvažnijih i najutjecajnijih hrvatskih ratnih pjesama, a koju danas pokušavaju inkriminirati.

A vidi se iz našeg pisma da mi branimo Thompsona i Bojnu Čavoglave. A najbolje vrijeme je da se nekoga i nešto brani je kada su taj i to napadnuti, zar ne?

Jutarnjem listu sam poslao tekst u kome spominju spašavanje generala Branimira Glavaša, kada ste i Vi bili potpisnik i sudjelovali u nečem doista plemenitom. Podcrtao sam što su izbacili i čega nema u danas objavljenom mom reagiranju. Taj dio koji govori o našem spašavanju Glavaša nisu! Pisao sam i Slobodnoj Dalmaciji i Večernjem listu. Vidjet ćemo što će se s tim pismima dogoditi.

Gđu Predsjednicu sam pozvao da potpiše Pismo HAZU, koje Vam prilažem. Ako, gđa Predsjednica potpiše to pismo, bilo bi mi doista žao da na njemu nema i Vašeg potpisa odmah iza njena. Pogotovu zato što su naši zahtjevi slični onome što Vi predlažete. Uz veliko HVALA pozdravlja Vas Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. Zvonimir Hodak na svoj duhovit način komentira napade na Vas:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/kod-ljevicara-uvijek-isti-problem-ne-mogu-napraviti-stoj-na-glavi-ni-da-se-na-glavu-postave-826348>

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu *Za dom spremni* pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u

Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svskog-pojedinca-825834>

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Naslov:	Za Oca Nadbiskupa2
Datum:	Fri, 4 Sep 2015 23:41:54 +0200
Šalje:	Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:	tajnik@zadarskanadbiskupija.hr <tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>
CC:	ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Josip, Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic, M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S. Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Čitajući Vaš komentar napada kojima ste izloženi ovih dana, zbog kojih sam Vam se i zahvalio u prethodnom e-mailu, moram priznati da me je iznenadila slijedeća Vaša tvrdnja: *Zapravo, "izjava indirektno kritizira, a ne podupire način prikupljanja potpisa bez prethodnog stručnog i znanstvenog obrazloženja", kaže mons. Puljić.*

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Zapravo, ne bi mi bilo drago da i Vi mislite da je moja zahvala Vama – provokacija. Zato ću pokušati malo pojasniti moj pogled na ovu Vašu tvrdnju.

U prethodnom pismu podsjetio sam na Pismo biskupa i akademika kojim smo spašavali život Branimiru Glavašu. Vi ste bili potpisnik. Počeo sam skupljati potpise u petak u 14h, a poslao ga HINI u subotu u 10h. Glavaš je pušten te subote.

Bi li on danas uopće bio živ da smo tada tražili stručno i znanstveno obrazloženje?

Ovo pismo je pisano u obranu Thompsona i Bojne Čavoglave. Prijetili su sudom.

Zapravo, kao da smo predvidjeli ovaj Vaš prigovor, pa smo u Pismu upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS, jer se Mladi Jastreb, a ne mi, pozivao na povijest pozdrava:

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav>).

Zar nije logično na prijetnje kaznenim prijavama odgovoriti s ukazivanjem takovih presuda? Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda. Ona je posebno istaknuta u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju Vam šaljem u prilogu.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na još jedan takav slučaj:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na

presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

Ponavljam: kada se nekomе prijeti sudom, najprirodnije je ukazati na suprotne sutske postupke, što je u našem slučaju učinjeno,. Zato ne razumijem Vašu primjebdu.

A ovdje je bilo riječi o nečemu mnogo goreм. „Bojna“ se napada zato što je to jedan od simbola Domovinskog rata. Pogledajte kako dva pogleda na ZDS tumači

prof. dr. sc. Zdravko Tomac koji nije potpisnik našeg Pisma. Pogledajte kako on objašnjava naš pogled::

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u

Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Srdačno Vas pozdravlja,

Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. U tjedniku 7Dnevno imate izvrstan tekst prof. dr. sc. Josipa Jurčevića o napadima na Vas, koji su prenijeli i neki portali:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zlonanamjerni-tekst-o-hrvatima-crkvi-die-zeitu-poslan-iz-eph-827442>

Naslov:	Pismo HAZU		
Datum:	Sun, 13 Sep 2015 22:49:06 +0200		
Šalje:	Josip Pecaric <pecaric@element.hr>		
Prima:	biskupi-tajnistvo@zg-nadbiskupija.hr		
CC:	tajnik@zadarskanadbiskupija.hr	Vlado Košić,	
	Marin.Barisic, Ante Ivas, V.Pozaic, Mile Bogovic, Josip Mrzljak, Josip Stjepandic		

Štovani Oče Kardinale,

Štovani Oče Nadbiskupe,

S velikim zadovoljstvom pročitao sam Vašu današnju homiliju u Mariji Bistrici.

Doista ste u pravu kada kažete:

"Stoga noseći s njime Križ Kristov, mi se ne bojimo istine i spremni smo na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tog tragičnog ratnog razdoblja. Svetost blaženog Alojzija neće biti zastrta nikakvim pokušajima zemaljskih interesa, iako ga se nastoji i dalje ocrnjivati."

Zar ta poruka nije istovjetna s onom danom u Pismu HAZU, koje je potpisalo puno znanstvenika i uz njih jedan hrvatski nadbiskup i pet biskupa?

Suočeni s toliko neistina o blaženom Alojziju Stepincu, zar nije logično očekivati da je puno neistine rečeno i o ostalim dosadašnjim "spoznajama" iz naše povijesti.

Koji su razlozi da to niste potpisali Pismo HAZU Vi i ostali biskupi Crkve u Hrvata.

Ne mogu vjerovati da mislite da se to odnosi samo na blaž. Stepinca. Možemo li riješiti hrvatske probleme boreći se za istinu samo o našem blaženiku, a ne i o drugim spornim pitanjima?

Potpisnici Pisma HAZU samo su izrazili spremnost na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tragičnog ratnog i poratnog razdoblja, uz prirodni zahtjev da HAZU bude ona ustanova pod čijim će se okriljem to provoditi.

Naravno, svjestan sam kako će Vaši potpisi izazvati napade na Crkvu u Hrvata, kao što je ovih dana izazvao naš pokušaj obrane Thompsona, Bojne Čavoglave i zapravo Domovinskog rata. (Inicijativa ZDS). Zapravo mnogi nisu shvatili ili "nisu shvatili" značaj te inicijative kao snažan poziv hrvatskome narodu i poruku vladajućim politikama, da se rasprava o političkim ciljevima, (bolje reći epohalnim krivotvorinama) prihvatljivim ili ne, mora postaviti bez kompleksa i nametnute povijesne krivnje Jugo-komunističke i velikosrpske politike. Ali zar to i nije sadržano u poruci kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima,... Tko to može danas pokazati hrvatskom narodu ako ne Crkva u Hrvata?

S velikim poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. MOLIM VAŠE TAJNIŠTVO DA MOJ E-MAIL POŠALJE I OSTALIM BISKUPIMA CRKVE U HRVATA.

Za Vašu informaciju:

13.09.2015 19:24 | Srna

Kozarska Dubica - U "Spomen-području Donja Gradina" u Kozarskoj Dubici danas je počela dvodnevna Međunarodna

konferencija o stradanju srpskog naroda u ustaškom logoru Jasenovac u čijem radu, osim, srpskih stručnjaka, učestvuju i gosti iz Rusije i Izraela.

Konferenciju posvećenu sedamdesetogodišnjici proboja jasenovačkih logoraša organizira Srpska pravoslavna crkva u suradnji sa Javnom ustanovom /JU/ "Spomen-područje Donja Gradina".

Direktor JU "Spomen-područje Donja Gradina" Milorad Bukva izjavio je da Srpska pravoslavna crkva danas praznuje Sabor jasenovačkih novomučenika, te da je tim povodom Njegovo presveštenstvo episkop slavonski Jovan jutros služio Svetu liturgiju u pravoslavnoj crkvi u Jasenovcu, na teritoriji Hrvatske. "U organizaciji Srpske pravoslavne crkve u Spomen-području Donja Gradinaž počela je Međunarodna konferencija o stradanju Srba u logoru Jasenovac, a o odnosu Crkve prema fenomenu stradanja srpskog naroda u tom logoru govorio je episkop slavonski Jovan /Čublibrk/, gosti iz Rusije i Izraela, drugi crkveni velikodostojnici, teolozi i teoretičari", precizirao je Bukva.

On je potvrdio da će konferencija, koja se održava u Donjoj Gradini, biti nastavljena sutra u 10.00 časova.

Sveti novomučenici jasenovački, odlukom Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve, obilježavaju se 13. septembra.

Naslov: Pismo Ocu nadbiskupu

Datum: Fri, 15 Jan 2016 15:35:31 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr
<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC: Vlado Košić <vlado.kosic@sk.t-com.hr>, vpozaic
<vpozaic@ftidi.hr>

Štovani i dragi oče nadbiskupe,

Pročitao sam što ste odgovorili na pitanje o pozdravu ZDS u Hrvatskom tjedniku od 14. 01. 2016.

Čini mi se da samo jedna rečenica u njemu nije logično utemeljena, a to je kada kažete: *Predsjednica je u tom kontekstu dobro odgovorila kad je to nazvala "provokacijom"*.

Zapravo, Predsjednica uopće tako nije odgovorila. Poručila je preko drugih i trećih da je to neozbiljno, na razini provokacije. Na peticiju uopće nije reagirala, iako je na to obvezna.

Ali recimo da ste u pravu i Predsjednica jeste provokacijom nazvala Peticiju ZDS u kojoj se traži zaštita branitelja Marka Perkovića Thompsona i njegove pjesme "Bojna Čavoglave". Činjenica je da su svi koji su zazivali "vraćanje u prošlost i povezivanje suvremene Hrvatske, koja je stvorena na žrtvi naših branitelja, s nečim što se događalo u Drugomu svjetskom ratu" prešućivali zašto je Peticija pisana.

Svidalo se to nekome ili ne "Bojna Čavoglave", koja počinje s pozdravom ZDS, u hrvatskom narodu je prihvaćena kao simbol Domovinskog rata.

G. Oskar Šarunić mi je 01. 01. 2016. napisao:

Ovo sam neki dan stavio na facebook - Nisam baš siguran jesam li dobro shvatio Naime na ZI su se zbunili kad je netko zaželio pjesmu Marka Perković Thompsona "Čavoglave". Poslije nekog mucanja uspio sam shvatiti da je zabranjen početak te pjesme radi uzvika "Za dom" i da mora namjestiti da pjesma počne nakon uzvika.

Komentirao sam ovako:

Ne treba se iznenaditi ako Vlast doista pokušava razdvojiti početak "Bojne Čavoglave" tj. uzvik "Za dom – spremni" od ostatka pjesme. Kao što znate stalno su izbjegavali spominjanje Thompsona i "Bojne" u napadima na našu Peticiju ZDS. Znae već kakvim su sve napadima bilo izloženi potpisnici Peticije, ali očito im nije uspjelo "izbrisati" činjenicu da je Peticija pisana da bi se zaštitio Thompson i Čavoglave. Otud nova priglupa strategija: Misle da poslije 25 godina pjevanja "Bojne" mogu uvjeriti narod da ona ne počinje s ZDS i da se radi o Domovinskom a ne o Drugom svjetskom ratu. Sluganstvo vlasti prema svjetskim trećerazrednim činovnicima, pa i onim iz nogometnih saveza tjera ih na tako prigrube postupke. Jedan od takovih je i najnoviji napad na Josipa Šimunića.

Naravno potpuno je analogan napad na mog kolegu akademika Reinera zbog ideje o vraćanju naziva Hrvatski državni sabor, s tom razlikom što smo mi svojom Peticijom branili hrvatskog branitelja i pjesme – simbola Domovinskog rata.

Logično je da je naša obrana u skladu s onim o čemu Vi govorite, a ne reagiranje naše predsjednice.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

MSGR. ANTE IVAS, BISKUP U MIRU

BIJESNI SU ZBOG ONOGA „STALA BRAĆA DA OBRANE SVOJE DOMOVE...”

Na Markovim koncertima u Čavoglavama namjerno bile ubačene skupine ili pojedinci koji su se fotografirali, televizijske kamere su dolazile sa zadaćom da vide ono što drugi nisu vidjeli

Ne napadaju oni Marka zbog 'Za dom spremni' nego zbog onoga što iza toga slijedi. A iza toga slijedi 'stala braća da obrane svoje domove' i u tome je poanta te pjesme. Ona je nastala u vrijeme kada su nam neprijatelji četnici bili pred vratima, kada su srušili sve od Drniša do Kljaka, odnosno Čavoglava, sve crkve, sve su srušili. Zar su ljudi trebali čekati? Hvala Bogu da su bili spremni. Druga rečenica u toj pjesmi 'stala braća da obrane svoje domove' poanta je pjesme, to je poanta svih pjesama koje su u to vrijeme nastajale. To je nekome krivo. Netko je bijesan zbog toga što su braća stala da obrane svoje domove, što su djelovali kao braća, kao jedno srce i jedna duša. Sve je drugo politička izmišljotina i stvaranje već poznatih srpskih mitova. Na žalost, kod nas ima onih koji tome nasjedaju.

Pjesma Čavoglave prije nije bila sporna, ali sada treba stvoriti mit o ustaštvu. Tada to nije bilo, sada jest. Svi znamo što je svima nama u to vrijeme značila ta pjesma, nitko nije promišljao o onome za što se danas optužuje čovjeka. Ljude se izaziva bez veze. To se radi namjerno. Znam da su i na Markovim koncertima u Čavoglavama namjerno bile ubačene skupine ili pojedinci koji su se fotografirali, televizijske kamere su dolazile sa zadatkom da vide ono što drugi nisu vidjeli.

Znam ja kako je to kad se odluče okomiti na nekoga. Tako je i s biskupima, nađe se onoga koga će se napadati, izdvoji ga se i onda se po njemu tuče svim mogućim oružjima. To se i meni događalo. To je moć propagande, tako se to radi. Udari jednoga, izdvoji ga i ciljaj. Uvijek će biti onih koji će biti slabi, neki će to raditi za novac, treći iz interesa.

Marka sam upoznao kao jednoga divnoga čovjeka. Drago mi je što se ne uzbuđuje. On je potpuno miran u sebi, u duši je potpuno miran. Ovi drugi bjesne, nemirni su, neki crv ih izjeda. Nije to Marko, to je nešto drugo. Meni je žao njegove obitelji, djece... oni koji napadaju, ne vode brigu o njegovoj obitelji i djeci.

Fenomeni su često puta ne mogu protumačiti – pa tako ni Marko. Oni se samo konstatiraju, oni su tu. Kod njega i publike ima nekih vibracija koje su uspostavljene, na koji način, ne znam. Marko uvijek pjeva iste pjesme, tu je nešto unutra, ispod svega. Nešto što se ne može definirati, a još manje davati tumačenje kao što neki to rade na svoj način. Zar je moguće da su 150 tisuća ljudi koji dolaze na koncerte ustaše, fašisti?!

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafačiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinjele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unapred opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvim na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica,

Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ilica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeran sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

MARKO PERKOVIĆ THOMPSON: GLAZBA JE MOJ POZIV

U razgovoru za Hrvatski tjednik Thompson govori o albumu, novim pjesmama, lošem stanju u društvu, ali i o lažnim konstrukcijama kojima ga se nastoji diskreditirati te najavljuje i ovogodišnju proslavu Oluje u rodnim Čavoglavama.

Razgovarala: Andrea Černivec

Zašto je rad na novom albumu 'Ora et labora' trajao toliko dugo? Tko je sve radio na njemu, jesi li zadovoljan materijalom i sretan što je taj dio posla konačno gotov?

- Ne može se reći da smo na albumu radili šest godina, koliko je prošlo od staroga. Ovaj je album s bandom uvijekšavan oko dva mjeseca, nakon toga smo ušli u studio i za nekoliko mjeseci sve završili. Možda se može reći da sam dugo pripremao melodije i tekstove jer mi nije bilo lako odabrati teme nakon velikog uspjeha pjesama s prošlih albuma. Nije bilo lako zainteresirati, kako samoga sebe, tako i moje suradnike nakon onakvih, gotovo savršenih pjesama s prethodnih albuma. Nakon završenih tekstova i melodija Tihi Orliću i meni vratio se osmijeh na lice, postali smo svjesni da imamo pravi dragulj u rukama. Album smo pripremili i snimali u Splitu, surađivali smo s dosta ljudi, među njima su Ivica Bilić, bubnjar, Duje Ivić, klavijaturist, a na samoj završnici pridružio nam se i Tomislav Mrduljaš. Tiho i ja zadovoljili smo neke svoje kriterije i vjerujemo da će to i naša publika prepoznati.

Kako je tekao proces nastajanja novih pjesama?

- Teme pjesama nastaju okruženjem svega onoga što osjećam, što živim i proživljavam. Ne mogu pisati pjesme, a da nisu dio nekakvog mog iskustva, moje emocije. Glazbu doživljavam kao ozbiljno zanimanje, meni je ona moj poziv. Ako je glazba dobra i kvalitetna, ona postaje prepoznatljiva, ona postaje veliki medij. Moje pjesme tematski moraju izaći iz svjetonazora koji je stoljećima prisutan u

mom narodu, a svojim radom želim poticati i druge na naše istinske vrijednosti.

Jesu li te iznenadili obožavatelji, odnosno pozitivne reakcije i oduševljenje s kojim su dočekane pjesme Maranatha, Ante Ivasa i Bosna, koju si sam napisao i u kojoj govoriš o 'našoj drugoj domovini', kako nazivaš Bosnu?

- Ove dvije pjesme, koje su objavljene u Hrvatskom tjedniku, a koje su drugi mediji prenijeli, ne mogu se posebno komentirati jer ih nitko od javnosti još uvijek nije čuo u onom pravom, glazbenom smislu. Njima će se ocjena moći dati tek kad ih se čuje u njihovu aranžmanu i interpretaciji, odnosno u kompletnoj produkciji. Tekstovi ovih pjesama jasni su, mislim da su sadržajno dočarali teme kojima sam bio okupiran radeći na albumu. Već sada veliki mi je broj ljudi čestitao, osjećam da ih uvelike zanima kakve su nove pjesme, i tematski, i produkcijski. Najviše me raduje kad vidim i čujem da veliki dio moje publike dosta kvalitetno prati moj rad. Posebno me veseli što ih zanima apsolutno sve: aranžmani, produkcija, omot, moji suradnici, bend..., čak i scenografija za koncerte. Sve to pokazuje kako ova moja priča ima veliku podršku. Nama kao ekipi ta potpora daje inspiraciju i pozitivno nas gura k novim izazovima.

Koliko se novi album razlikuje od svega što si do sada radio ili je 'Ora et labora' samo nastavak priče? Je li novi album na tragu svega onoga što si do sada radio i na što je publika navikla?

- Naravno da se novi album razlikuje od prošloga, kao što se i 'E, moj narode' razlikovao od 'Bilo jednom u Hrvatskoj'. Ovaj album tematski nastavlja priču od Čavoglava, moje prve pjesme, pa sve do danas, ali je u produkcijskom i aranžerskom smislu napravljen iskorak u odnosu na sve dosad. I bend i mene u cijelosti je zadovoljio zvuk ovoga albuma, tome ponajviše možemo zahvaliti Tihi Orliću koji je uložio sve svoje vrijeme da bi njegovi aranžmani do savršenstva dočarali ovu priču. Uvjeren sam da će naša publika to prepoznati, da ćemo zajedno uživati na novim koncertima, čemu se silno veselim.

Neiscrpna tema za pisanje pjesama svakako je i stanje u državi. Koliko je sadašnja situacija u zemlji utjecala na pojedine pjesme?

- Stanje u državi neiscrpna mi je tema jer mi je jako važno što se događa oko mene i u našem društvu. Ne razumijem one kritike koje idu na moj račun, poput toga da glazbom politiziram ili iskazujem domoljublje, čak se to naziva niskim strastima... Neki bi htjeli da svi budemo gluhonijemi, da zatvaramo oči pred stvarnošću koja nam se događa. Nisam jedini u svijetu koji piše o socijalnim, domoljubnim ili duhovnim temama. Teme o kojima govorim u svojim pjesmama iste su one teme kojima sam okupiran, na svaki album uvijek stavljam samo one teme koje su meni prioritete. Važno mi je kakvu će budućnost imati moja djeca, moj narod, moja zemlja, pa ako ja mogu doprinijeti bar malom boljitku, sve ću učiniti za to.

Jesi li ogorčen zbog stanja u državi? Trebaju li glazbenici u svojim pjesmama ukazivati na nepravde u društvu i mogu li oni, za razliku od drugih, publici to donijeti na pristupačniji i jednostavniji način?

- Da, ogorčen sam na neke stvari i ne mogu vjerovati da nam se to događa. Ne mogu vjerovati da se neke stvari brzo zaboravljaju. U zadnjih desetak godina u našem se društvu dogodilo previše nepravde i poniženja, protiv nekih smo se nešto i pobunili, a neke nam čak kao da nisu ni smetale!? Sada, kao da nam je dosta svega, pa tako i jedan stih moje nove pjesme kaže '...moj je narod savio ramena, a bio je hrabriji od zmaja...' Glazbenici trebaju pjesmama reagirati na sve što se događa u društvu jer glazba je jedno veliko glasilo preko kojega pjesnici odašilju određene poruke i ukazuju na događanja oko nas. Stoljećima tijekom naše povijesti rađali su se pjesnici koji su baš u svojim pjesmama ostavljali trag vremena u kojem su živjeli.

Zašto onda tebi zamjeraju domoljublje? Zar je loše biti domoljub?

- Ne zamjeraju oni samo meni, već svima koji ističu svoje domoljublje. Moje su pjesme zahvaljujući slušanosti postale toliko

jake da me ti progonitelji domoljuba nisu mogli ignorirati. Moje su pjesme ljudi zavoljeli i tu im se pojavljuje veći 'problem'. Nemaju oni 'problem' samo sa mnom već i s mojom publikom jer su pjesme i koncerti postali veliki medij koji oni ne kontroliraju. Veliki broj ljudi okuplja se oko tih pjesama, a oni nad nama nemaju kontrolu i zato pokušavaju na svaki način kompromitirati mene i time umanjiti i značaj tim pjesmama, ali i projektima u kojima sudjelujem.

- Danas su mnogi poznati i utjecajni domoljubi stavljeni na marginu, mediji im ne dopuštaju da se njihova riječ čuje, na televizijama žare i pale jugonostalgicari, a naših intelektualaca nigdje. Nisam sklon brojanju krvnih zrnaca, ali moram reći da je dovoljno vidjeti tko pokušava raznim napadima blatiti i proganjati domoljube i lako ćemo saznati iz njihovih biografija da oni nisu Hrvati i ne vole Hrvatsku te su i danas u službi onih koji Hrvatskoj stalno pušu za vratom. Hrvati vole svoju domovinu i zahvaljujući domoljublju opstali smo kao narod. Zahvaljujući domoljublju, nije nestala težnja za samostalnom državom dok smo bili u kandžama jugokomunističke države. Zahvaljujući domoljublju, pobijedili smo agresora u ratu. Domoljublje se danas osjeća na raznim kulturnim i sportskim natjecanjima. Mi Hrvati voljeli smo uvijek i danas volimo svoju domovinu i odgajat ćemo svoju djecu da ju nastave voljeti.

Pojedinci te i dalje napadaju zbog onoga što radiš. Što je to što im najviše kod tebe smeta?

- Smeta im uspjeh mojih pjesama koje promiču svjetonazor koji je u potpunoj suprotnosti s njihovim. Oni se koriste svim mogućim metodama ne bi li nametnuli neke nove vrijednosti i ruše svakoga tko im stane na put. Mnoge su, na žalost, srušili. U mom slučaju još nisu uspjeli jer većina moje publike nije nasjela na njihove konstrukcije. Na sve moguće načine pokušali su me kompromitirati ne bi li poljuljali povjerenje moje publike, ne bi li zaustavili okupljanje ljudi oko moje glazbe. Preko medija prozivali su me za sve i svašta, podmetali mi razne stvari po onoj udbaškoj metodi 'više puta izgovorena laž postaje istina'. Preko nekih državnih institucija pokušali su kriminalizirati moj rad proglašivši me poreznim neplatišom i time poručivali mojoj publici: 'Eto vam vaš domoljub

koji ne placa porez.' To je samo jedan dio njihovih pokušaja, odnosno svega što su do sada radili. Ne vjerujem da će stati, ali ja se time previše i ne opterećujem. Nastavljam dalje, nastavljam svoju koncertu aktivnost, nastavljam glazbom promicati sve ono što čovjeku vraća dostojanstvo. Nastavljam promicati sve ono na čemu je moj narod podignut i sačuvan od svega što razbija zajedništvo i naše zajedničke vrijednosti.

Spomenuo si kako su te pojedini mediji napadali i bezuspješno pokušavali kompromitirati na razne načine. Neke od njih, primjerice EPH, tužio si i nepravomoćno dobio parnicu. Što je s ostalim medijima koji i dalje ne miruju, namjeravaš li i tu potražiti zadovoljštinu pravnim putem?

- Da, gotovo svi su uočili da kada se nešto događa oko mene, ili izdajem neku pjesmu, album, ili uoči proslave Oluje u Čavoglavama, ili bilo što drugo pojedini mediju pokreću paljbu na mene. Izmišljaju, petljaju, lažu, iskrivljuju, samo ne bi li mi naštetili! Dugo sam ih ignorirao jer sam smatrao da su oni nebitni i da su pročitana knjiga, da ih nitko drugi ne shvaća ozbiljno jer svi znamo iz kojeg središta diktiraju uređivačku politiku. Sada sam odlučio s njima voditi pravnu bitku. Imam dobar tim ljudi koji se time bavi i ja sam im dao zeleno svjetlo. Evo, taj tim ljudi nepravomoćno je dobio 'Jutarnji list' i vodi s drugima još četiri ili pet parnica.

Jesi li zbog učestalih orkestriranih napada razmišljao o tome da odustaneš od svega što radiš ili te sve to samo još više učvršćuje u stavu da radiš pravu stvar?

- Nije mi palo na pamet odustati. Nikada! Nitko nema pravo odustati živjeti. Mi smo ljudi, nismo biljke i imamo pravo živjeti prema svojim načelima. Kršćani smo i pozvani smo mijenjati ovaj svijet nabolje. Nikada nije bilo lako boriti se za istinu i pravdu, mnogi su u toj borbi stradali. Svatko od nas treba se zapitati: 'Koji je moj smisao života?' Pitanje je želimo li biti stablo koje je duboko ukorijenjeno i koje daje plodove ili lišće s toga stabla, koje vjetar zna nositi amo-tamo i na kraju uvijek završi u blatu. Pronašao sam svoj smisao života i do kraja života nastojat ću ga živjeti. Glazba me ispunjava i

daje prostor da mogu činiti dobre stvari. Glazbom mogu doprinositi općem dobru, mogu pomagati drugima, promicati naš svjetonazor, kreirati glazbu i od nje živjeti. Zar to nije blagoslov!

Čavoglave svake godine okupljaju veliki broj posjetitelja koji upravo tamo žele slaviti Oluju, napadi na proslavu već su počeli. Što se sprema ove godine s obzirom da su i haaški generali slobodni?

- Ove ćemo godine u Čavoglavama, vjerujem, napraviti najveću proslavu do sada. Za to imamo i najveći razlog jer se dogodilo da je pravda pobijedila i da su naši generali Gotovina i Markač slobodni i da je s Hrvatske skinuta stigma. Čavoglave će ove godine slaviti dvije pobjede! Jedna pobjeda je Oluja, a druga da smo pobijedili cijelu silu neprijatelja koji su htjeli zaustaviti proslavu Oluje. Tijekom svih godina stvaran je ogromni pritisak da se Oluja ne slavi, na sve moguće načine su ju htjeli ugasiti, ali im to nismo dopustili, uspjeli smo ju sačuvati. Dobro bi bilo da se i Knin počne otvarati prema narodu i da slavi onako kako to narod želi.

Na svakom albumu nađe se jedno žensko ime, Diva Grabovčeva, lipa Kaja, Anica, kninska kraljica... Na novom albumu jednu od pjesama posvetio si i supruzi. Znači li to da su i žene neiscrpna tema mnogih tvojih pjesama?

- Da, toliko je lijepih priča i legendi prošlo kroz našu povijest. Znam ih mnogo više nego što sam ih glazbeno obradio, ali imam želju još nekoliko tih priča iz davnina glazbeno obraditi. Volim to raditi jer tako daleku prošlost može vratiti u sadašnjost samo pjesma i svjetonazor koji ne zna ni za prošlost ni za sadašnjost već samo za istinu, koja živi i koja može čovjeka još više učvrstiti u njegovu nastojanju življenja istinskih vrijednosti. Supruzi sam posvetio jednu pjesmu jer je jedna od najvažnijih osoba u mom životu. Rodila mi je petero djece i cijeli je svoj život posvetila njima i meni. Pjesmom joj dajem mrvicu one ljubavi koju ona daje svima nama.

Je li to onda i najosobnija pjesma na albumu?

- U svim svojim pjesmama prisutna je osobnost, ova je možda najosobnija. Da se primijetiti da u nekoliko zadnjih albuma nemam onih klasičnih ljubavnih pjesama. Ne izbjegavam ih namjerno, nego jednostavno ima prioritetnijih tema koje želim uvrstiti u svoj repertoar. U budućnosti imam plan završiti i objaviti sve ljubavne pjesme koje sam tijekom zadnjih godina skladao i skupljao.

Album će za koji dan biti na tržištu. Koja će biti prva pjesma koja će ga na neki način i najaviti?

Za sada ne znam ništa o tome. Idućih ćemo dana napraviti nekakav plan. Album smo završili i poslali u Croatia Records, a na njima kao mojoj diskografskoj kući je da ga objave i tržišno rašire. Dogovaramo izradu spotova i drugih stvari vezano za marketing i promociju. Uglavnom, sve je spremno za drugo poluvrijeme, a to je turneja.

Prošla turneja 'Bilo jednom u Hrvatskoj' pokazala je kako se rade vrhunski koncerti. Što očekuješ od nove?

Sada kada smo album završili, pokušat ćemo što prije napraviti nekakav plan za turneju i druge aktivnosti, a to su priprema scenografije, bine, razglasa i druge opreme. Za sada je sve u fazi razgovora i planiranja. Siguran sam da ćemo i ovaj put učiniti sve da naše nove pjesme, a i one starije, predstavimo našoj publici u najljepšem svjetlu i ambijentu. Imamo veliko iskustvo svih ljudi koji s nama surađuju i vjerujem da će to opet biti lijepa priča.

Izvor: Hrvatski tjednik
09. travnja 2013.

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU,
ZAGREB, 2017.

OSVRT EVE KIRCHMAYER-BILIĆ

„Bi li govorila na promociji novog Thompsonovog nosača zvuka?“ upitao me poznati i dragi glas prije nekoliko tjedana. Bijah nemalo zatečena, no iznimno počašćena pozivom.

Svakodnevno sam okružena glazbom i po nekoliko sati dnevno posvećena uvježbavanju i izvođenju ponajprije umjetničke popijevke sa studentima pjevanja. U tom malom glazbenom obliku prožimaju se glas obogaćen riječju (ili obrnuto) i glazbalo - glasovir. Takvo snažno prožimanje riječi i glasa s glazbom, na najnovijem CD-u Marka Perkovića Thompsona, znakovitoga naziva (i poruke): „Ora et labora“, nikoga ne mogu ostaviti ravnodušnim. Kao uostalom, nikada do sada kada je riječ o Thompsonu. Da je objavljen u prijelomnom i važnom razdoblju i stanju u Hrvatskoj (kao uostalom i prethodni Thompsonovi albumi), također je neprijeporno. Iskreno, već dugo ne bijah pod tolikim dojmom kao nakon preslušavanja ovoga albuma.

Na tamnoj pozadini omota dominira prikaz ptice sokol iz čijih se krila raspršuju crvene kockice. Na (viteškom) štitu ispisan je naziv albuma. Crna, srebrna, crvena i bijela boja omota s knjižicom s tekstovima leitmotiv su dojmljive likovne i grafičke opreme. Kao i glazbene. Cijeli je album zapravo je jedna povezana i zaokružena priča, cjelina. Molitva.

1. Sâm početak prve pjesme „Sokolov krik“ iznenađuje zvukom 'klasičnog' vokalnog glazbenog sloga, kojega parajući prekida krik sokola. Sokola treba upamtiti, jer se on, ne bez razloga, spominje i provlači u tekstovima slijedećih pjesama. Upravo ta prva pjesma najavljuje i sažima sadržaj cijelog nosača zvuka: „Mi smo ljudi kršćani, i ne bojmo se mrijet, Bog je pozva' nas da mijenjamo svijet...“. Punktirani ritam, zvuk zvona, dug i dojmljiv instrumentalni odlomak, sugeriraju i potiču na razmatranje i promišljanje o izrečenom i ispjevanom kratkom i sadržajnom stihu. Refrenom i porukom, (koji se kasnije pojavljuju u pjesmi na kraju albuma): „Ora et labora“ završava prva pjesma.

2. Slijedi naslov: „Dobrodošli“, kao pozdrav svojim prijateljima, slušateljima, posjetiteljima koncerata. Ponovni susret nakon nekoliko godina. Originalnom ideja aktualizira se i osvježuje aktualno vrijeme u kojemu živimo: šumovima koji sugeriraju traženje stanice na radiju, šum iz kojeg izvire i opominje proročki govor prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, kao podsjetnik i opomena. Potom mudar odgovor Marka Perkovića svima onima koji progone njega i njegovu brojnu publiku. Vječna borba dobra i zla opisana brujanjem gitara i ritmom bubnja; sokolov visoki let iznad šišmiša i vrana. I poruka o potrebi za zajedništvom. Na kraju, s mirnim i sigurnim uvjerenjem izrečen zaključak: „...al' dok je zla, bit će i anđela“.

3. „Bog i Hrvati“. Devetominutna trodijelna balada o hrvatskoj povijesti, od dolaska Hrvata do danas, koja se sluša u jednom dahu; himan hrvatskoj prekrasnoj zemlji- od Boga danoj; pjesmom iskazana zahvalnost i divljenje. Sadrži bogat i vrlo raznolik glazbeni materijal, gotovo neprekidni triolski ritam, osebnijih aranžmana, u velikom dinamskom rasponu i na koncu - miran rasplet: na taj način opisuje razloge uspona i padova hrvatskoga naroda, patnje, stradanja i trpljenja onih najneudržljivijih i vjeru koja jedina spašava. Zaokružena cjelina, krug, prsten. Poput proroka Jeremije, glazbenim motivom na latinskom jeziku, Thompson ukazuje na potrebu obraćenja (poruku pjeva zbor bogoslova franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita), časti Boga kao jedinog Gospodara povijesti i zaključuje tihim i mirnim glasom i s uvjerenjem: „...samo u Bogu je spas.“

4. Nadahnut snažnom i neumornom duhovnošću i osobnošću, svježinom, žarom i životnošću kojom zrači višedesetljetni hrvatsku uznik g. Zvonko Bušić, Marko Perković Thompson skladao je pjesmu „Zapali vatru“. Dvodijelna pjesma oprečnih stihova i melodija s pripjevom, u svom prvom dijelu opisuje stvarnost i ljudsku narav, dok je u drugom dana poruka kako izaći iz aktualne (duhovne) krize, praznine, malodušja. Pjesma je ispunjena optimizmom, nadom. Prepoznajući i imenujući Zlo 'sustavom u sivome šeširu', Marko u nizu različitih melodija, poručuje: „...od sebe daj sve najbolje. Budi odlučan i čvrst, slobodan i čist“. Na kraju

pjesme, opet u tihoj dinamici, u niskom registru, bez pratnje s uvjerenjem i sigurnošću zaključuje „...u tebi je Krist“ - koji je snaga.

5. Dodi Gospodine Isuse – „Maranatha“, pjesma je u samom središtu albuma. To je molitva za hrvatski narod na stihove šibenskog a biskupa Ante Ivasa. Orguljski preludij u baroknom stilu, na samom početku pjesme, doprinosi sakralnom ugođaju. Ova prelijepa molitva podsjeća na tekst hrvatske himne, Stepinčev govor na Mariji Bistrici o Lijepoj našoj i o bîlu hrvatskoga naroda. Vapaj je to Kristu i Gospi , Kraljici Hrvata, da ostanu uz svoj hrvatski narod i čuvaju ga.

6. Dvoznačnost naslova „Uvijek vjerni tebi“ ohrabruje i domoljubni i sportski duh, potiče na zajedništvo, poziva na okupljanje, vraća i podiže (izgubljeni i oduzet nam) ponos na ono što jesmo, podsjeća na slavu prošlost i sadašnjost: od žrtve Zrinskih i Frankopana do Vukovara...

7. Jednom od zacijelo najljepših riječi i stihova ikada ispjevanih Bosni, Marko Perković Thompson je, kako je sam rekao, zagrlio tamošnje Hrvate. Pjesmom „Bosna“ ispjevao je veličanstvenu odu toj povijesnoj hrvatskoj kneževini i današnjoj državi Bosni i Hercegovini: od nježnih stihova i melodijskih fraza, do krika, opisujući njezine ljepote, hrvatske korijene i temelje, bremenitu povijest i sadašnjost Bosne, njezina stradanja, patnje i tešku sudbinu Hrvata, ne zaobišavši pritom niti jednu važniju povijesnu osobu i događaj. Po glazbenom obliku trodijelna prokomponirana pjesma u kojoj se suptilno i nenametljivo koriste elementi folklora, karakteristični intervali i načini pjevanja u puku: stihovima desetercima izvedenih naizmjenice s grupom pjevača. Poznavanje povijesti i aktualnih prilika u njoj i svoju privrženost Bosni Thompson izražava i korištenjem izraza kojima je korijenje u vremenu osmanlijskoga ropstva. Iznimno je dojmljivo nizanje njezinih prirodnih ljepota, te najsvjetlijih imena iz povijesti Bosne, od krunjenja Kralja Tomislava, preko Kraljice Katarine, do Drinskih mučenica i franjevac Bosne Srebrene. I na kraju pjesme, opet mirnim glasom zaključuje: „Bosna će ti reći sve, odakle nam prezime“.

8. A jednu od zasigurno najljepših ljubavnih balada u hrvatskome pjesništvu uopće, prekrasnu pjesmu (i poruku) „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“, u kojoj je ljubav uzdignuta na zasluženu, transcendentalnu razinu, Thompson je posvetio svojoj supruzi Sandri, roditeljici njihovo petero djece. Topli, dirljivi i ganutljivi stihovi ove duboko misaone lirike, danas tako rijetko prisutne i čuvene, nježno ispijevane blagim Thompsonovim baritonom, govore o svjesnosti da je život vječan upravo po ljubavi, jer ljubav ruši zid između ovozemaljskog i Vječnosti. Ljubav zapravo i jest život. Ova pjesma (također) šalje prekrasnu poruku današnjem vremenu, u kojem se čovjek i temeljne ljudske vrijednosti dovode u pitanje: „Nek' vjera bude snaga, mir iza kućnog praga, nek' bude znanja i blagostanja. U život djeca krenu, čovjek nek' voli ženu, kao ja tebe.“ Svojim primjerom, svojevrsnom ispovijesti Marko potvrđuje: vjera, obitelj, domovina, potom djeca i obrazovanje zalag su za blagostanje i budućnost, a zajedništvo muškarca i žene, temelj opstanka.

9. Sokol prelijeće i stihovima pretposljednje pjesme „Nema predaje“, koja opisuje apsurdnost svakodnevice koju živimo, poviješću potvrđenu hrabrost hrvatskoga naroda, koji je danas 'sagnuo ramena', vlast onih koji Hrvatsku ne žele, izdajice koji sude pravednima, marginalizaciju branitelja koji su donijeli novo svitanje svojoj Domovini...Ljubav je odgovor na mržnju, zajedništvo uvjet opstanka i opet poruka, kao i u prethodnim pjesmama, izrečena u tihoj dinamici, u niskom registru, gotovo bez pratnje, s uvjerenjem i sigurnošću: usprkos svemu, ideja se ugasiti neće. Ona ionako već desetljećima živi u hrvatskome narodu i čuvaju ju 'usamljeni vuci'. Pjesma šalje poziv sokolovima da ponovno obrane ono što su sanjali.

10. Savršeni krug zatvara se desetom pjesmom „Ora et labora“ u kojoj je korišten glazbeni materijal iz prve pjesme („Sokolov krik“). U njoj je sadržano Deset Božjih zapovijedi, izrečenih kratkom, jasnim, jednostavnim i svima razumljivim porukama, kojima je zajednički nazivnik: moli i radi. Duboko misaona pjesma razmatra bît i smisao čovjekova postojanja na Zemlji. Prihvatanje Providnosti, Križa uz poštivanje Deset zapovijedi, jedini je i ispravan

put. Ovi se stihovi i glazba, u prilagođenom aranžmanu, zasigurno mogu pjevati u sakralnim prostorima i pri pobožnostima.

Glazba je ogledalo duše, čovjeka, naroda. Kad je čovjeku najteže i kada mu ponestaju riječi, 'progovara' glazba .

Marko Perković Thompson kao kantautor, tekstopisac i skladatelj, promatrajući svijet oko sebe, taj svijet riječju i glazbom opisuje, propituje, promišlja, tumači i prepoznaje. Njegovo osobno duhovno bogatstvo i životno iskustvo, nadahnuće su mu i vrelo iz kojega crpi i pred javnost izlijeva svu bujicu svojih emocija i misli i izriče ih glazbom. Glazba je onaj neuhvatljivi i neopipljivi trenutak koji, oduvijek, obuhvaća i u sebi sadrži duhovnost, a u njoj se neminovno prepoznaju i ocrtavaju društvene pojave. O tome je zborio i Platon, pa se tako i po fenomenu Thompsona prepoznaje, otkriva i potvrđuje Platonova misao o državi i glazbi. Društveno-politička zbivanja i danas su nadahnuće mnogim skladateljima, kantautorima. U tim se njihovim promišljenim skladbama misaonog teksta, prepoznaju obični i jednostavni ljudi, zahvalni što je netko drugi plemenitim izričajem oblikovao i izrazio njihove misli, osjeća je i izrekao ih upravo glazbom. Marko Perković Thompson kao ikona i sinonim duše hrvatskoga naroda, (opet) ohrabruje, okuplja, ujedinjuje. On je čovjek naroda, iz naroda, za narod. Poznaje povijest i bit kršćanstva kojega živi, a svoj osjećaj pripadnosti hrvatskome narodu (žrtvom) svakodnevno potvrđuje. Svjestan svoje jedinstvene pojave i karizme, Thompson jasno i hrabro progovara o onome o čemu se u javnosti često prešućuje. Slavi i hvali vrline hrvatskoga čovjeka i njegovog mentaliteta, kršćanske korijene i temelje, progovara o zavičaju, društvu, vjeri i u njima slavi istinske vrijednosti: Boga, obitelj i Domovinu. Iz osobe šutljivog, samozatajnog, plahog, jednostavnog i poniznog Marka Perkovića, izviru snažni stihovi i glazba, na koje nitko ne može ostati ravnodušan. Bez obzira izdaje li ili ne nove albume ili priređuje koncerte, on i njegove pjesme ne zastarijevaju. Naprotiv, već odavno su postale sastavni dio naših obiteljskih i prijateljskih okupljanja, susreta, proslava, na hodočašćima, stadionima, obljetnicama ratnih pobjeda...

Tvrđnju u podnaslovu potvrđuje još uvijek je nedovoljno istražena hrvatska glazba proteklih desetljeća i stoljeća, posebice ona nastala

pod utjecajem značajnih političkih promjena i nedaća: od budnica i davorija tijekom Hrvatskoga narodnog preporoda, preko u dvadesetom stoljeću mnogih 'nepodobnih' prešućenih napjeva, od zaborava očuvanih tek u skrovitosti doma. Kao i prekrasni pjev Vice Vukova tijekom Hrvatskoga proljeća, do domoljubnih pjesama nastalih u vrijeme Domovinskoga rata, koji je iznjedrio i Marka-branitelja i Marka-glazbenika. Bog uvijek traži svoje među najmanjima i najneznatnijima i najudaljenijima: iz malenih se i javnosti sasvim nepoznatih Čavoglava, javio Thompsonov vapaj, (sokolov) krik. Taj je vapaj i krik tim glasniji i prisutniji što ga više stišavaju i sputavaju, ignoriraju, marginaliziraju, izbjegavaju. Jer, Thompson je simbol progona onih koji progone sve hrvatsko: hrvatsku slobodu i neovisnost, branitelje, jezik, pismo, povijest, tradiciju; progone hrvatsku Hrvatsku, kako su na nedavnom predstavljanju knjige akademika Josipa Pečarića „Hajka na Thompsona“ izrekli autor knjige i supredstavljajući Damir Pešorda, Benjamin Tolić, dr. Slobodan Lang, a na promociji nosača zvuka i Mate Kovačević i isusovac pater Mijo Nikić, uz neprestanu i bezrezervnu podršku akademika Ivana Aralice. Jer, istaknuli su, biti intelektualac znači biti onaj časni član zajednice, koji je savjest društva u kojemu propituje i razotkriva nepoštenje i licemjerstvo.

Svojim glazbenim i tekstualnim porukama Thompson okuplja mase ljudi od 7-77, njih na stotine i stotine tisuća. Nitko, osim Pape nije u stanju u Hrvatskoj okupiti toliki broj ljudi. Vidjeti mržnju u njegovim porukama ljubavi, krajnje je zlonamjerno. Neminovno se postavlja (retoričko) pitanje: kolika bi bila snaga i optimizam u Hrvatskoj danas, da Thompson u miru obiđe Lijepu našu i pjeva o njezinim ljepotama, vrlinama njezinih ljudi, da ga se pusti, da u miru od Istre do Iloka, Međimurja i Dubrovnika, razlije svoju poruku?! Medijsko prešućivanje podsjeća na onu evađeosku: „Ako oni budu šutjeli, kamenje će vikati.“ Markovi tekstovi su uistinu antologijski i zaslužuju biti u uvršteni u obrazovne programe povijesti, književnosti, glazbe, vjeronauka.

Izrastao u oporom i ponosnom kraju koji iz naraštaja u naraštaj prenosi drevne i iskonske istine i svjetonazore, iz naroda koji je pro-

, pre- i nadživio sve što ga (je) gazi(lo), sustavno protjerivalo, raseljavalo, sprječavalo i kočilo mu razvoj, obrazovanje, a svemu usprkos, Marko Perković ostao je dosljedan i vjeran toj Istini. Odrastao je uz gangu i ojkalicu, najstariji oblik pjevanja u povijesti čovječanstva, danas prepoznato i zaštićeno na UNESCO-voj listi svjetske nematerijalne baštine.

U svojim skladbama na ovom nosaču zvuka koristi obilje harmonija, čija raznolikost nadmašuje onih karakterističnih tri-četiri u popularnoj glazbi, te složenije glazbene forme, velike dinamske i ritamske raznolikosti i gradacije, a kontrapunktski koristi i kombinira istovremeno više melodija. Bogata i inventivna instrumentalna sola klavijatura, gitara, bubnjeva u službi su ugođaja, u rasponu od intimnog do dramatskog: tihog, nježnog i toplog, ljubavnog i duhovnog, do krika i odrješitih ritmova i pulsa. Svoj je glazbeni dar, talent i rad Thompson podijelio s vrsnim profesionalni glazbenicima, svojim prvi suradnicima, aranžerima, pjevačima, instrumentalistima, koji su oblikovali i obogatili njegovu ideju. To su ponajprije aranžer, priređivač orkestracije i adaptacije, bas gitarist i prateći vokal Tiho Orlić, bubnjar Ivica Bilić Ike, klavijaturist Duje Ivić, gitaristi Vedran Bazdulj, Silvije Škare Braco i Mladen Magud, violinist Boris Stanić, pjevačica Branka Pleština čiji sonorni sopran doprinosi posebnom ugođaju i daje pjesmama puninu, kao i prateći vokali Vesne Ivić, Brankice Brodarić i drugih. Posebnost albumu daje i angažiranje zbora bogoslova franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita. Album je snimljen u studiju Sagitarius, glazbenu produkciju potpisuje Tiho Orlić, mix i mastering albuma Tomislav Mrduljaš, a tehnički inženjering i usnimavanje Silvije Škarić Braco. Likovno oblikovanje djelo je Studia Nexus. Urednica izdanja je Nikolina Mazalin, nakladnik Croatia Records, za izdavača Želimir Babogredac.

Nosač zvuka objavljen je u travnju 2013. No, bez obzira i usprkos medijskoj blokadi, u samo petnaest dana dostigao je zlatnu nakladu. Slušaju ga djeca, mladi, studenti. Prolazeći nedavno između paviljona jednog studentskog doma, susretoh nekoliko studenata koji su na mobitelu slušali i pjevali „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“.

Album „Ora et labora“ s geslom sv. Benedikta, zaštitnika Europe, u današnjem je trenutku glas razuma i nade.

Kao radnik na Božjoj njivi, Marko Perković prepoznao je talente koje je od Boga dobio i umnaža ih. Noseći križ, poručuje: „Ora et labora“.

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

KONCERT U SPLITU
SPEKTAKL U POLJUDU: VIŠE OD 50.000
OBOŽAVATELJA PJEVALO S
THOMPSONOM

Pedesetak tisuća obožavatelja Marka Perkovića Thompsona okupilo se u nedjelju navečer na Poljudu, gdje je najpopularniji hrvatski glazbenik započeo turneju "Ora et labora", javlja *Dalmacijanews*. Prije početka koncerta publiku je pozdravio voditelj Denis Šabić. Uputio je pozdrave šibenskom biskupu Anti Ivasu, splitsko-dalmatinskom županu Zlatku Ževrnji, brojnim načelnicima gradova i općina iz Hrvatske i BiH, a posebno pripadnicima IV. gardijske brigade, kao i ostalih ratnih postrojbi te pripadnike generalskog zbora.

Thomson je počeo koncert s "Dobrodošli prijatelji moji", te potom nastavio izvoditi pjesme s posljednjeg albuma.

Kao što su i obećali organizatori koncerta, priređena je do sad neviđena scenografija i glazbena produkcija u Hrvatskoj. Bina je dugačka pedesetak metara, na visini je od 16 metara, uz fascinantan light show, a s obje strane pozornice dominiraju veliki zidovi na kojima se prenosi koncert uživo.

Nakon četvrte otpjevanje pjesme, točno u 22 sata, Thompson se obratio riječima "Hvaljen Isus i Marija, dobri moj narode, kako ste mi?". Cijeli je Poljud odgovorio pjesmom "Zovi, samo zovi, svi će sokolovi za te život dati".

Uslijedila je pjesma "Bosna" s novog albuma, a pjesmu je Thompson posvetio "zemlji odakle smo potekli".

Prava euforija nastala je u 22,15 kada je zapjevao "Kralju Dmitre Zvonimire" s prošlog albuma. Nastavila se pjesmom "Moj dida i ja" koju je s popularnim pjevačem pjevalo 50 tisuća obožavatelja. Uslijedila je "Vjetre s Dinare" i ostali hitovi.

Tijekom pjesme "Maranata", na pozornicu je malo prije 23 sata izašao glumac Zlatko Vitez i izrecitirao ovu pjesmu koju je napisao šibenski biskup mons. Ante Ivas, koja završava stihom "dok je srca, bit će i Hrvata".

Nakon pjesme "Ljubav je tajna dvaju svjetova" Thompson je odjenuo majicu Građanske inicijative "U ime obitelji".

- Uz vas sam, pozdravljam te Željka Markić, uz tebe i sve hrvatske obitelji bit ćemo kada bude referendum - kazao je Thompson. U to ime otpjevao je "Sine moj", burno pozdravljen od publike.

Thompson je na Poljudu izazvao dodatnu euforiju s "Čavogalvama", dvadesetak minuta prije ponoći. Ovaj put međutim, za razliku od ranijih izvedbi, pjesmu nije počeo usklikom "Za dom spremni".

Posljednja pjesmu prije ulaska u EU bila je "Lijepa li si" koja je završila minut prije ponoći. Nakon pauze od nekoliko minuta, Thomson je koncert nastavio s "Divom Grabovčevom".

Vrhunski spektakl na Poljudu, koncert Marka Perkovića Thompsona, završio je u ponoć i 25 minuta, javlja Dalmacijanews.

M.B.

Hrsvijet, 01.srpnja 2013.

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU,
ZAGREB, 2017.

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

TKO SU USTVARI LJUDI BEZ BUDUĆNOSTI?

Već godinama u Hrvatskoj ključne pozicije u politici, medijima, nevladinim udrugama, kulturi, na sveučilištu drži manjina koja ne samo da ne voli Hrvatsku i svoj hrvatski narod nego se i srami na bilo koji način ili bilo kojim simbolom izraziti svoju pripadnost hrvatskom narodu i pokazati svoju ljubav za domovinu, nacionalni identitet, tradiciju i sve ono što nas čini Hrvatima.

Ta agresivna manjina vrlo grubo ali sustavno i nekorektno optužuje hrvatsku većinu prikazujući je krivotvorinama kao zadrtnu nacionalističku i patrijahalnu kao svjetinu koju treba žaliti jer živi u prošlosti i jer nema budućnosti.

Za vladajuću agresivnu većinu ljubiti svoju domovinu i svoj narod, biti vjernik i obiteljski čovjek nešto je nazadno, konzervativno, primitivno. U podijeljenoj i suprotstavljenoj Hrvatskoj na jednoj strani je većina stotine tisuća onih koji su svojim potpisom zatražili referendum o tome da je obvezno u Ustavu zaštititi obitelj i brak kao zajednicu muškarca i žene. Na drugoj strani su oni koji ne priznaju volju većine, koji se spremaju manipulacijom kršiti Ustav i ne priznati temeljnu ustavnu odredbu da narod odlučuje referendumom i kada odluči referendumom da to nikakvi predstavnici ne mogu promijeniti i derogirati. Dakle, na drugoj strani su oni koji se na nedemokratski način bahato stavljaju iznad naroda i uzimaju si neustavno pravo da odlučuju kada će Ustav i zakone provoditi a kada neće provoditi.

Na jednoj strani je većina za koju je obitelj svetinja, većina koja vjeruje u Boga i Deset zapovijedi Božjih, koja smatra da je katolička vjera bitan dio identiteta hrvatskog naroda a na drugoj strani je vlast i manjina koja drži ključne pozicije u društvu koja želi silom nametnuti ateistički svjetonazor kao službeni državni svjetonazor.

Na jednoj strani je većina koja ne samo smatra nego tako i živi da roditelji imaju pravo i odgovornost odgajati svoju djecu a na drugoj

strani su oni koji im to žele uskratiti i nametnuti zakonskim putem pravo države da ona odgaja djecu suprotno volji roditelja.

Na jednoj strani je većina za koju je dr. Franjo Tuđman najveća ličnost u hrvatskoj povijesti a na drugoj strani je vlast i brojni mediji i institucije koje krivotvorinama sustavno negiraju ulogu dr. Franje Tuđmana a onda i Domovinskog rata u cjelini.

Ovih dana kada je Hrvatska ulazila konačno u Europsku uniju dogodila su se dva nečuvena skandala. U nabranjanju zaslužnih za ulazak Hrvatske u Europsku uniju svi su nabrojani, svima su odana priznanja osim što nije na službenoj razini nitko ni spomenuo a kamoli istaknuo zasluge dr. Franje Tuđmana bez sumnje ključna čovjeka bez kojeg mi danas ne bi bili u Europskoj uniji.

Na jednoj strani je većina naroda koja nikada nije prihvatila da je Hrvatska navodni agresor na Bosnu i Hercegovinu, da je naš Domovinski rat zločinački pothvat i da je hrvatska država utemeljena na zločinu. Opet na drugoj strani je dio vlasti i političkih stranaka, medija, nevladinih udruga i drugih institucija koje imaju moć, koje su sustavno optuživale vlastiti domovinu teškim krivotvorinama i koje su podržavale haaške optužbe koje su Hrvatsku od žrtve velikosrpske agresije pretvarali u agresora a velikosrpskoj agresora u navodnu žrtvu. Priča oko Haaškog suda nije završena, konačni rasplet se čeka konačnom presudom Hrvatima iz Bosne i Hercegovine koji su prvostupanjskom presudom kažnjeni s preko stotinu godina robije. A da bude gore Hrvatska je presuđena kao agresor na Bosnu i Hercegovinu a Herceg Bosna je proglašena zločinačkim projektom što je omogućilo muslimanskom nacionalizmu na čelu sa Bakirom Izetbegovićem da svaku ideju borbe za ravnopravnost hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini proglasi zločinačkim pothvatom.

I tu je Hrvatska podijeljena. Ogromna većina naroda to ne prihvaća i traži od hrvatske države da sve poduzme u borbi za istinu. Ali opet ona druga Hrvatska se čak pomalo i veseli i ponovno postavlja zahtjeve da se u temeljima sruši sve ono što je hrvatski narod napravio, izgradio u vrijeme Franje Tuđmana. Većinska Hrvatska s ogorčenjem prati politiku sadašnje vlasti koja je na proslavu ulaska Hrvatske u Europsku uniju kao najveće prijatelje i najdraže goste

dovodi vrh velikosrpske politike i tri člana Predsjedništva Bosne i Hercegovine i ugošćuje ih s najvećim počastima. Zaboravlja se što oni svakodnevno govore o Hrvatskoj. Zaboravlja se da je skupština Republike Srpske donijela rezoluciju u kojoj traži da se otvore nove istrage i nova suđenja legalnoj hrvatskoj vojsci i zbog navodnih zločina koji su učinjeni u Bosni i Hercegovini. Zaboravljaju se izjave Bakira Izetbegovića koje su esencija mržnje i antihrvatska i s njim se razgovara kao s prijateljem. Zaboravlja se da je Željko Komšić manipulacijom i prevarom izabran kao navodni predstavnik hrvatskog naroda u Predsjedništvo Bosne i Hercegovine. Zaboravlja se da Srbija traži reviziju procesa Gotovini i Markaču, da traži da se Hrvatskoj zabrani da slavi svoju Oluju. Prihvaća se ustvari britanska politika koja traži da Hrvatska bude most između Europske unije i Balkana. A most je nešto što u potpunosti ne pripada ni na jednu ni na drugu stranu nego pripada i jednoj i drugoj strani koje spaja.

Na jednoj strani je Hrvatska koja traži da se obračunamo sa svim totalitarizmima uključujući i komunistički a na drugoj strani je Hrvatska koja je i po cijenu sukoba s Europskom unijom ne želi dozvoliti procesuiranje komunističkih zločinaca i njihovo izručivanje iako je na to obvezna. Na jednoj strani je Hrvatska krupnog kapitala na drugoj je Hrvatska sirotinja, ljudi bez posla i ljudi bez budućnosti.

I 30. lipnja stjecajem okolnosti kroz dvije proslave pokazalo se koliko je Hrvatska podijeljena i koliko manjina koja drži vlast i najvažnije institucije terorizira, omalovažava i podcjenjuje većinsku Hrvatsku.

Jedan od simbola većinske domoljubne Hrvatske, moglo bi se reći hrvatske Hrvatske je pjevač Marko Perković Thomson. On je za Hrvatske domoljublje simbol čovjeka koji se bori za obitelj, domovinu, dom i vjeru. Čovjek koji svojim pjesmama i javnim djelovanjem budi emocije i ljubav u hrvatskim srcima.

Bit njegove popularnosti i domoljublja može se izraziti nizom stihova iz njegovih pjesama. Navodim jednu strofu iz pjesme *Dobrodošli*:

*Dobrodošli prijatelji moji,
hvala Bogu opet smo se sreli,*

*čisto srce nikog se ne boji,
makar su nas ušutkati htjeli.*

Te dvije Hrvatske na različite načine su obilježili ulazak Hrvatske u Europsku uniju. Na službenim skupim proslava u Zagrebu i svim većim gradovima u Hrvatskoj skupilo se relativno malo ljudi iako su programi bili najavljivani, reklamirani i besplatni. Kažu da se ukupno na svim tim proslavama skupilo ukupno manje ljudi nego na koncertu Marka Perkovića Thompsona u Splitu. Na Poljudu se skupilo preko 50 tisuća Hrvata ne samo iz Hrvatske nego i iz BiH i cijeloga svijeta. Thompson je jednom rečenicom bolje od svih analitičara objasnio taj fenomen. Objasnio je kako je moguće da dođe toliko ljudi iako su plaćali ulaznice, iako su putovali iz različitih krajeva. Rekao je Marko: "Dragi prijatelji, vi niste tu zbog Marka Perkovića Thompsona. Vi ste tu zbog naših vrijednosti. Obitelj, Bog i domovina."

Evo što je između ostalog Ivica Luetić napisao na portalu *Hrvatski fokus*:

"Prije početka koncerta publiku je pozdravio voditelj Denis Šabić. Uputio je pozdrave šibenskom biskupu Anti Ivasu, splitsko-dalmatinskom županu Zlatku Ževrnji, brojnim načelnicima gradova i općina iz Hrvatske i BiH, a posebno pripadnicima IV. gardijske brigade, kao i gostima iz Vukovara i Škabrnje te ostalih ratnih postrojbi i pripadnike generalskog zbora. Posebne pozdrave uputio je brojnim organiziranim skupinama iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine i drugih zemalja te pripadnicima katoličke mladeži. Thompson je počeo koncert s "Dobrodošli prijatelji moji" te potom nastavio izvoditi pjesme s albuma.

Nakon četvrte otpjevanje pjesme, točno u 22 sata, Thompson se obratio riječima "Hvaljen Isus i Marija, dobri moj narode, kako ste mi?" Cijeli je Poljud odgovorio pjesmom "Zovi, samo zovi, svi će sokolovi za te život dati". Uslijedila je pjesma "Bosna" s novog albuma, a pjesmu je Thompson posvetio "zemlji odakle smo potekli". Prava euforija nastala je u 22,15 kada je zapjevao "Kralju Dmitre Zvonimire" s prošlog albuma. Nastavila se pjesmom "Moj

dida i ja" koju je s popularnim pjevačem pjevalo 50 tisuća obožavatelja. Uslijedila je "Vjetre s Dinare" i ostali hitovi.

Veliko oduševljenje izazvala je i nova pjesma Perkovića Thompsona 'Maranatha', za koju je tekst napisao šibenski biskup mons. Ante Ivas, Stihovi dosta podsjećaju na biskupove propovjedi, prepoznatljivi su i u njegovom stilu. "Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka i svih kukavica, izdajica, krivokletnika i svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica i svih sluga Zloga, iz naroda moga. Skini lažne maske. Maranatha, dođi Gospodine, u zemlju Hrvata", jedan je od stihova koji je očito morao privući Marka Perkovića. Tijekom pjesme "Maranata", na pozornicu je malo prije 23 sata izašao glumac Zlatko Vitez i izrecitirao ovu pjesmu koja završava stihom "dok je srca, bit će i Hrvata".

Dakle, ulazak u Europsku uniju dvije suprotstavljene Hrvatske slavile su na vrlo različit način. Vladajuća Hrvatska koju predvodi manjina slavila je na birokratski način bez emocija s uvjerenjem da je pred njom velika i sjajna budućnost. A većinska Hrvatska slavila je svoju odlučnost da ne dozvolimo da i nakon ulaska u Europsku uniju ne prestanemo biti Hrvati, da sačuvamo svoju obitelj, dom, domovinu i vjeru, svoju tradiciju, kulturu i svoju lijepu domovinu.

Mediji su veličali državne proslave i prenosili frazetine izgovorene bez imalo osjećaja. A napadali su Thompsonov koncert i sve one koji su se tamo našli a tamo je bilo i akademika i generala i profesora i glazbenika i intelektualaca i političara, ustvari tamo je bio jedan presjek cijelog hrvatskog naroda. Svi su oni proglašeni svjetinom. Tu proturječnost najbolje je izrazio novinar Jurica Pavičić sa slijedeća dva stava: "Na zagrebačkom Trgu gledao sam lica ljudi koji su došli proslaviti nešto što mi se čini kao bolja budućnost". Suprotno tome za svjetinu na Poljudu Pavičić je napisao: "Nema tamo u toj budućnosti ništa za njih. Ali ti ljudi zato imaju "bolju prošlost"- 90-te, jedini komadić vremena i prostora kada su oni (ili njihovi očevi) imali centralno, a ne marginalno mjesto. Gledajući ih kako naviru ka Magaševoj školjci nisam više prema njima osjećao ni neprijateljstvo ni zazor (koji oni vjerojatno osjećaju prema meni kao "višebojnom mravu") bilo mi ih je samo i jedino strašno žao."

I način proslave ulaska u Europsku uniju potvrdilo je da je politička elita nastavila sa svojom dosadašnjom politikom da za svoju politiku ne traži podršku i legitimitet u hrvatskom narodu u čuvanju i razvijanju nacionalnog identiteta, kulture, tradicije i sustava vrijednosti nego da traži svoj legitimitet u jugoslavenstvu, regiji i anacionalnoj europskoj i svjetskoj klasi. Oni se lako i olako odriču hrvatske Hrvatske i pristaju biti britanski most u regiji. Ovu drugu Hrvatsku Hrvatsku koja se skupila u Splitu, čija su srca puna ljubavi i odlučnost sačuvati našu kulturu i identitet i našu Hrvatsku koji se ne odriču Hrvatske ni u Europskoj uniji. Pavičić je nazvao posprdno svjetinom, primitivcima, nacionalistima a najsvjetlije dane hrvatske povijesti 90- te godine omalovažio je i popljuvao govorom mržnje, negirao je ono najveće što je u povijesti hrvatski narod stvorio. Tko mu daje pravo da s visoka iz svoga praznog srca, srca bez ljubavi za svoj narod i domovinu vrijeđa i omalovažava većinsku Hrvatsku čiji je reprezentant bilo 50 tisuća sretnih, radosnih i oduševljenih domoljuba na Poljuda u Splitu.

Ljudi čije je srce puno ljubavi, koji imaju obitelj, dom i domovinu i Boga sretni su ljudi, a suprotno tome ljudi bez ljubavi i korijena nesretni su ljudi, jer "muka je u praznom srcu".

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

JOSIP PEČARIĆ

ČAVOGLAVE

Trebao sam stići u Čavoglave još na misu u 10 sati, a potom na štandu Stožera za obranu hrvatskog Vukovara skupljati potpise za peticiju *Neopoziva ostavka Gorana Radmana, ostalih urednika HTV-a, te Duke*. Blizu smo brojci od 3000 potpisa koju je postavio Stožer. Na internetu:\

http://www.onlinepeticija.com/neopoziva_ostavka_gorana_radman_aostalih_urednika_htv-a_te_duke

vidimo kako je već preko 2900 potpisa. Sjetimo se da je jedan od prvih potpisnika bio naš Thompson s kojim smo sinoć proslavili Dan pobjede.

Uvijek se nešto zakomplicira. Problemi s autima koje je imao Stožer učinili su da sam stigao u Čavoglave mnogo kasnije. Ali nije svako zlo za zlo. Mogao sam se uvjeriti kako je teško stići do sela, kada dolazite samo dva-tri sata prije koncerta.

Zapravo je bilo očito da je došlo puno ljudi. Čak na HTV-u kažu da je bilo oko 100.000 ljudi. Koliko ih je doista bilo? Procjena organizatora, a i procjena policije, je: u odnosu na prošlu godinu 20-30% više ljudi je ušlo u selo. To organizatorima govori da je uspjelo ući u selo oko 120 000 ljudi. Policija im je javila da je zatvorila promet auta u selo u 21,30 pa su ljudi nekoliko kilometara išli pješke. Policija im je javila da se od strane Splita i od strane Drniša vratilo nazad oko 15000 auta.

Ali zato, biskupa Ivasa nisam sreo ove godine u Čavoglavama. Mimoišli smo se na putu u selo. Zapravo se pitam je li to točno, jer je biskup unio Čavoglave Misnom slavlju u povodu Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja i Dana Vojne u kninskoj crkvi Gospe Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta kada je njegova pjesma-molitva *Maranatha*, koju pjeva Thompson, bila dio misnog slavlja. Nisam sreo ni provincijala Joška Kodžomana, sedam svećenika iz Slovačke, grupu Poljaka, puno naših poznatih sportaša, ali jesam župane Zlatka Ževrnju i Gorana Pauka, generale Marinka

Krešića i Željka Glasnovića, Zvonka Bušića, bivšu saborsku zastupnicu Gordanu Turić i puno drugih prijatelja.

Zbog problema s odlaskom nisam prijateljima poslao ni čestitku. Ispalo je bolje, jer vam sada mogu poslati čestitku prof. dr. sc. Mihovila Biočića, kojoj se pridružujem, jer je ona zapravo poslana svim domoljubima:

Vrlo štovani gosp. Pečarić, sretan Vam Dan pobjede, 'Oluje', krune svih hrvatskih pobjeda u našoj povijesti!

A nisu nam vjerovali jer su zaboravili:

Da je golema svjetska Osmanlijska sila zaustavljena na hrvatskom "kifliću", da je primjerice Napoleon izjavio: "Hrvati su najbolji vojnici na svijetu. Da mi je sto tisuća Hrvata, osvojio bih cijeli svijet!". Zaboravili su i da su u II. svj. ratu Hrvati bili najbolji borci na obim stranama! Zaboravili su još puno toga...

Ali, bio je jedan hrvatski sin koji je prepoznao sve to i još više... I vještinom velikog povijesnog znalca, domoljuba, vojnika i državnika, pokazao je što je hrvatski ratnik!

Jedan i jedini koji je prepoznao sve dobro i u Starčeviću i Kvaterniku i Radiću i Hebrangu i...

Bio je to FRANJO TUĐMAN koji je spasio Domovinu i dokazao da je Napoleon bio u pravu!

Dokazao je da su neki drugi bez razloga slavljani jer nikada sami, za razliku od Hrvata, nisu dobili niti jednu značajniju bitku, niti jedan rat. Ili su jahali s Osmanlijama i borili se s njima protiv nas i Europe služeći im 500 godina, ili nakon što im je cijela vojska istjerana iz svoje zemlje u I. svjetskom ratu, vratili se na krilima Engleza i Francuza ili u II. ratu, kada su pred kraj promijenili kokardu u zvijezdu i ponašali se kao i u turskim postrojbama; klali, pljačkali, palili, silovali...

POBIJEDILI SMO IH, OLUJNO SMO IH POBIJEDILI!!!

Čestitke svim domoljubima, hvala svim mrtvim i živim braniteljima, od onih s prve crte do starica s krunicom...

NAJVIŠE HVALA FRANJII!!!

Miho

vil Biočić

Oni koji su zaboravili jučer su izviždani u Kninu. Željko Primorac piše (Hrsvijet, 06. 08. 2013.):

Ono što nikako ne mogu shvatiti je relativno pozitivna reakcija na govor predsjednika Josipovića u odnosu na govor premijera Milanovića. Premijeru možemo nabiti na nos negativne gospodarske trendove i katastrofalnu društvenu situaciju, ali za regionalnu inicijativu povezivanja sa pročetničkim vodstvom Srbije, izjednačavanje ratne krivnje putem Documente i glorificiranje komunističkog sustava ipak je za nijansu odgovorniji Josipović.

Netko je nedavno napisao kako i predsjednik i premijer rade toliko skandaloznih propusta iz dana u dan da ih je nemoguće sve zapamtiti bez ozbiljnog i sustavnog arhiviranja i analiziranja. Narod je Josipoviću u Kninu zaboravio na prethodne grijehe, a Milanovićevih se sjetio. Ne sumnjamo kako će se sutra i Josipović naći pod povećalom javnosti.

Još je zanimljivija vijest s HTV-a (moram vam je prenijeti u cijelosti jer je presmiješna):

Na Prekršajnom sudu u Kninu bit će podignut optužni prijedlog protiv 61-godišnjaka zbog remećenja javnog reda i mira na državni praznik u ponedjeljak kad je govor premijera Milanovića prekidano zviždanjem i galamom. Radi urvrđivanja drugih počinitelja nastavlja se kriminalističko istraživanje.

Na javnom okupljanju u povodu Oluje bilo je oko 5000 posjetitelja. Za jednu je osobu utvrđeno da je počinila prekršaj Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira jer je galamila i vrijeđala visokog državnika. Protiv nje je podnesen optužni prijedlog i dovedena je na Prekršajni sud u Kninu, rekla je Sanja Boljkaš iz PU Šibensko-kninske.

Ako naša policija u potpunosti ispuni svoju zadaću uskoro ćemo imati popis svih 5000 posjetitelja u Kninu, zar ne?

Čestitka prof. Biočića me je opet odvela do Thompsona. Sjetimo se da je već u *Bojni Čavoglave* Thompson opisao ovo o čemu piše i profesor Biočić. A to je bilo na samom početku rata kada je Hrvatska bila razoružana.

Svojevremeno sam rekao kako Thompson više nauči našu djecu o hrvatskoj povijesti i hrvatskom ponosu nego cijelo naše školstvo.

Koliko je samo mladih jučer bilo u Čavoglavama! Toliko mladih ponosnih Hrvata. Bilo je prelijepo vidjeti ih.

A Thompson je, vjerovali ili ne, zapravo u Bojni Čavoglave opjevao riječi jednog srpskog akademika.

Naime, pred svoju smrt dr. Vaso Čubrilović (Bosanska Gradiška, 14. siječnja 1897. - Beograd, 11. lipnja 1990., srpski akademik i povjesničar) upozoravao je Slobodana Miloševića:

Ratujte s kime god hoćete, ali nemojte s Hrvatim, jer će te taj rat izgubiti.

Što bi Thomson rekao:

Stići će vas naša ruka i u Srbiji!

Bravo Marko!

Josip Pečarić

Hrsvijet, 06. 08. 2013.

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

BLAGOSLOV CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA U ČAVOGLAVAMA – 20.9.2014.

Čavoglave u župi sv. Ilije u Kljacima

Čavoglave su danas jedno od najpoznatijih mjesta u Hrvatskoj premda broji svega oko 200 hrvatskih žitelja. A razlog tomu svima je vrlo dobro poznat. To je rodno mjesto Marka Perkovića Thompsona, koje je on u svojoj pjesmi „Bojna Čavoglave“ s ponosom opjevao i po kome su same Čavoglave postale danas tako poznate. Za Dan domovinske zahvalnosti, 5. kolovoza, tu se skupi preko 100.000 ljudi gdje se zajednički druže, slave i pjevaju.

Čavoglave danas broje oko 90 katoličkih obitelji, odnosno oko 200 vjernika i dio su župe sv. Ilije u Kljacima, koja je osnovana je 1823. odvojivši se od župe Gradac kome je pripadala. Nalazi se u šibenskoj biskupiji, 17 km od Drniša, tj. na prometnici između Drniša i Splita. Župa Kljaci danas broji između 380 i 400 hrvatskih obitelji te oko 1.000 katoličkih vjernika. Pripadaju joj 4 sela: Kljaci, Umljanovići, Mirlović polje i Čavoglave. Sjedište župe sa župnom crkvom i župnom kućom nalazi se u Kljacima gdje se nalazi i jedino župno groblje sv. Ilije, koje je mjesto pokapanja svih vjernika župe.

Čavoglave se nalaze ispod planine Svilaje, između Svilaje i Moseća, na području Petrova polja koje se prostire od Crivca do Drniša u dužini od oko 25 km. Rijeka Čikola izvire u Čavoglavama, vijuga kroz Petrovo polje i ulijeva se u Krku. Duga je preko 30 km.

Župnik fra Ilija Mikulić u župi Kljaci djeluje od 2003. godine. Rođen je 3. travnja 1974. u Metkoviću, za svećenika je zaređen 1999., a pripada provinciji Presvetog Otkupitelja. Naslijedio je župnika fra Eugena Poljaka koji je u Kljacima župnikovao po drugi put od 2001. do 2003. U župi Kljaci služe se nedjeljom dvije svete Mise: u župnoj crkvi u Kljacima te u Čavoglavama od kada je blagoslovljena crkva Hrvatskih mučenika 20. rujna 2014.

Za vrijeme komunističke vlasti u ondašnjoj državi, od Drugog svjetskog rata do ovog Domovinskog, Čavoglave nisu mogle napredovati ni u kom pogledu jer su ih te vlasti zapostavljale i namjerno im nisu pružale nikakvu perspektivu jer je tu bilo većinsko

hrvatsko stanovništvo. Nastojali su učiniti sve da se rasele i odu iz svoga mjesta kao što su činili u mnogim drugim hrvatskim mjestima onemogućavajući im da dobiju cestu, asfalt, struju, vodu i drugu osnovnu infrastrukturu. Također im je bilo otežano zapošljavanje u Drnišu, gdje im je bilo najbliže, pa su iz tih razloga napuštali Čavoglave i odlazili na razne strane, a većinom na područje Splita, gdje su se zapošljavali, pravili kuće ili tražili stanove. Čavoglave su tako malo pomalo postajale prazne i puste, bez egzistencije i perspektive. Kao i mnoga druga hrvatska područja i sela dobili su naziv pasivnog kraja u koji povratak nije poželjan i u kojem više nema pravih uvjeta za život. Iz toga razloga danas u Čavoglavama živi oko 200 vjernika.

Projekt, polaganje kamena temeljca, blagoslov zvona

Projekt crkve svakako spada u jednu od najvažnijih i najodgovornijih, ako ne i najodgovorniju ulogu prilikom gradnje tako značajnog objekta. Njezin Izgled stvara vizuru mjesta. Stoviše, po crkvi se jedno mjesto prepoznaje, ona postaje njegovim simbolom i pravim duhovnim i kulturnim središtem. Tako je i crkva u Čavoglavama trebala biti posebna, prepoznatljiva i na neki način jedinstvena građevina koja u sebi skriva i nosi sva stradanja hrvatskoga naroda, njegovu vjeru, nadu, bol, patnju, borbu za slobodu i mučeničku povijest. I zaista! Čim stupiš nogom u Čavoglave i ugledaš jedinstvenu, ponosnu, kamenu i stamenu čavoglavsku crkvu, odmah vidiš da ona sve te elemente u sebi nosi, čuva i ljubomorno skriva kao majka u naručju svoje najdragocijenije i najljepše blago. Upravo zato crkva u Čavoglavama i nosi tako značajan, dubok, snažan i prepoznatljiv naziv – crkva hrvatskih mučenika!

Za onako lijep, ukusan, prodoran i snažan izgled kojim se diči crkva u Čavoglavama zaslužan je zagrebački arhitekt Emil Šverko kojemu se ovim putem od srca zahvaljujemo. Prema odluci Udruženja arhitekata Hrvatske, ovaj njegov rad je 2007. godine proglašen za jedan od 10 najljepših projekata u RH. Ondadašnji dopredsjednik UHA-e i predsjednik izbornog povjerenstva Nenad Kondža, prema odluci tadašnjeg prosudbenog povjerenstva, za crkvu u

Čavoglavama istaknuo j da crkva hrvatskih mučenika u Čavoglavama "pokazuje veliku likovnu kulturu i izuzetnu tektoniku. Materijal je *in situ*, kamen, a arhitekt Šverko je tim projektom pokazao koliko se disciplinirao u izričaju, poznajući suvremeni jezik i dijalog s poviješću!"

Kamen temeljac za crkvu hrvatskih mučenika u Čavoglavama položen je 2004. godine, a njegov blagoslov obavio je šibenski biskup msgr. Ante Ivas, i time otvorio početak gradnje tako značajnog vjerskog objekta ne samo za Čavoglave i župu Kljake, nego i za sav hrvatski narod čija je vjera, nada i ljubav kroz mučeničku povijest stoljećima polagana upravo u temelje Crkve katoličke koja mu je kroz mukotrpnu povijest bila vjernom zagovornicom i tješiteljicom na svim njegovim križnim putovima.

Crkva je tako započeta sa gradnjom i malo pomalo počela je dobivati svoj stvarni izgled kroz kamene zidove, unutrašnjost, dimenzije, zvonik. Godine 2010. dočeka se radosni i svečani trenutak blagoslova i postavljanja zvona na toranj novoizgrađene crkve koji se nalazi u sklopu cijele građevine, u predjelu prezbiterija. Tri zvona koja su se postavljala na zvonik čavoglavске crkve hrvatskih mučenika blagoslovio je šibenski biskup msgr. Ante Ivas. Izlivena su u majstorskoj radionici "Grass Mayer" u austrijskom Innsbrucku. Zvona su kupljenja donacijama vjernika, no prvenstveno zahvaljujući inicijativi i pomoći Marka Perkovića Thompsona.

Najveće zvono teško 450 kilograma i posvećeno je kardinalu Alojziju Stepincu uz čiji lik su ugravirane njegove riječi: "U tebe se Gospodine uzdam". Srednje zvono težine 250 kilograma posvećeno je Sv. Iliji, zaštitniku župe Kljaci. Na njega su ugravirani stihovi Thompsonove pjesme: "Za njih se pomoli, nek' mi braća znaju, heroji se nikad ne zaboravljaju". Treće i najmanje zvono, teško 130 kilograma, posvećeno je Svetom Mihovilu, zaštitniku Šibenske biskupije i Svetom Benediktu. Na tom zvonu je upisan tekst: "Za krst časn i slobodu zlatnu - A. D. 2010".

Blagoslov crkve – 20. rujna 2014.

Dan 20. rujan 2014. u povijesti crkve u Čavoglavama kao i svih mještana i vjernika župe Kljaci ostat će zabilježen kao jedan od

njezinih najznačajnijih i najsvećanijih dana. Te je naime subote msgr. Ante Ivas, biskup šibenski, blagoslovio novosagrađenu crkvu hrvatskih mučenika i posvetio oltar. Ovom prigodom proglasio ju je i zavjetnim svetištem hrvatskog mučeništva, a zagrebački nadbiskup i kardinal Josip Bozanić crkvi je darovao moći blaženog Alojzija Stepinca koji je i sam ponio palmu mučeništva trpeći zbog mukotrpnih progona bezbožnoga komunističkog režima od čijih je posljedica podnio mučeničku smrt.

Premda je osvanuo vrlo kišovit i tmuran dan na mnoge to uopće nije utjecalo da se upute, dođu i sudjeluju u veličanstvenoj svečanosti svete Mise, blagoslova crkve i posvete oltara toga povijesnog dana za župu Kjake, a napose za same Čavoglave. Upravo su kišne kapi podsjetile vjerni Božji puk na svu onu prolivenu mučeničku krv i suze kojima je natopljena sveta hrvatska zemlja kroz stoljeća, a posebno je ta kiša bila znak Božjeg blagoslova koji se toga dana u pljuskovima spuštao ne samo nad Čavoglave, nego i nad cijeli hrvatski narod diljem cijele lijepe naše kao i diljem cijeloga svijeta upravo da pokaže kako ne zaboravlja Bog narod svoj i da ga svojim blagoslovom s neba prati kroz svih 14 stoljeća njegova postojanja. A onda je tijekom svete Mise granulo prekrasno čavoglavsko sunce i obasjalo svojim sjajnim zrakama sveti hram na čavoglavskoj uzvišici u kojem će se u budućnosti događati najveća tajna vjere katoličke – preobrazba kruha zemaljskoga u istinsku zbilju kruha nebeskoga, samoga Krista, koji u svakoj svetoj Misi s neba silazi – i u koji će se skupljati vjerni puk na molitvu i blagovanje upravo toga kruha kojega je željna ljudska duša bez kojega vječnog života ne može biti. Svečanu svetu misu predvodio je biskup šibenski msgr. Ante Ivas uz koncelebraciju domaćeg župnika fra Ilije Mikulića, provincijala provincije Presvetoga Otkupitelja, prof. fra Joška Kodžomana i preko šezdeset hrvatskih svećenika iz domovine, Bosne i Hercegovine i drugih zemalja. Veliki broj vjernika iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine i dijaspeore došli su osobnim automobilima ili autobusima te tako svojim prisustvom uzveličali ovo veliko slavlje u Čavoglavama. Preko dvije tisuće vjernika sudjelovalo je na svečanosti blagoslova novosagrađene crkve. U veličanstvenom slavlju u Čavoglavama sudjelovali su mnogobrojni umjetnici,

sveučilišni profesori, politički čelnici, sportski djelatnici. Tu je bio gradonačelnik Grada Solina g. Blaženko Boban, predsjednik HDZ-a BiH dr. Dragan Čović, prof. dr. Goran Dodig, bivša predsjednica FBiH Borjana Krišto, župan šibensko-kninski Goran Pauk, pukovnik HV-a Marko Skejo, jedan od zapovjednika IX. bojne HOS-a 'Rafael vitez Boban' i 114. brigade HV, pukovnik Ivan Vukić Nipper, jedan od ratnih zapovjednika 113. šibenske i 142. drniške brigade, župan splitsko-dalmatinski Zlatko Ževrnja i mnogi drugi

Sveto misno slavlje, svojim prekrasnim pjevanjem uveličali su ženska klapa 'Luna' iz Kožina pokraj Zadra i mješoviti crkveni zbor 'Čudotvorne Gospe Sinjske', pod ravnanjem mo. fra Jure Župića. Moramo svakako istaknuti da je u svetoj Misi prvo čitanje čitao sam Marko Perković Thompson, idejni začetnik, pokretač i duša ovog cjelokupnog duhovnog projekta koji će sutra, ako Bog da, biti od velike duhovne koristi ne samo župi Kljaci i šibenskoj biskupiji nego i svakom hrvatskom čovjeku koji će ovdje moći naći oazu duhovnog ozračja i kap duhovne radosti i okrepe za svoj ljudski i kršćanski život.

Pri završetku svete Mise, kako je to već običaj u ovakvim prigodama biskup šibenski, msgr. Ante Ivas i župnik fra Ilija Mikulić potpisali su Svečanu povelju kao trajni spomen na ovaj veliki događaj. Supotpisnik povelje, po izričitoj želji msgr. Ante Ivasa bio je i Marko Perković Thompson, kao začetnik projekta i izgradnje nove crkve, i koji je najviše svojim zalaganjem doprinio da se doživi ovaj veličanstveni dan i događaj koji će ostati zauvijek u sjećanju i na ponos svim vjernicima ne samo Čavoglava nego i cijele župe Kljaci kao i cijele šibenske biskupije.

Tekst ove Svečane povelje u cijelosti glasi:

"U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen. U trećem tisućljeću, kada je na čelu Crkve bio papa Franjo I., biskupije šibenske biskup Ante Ivas, franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja provincijal fra Joško Kodžoman, župe sv. Ilije u Kljacima župnik fra Ilija Mikulić, godine 2014., dana 20-oga, mjeseca rujna, obavljen je blagoslov crkve i posveta oltara 'Hrvatskih mučenika' u Čavoglavama. Blagoslov crkve i posvetu oltara obavio je šibenski biskup Ante Ivas.

U Čavoglavama, u subotu, 20. rujna 2014. Svjedoci: župnik fra Ilija Mikulić i biskup Ante Ivas.”

Sam Marko Perković Thompson na kraju svete Mise održao je kraći govor u kojem je između ostaloga istakao: „Neka današnji dan bude na radost svih nas koji dolazimo ovdje iz godine u godinu. Do ovoga dana nas je dovela Providnost Božja koja nas je pratila od kad smo počeli graditi ovu crkvu. Hvala Bogu za ovo okupljanje hrvatskog naroda na ovome zajedničkom mjestu. Kako je velika simbolika današnjeg dana u kojem smo dobili relikvije, moći blaženoga Stepinca, koje će nas okupljati na molitvu u ovoj crkvi. Taj dar Božje milosti je teško riječima opisati. Ovo zajedništvo i ovu ljepotu, ovo međusobno dijeljenje radosti danas i ovdje nosimo zajednički u svom srcu. A što će ti radost ako je ne znaš podijeliti s nekim drugim. Ja sam se trudio tu radost podijeliti s vama, a osjećam da je i vi svi zajedno dijelite ovdje s nama mještanima. I Vama, dragi oče biskupe, iskrena hvala na ovoj potpori gdje ste nas pratili, kao što je naš župnik rekao, i bdjeli nad nama, gdje ste u onim teškim vremenima, kao i u ovim današnjim, bili napadani i gdje su vas na sve moguće načine pokušali iskompromitirati ali Vi niste posustali, Vi ste stali iza nas. I to je nešto što nas je učvrstilo i dovelo do ovoga današnjeg dana. Puno Vam hvala i neka Vas dragi bog blagoslovi!“

Nakon njega, prigodne besjede izrekli su o. provincijal, prof. fra Joško Kodžoman, te mjesni župnik fra Ilija Mikulić kojemu se od srca zahvaljujemo za toliko uloženog truda u ovaj velebni projekt iza kojega je uvijek spremno stajao cijelim svoji srcem, dušom i zalaganjem i bez kojega bi cjelokupni rad i realizacija ovog projekta bili teško izvedivi.

Ujedno koristimo prigodu u ovom tekstu zahvaliti svim mještanima, svim firmama, inženjerima, arhitektima, umjetnicima, majstorima, pomagačima, nadničarima i svima onima koji su na bilo koji način barem malo doprinijeli da se ovaj veličanstveni projekt dovrši te ovu čavoglavsku prelijepu crkvu obasja jarko sunce s nebeskih visina.

Homilija biskupa Ivasa

Ovdje na koncu također donosimo u cijelosti homiliju biskupa Ivasa koju je izgovorio u čavoglavskoj crkvi recitirajući stihove iz pjesama Marka Perkovića Thompsona:

„Mi smo živa Božja crkva. Bez nas žive Crkve, svi naši hramovi, crkve, katedrale s kojima se naš narod dići ništa ne bi značile. Kad su u Domovinskom ratu srušili crkve, mislili su srušit će i nas, ali ne može se crkva srušiti kad je u čovjeku i u njegovoj duši sagrađena, poručio je biskup Ante Ivas.

Volio bih da ove riječi svetog pisma poneseo danas sa ovog našeg slavlja. Da se svaki od nas upita "gdje je moj stol, jesam li ja možda koji put sudionik vražjeg stola". Ja više neću ništa govoriti nego ću vas prepustiti da osjetite kako čovjek koji hoće živjeti svoju Crkvu može svome narodu darovati puno lijepih razmišljanja, lijepih poticaja i lijepih pjesmi. Neka se zasrame oni koji u ovim riječima i pjesmama vide nešto drugo!

Ova je Crkva istekla iz jednog izvora:

U Zagori na izvoru rijeke Čikole
stala braća da obrane naše domove.

U Zagori na izvoru rijeke Čikole
stoji Hrvat do Hvara kao braća svi:

Idemo... u Čavoglave dok smo živi mi.

Oj Hrvati, braćo mila...

Hrvatska vas zaboravit neće nikada.

Ova je Crkva izrasla iz jedne vjere:

Neka zvone zvona, nek na moru zapjeni se val

pa kaži još jače, pa kaži, Bože moj,

Bože moj, ovo je narod tvoj,

narod tvoj,

Uvijek vjeran tebi, naša zvijezdo jutarnja,

uvijek vjeran tebi, naša željo vatrena,

uvijek vjeran tebi, naša suzo ponosna...

Ova je Crkva građena iz ljubavi pradjedovske, za rod, dom i domovinu:

Čvrst je dida bio kao stijena,

hrabra srca i kamenih gena.

Sva je mudrost utkana u njemu
njegove su priče učile me svemu:
"Poštenim putem ići bit će teško, znaj,
al samo ćeš tako stići gdje je vječni sjaj.
Hej da mi je s tobom kao prije, dočekati zore
pogledati dolje sa Svilaje na Petrovo polje,
moj dida i ja, prijatelja dva,
drugo vrijeme ista sudbina...
Njegove su ispucane ruke,
meni bile kao mirne luke.
Kako da mu zahvalim na svemu:
Sinu ime dao sam po njemu.
Hej da mi je pogledati dolje
sa Svilaje na Petrovo polje,
pa da viknem jače od oluje
da me dida još jedanput čuje...
neka čuje i neka se vesele s nama oci sa nebeske Svilaje,
MI SMO LJUDI KRŠĆANI
i ne bojimo se mrijet:
Samo ljubav može
spasiti ovaj svijet.
„Ora et labora", znaj
to je put u vječni raj...
i život nema kraj.
Neću izdat ja, Boga nikada.
Neću gasiti sunce, koje s neba sja.
Neću zbog tebe, ruku na sebe,
jer ti me voliš, ti se moliš za mene.
Sudbina je nekad puna zla i teška,
pa se život tako čini kao greška.
Ti ne gubi nadu da će biti bolje,
pruži ruku k nebu i kada si dolje.
Prospi na nas radost sa visina,
učvrsti nam vjeru u tvog Sina.
Odbaci Sotonu da te ne zavede,
pruži ruku Kristu, neka te povede.

Tu slobodu Bog ti nudi
 ti odluči, hrabar budi:
 Dal ćeš stranom tamnom,
 il ćeš poći sa mnom.
 A što će ti život kad putove mijenjaš.
 Bolje da umreš nego da se predaš.
 Kiše padaju, polja rađaju, djeca sanjaju:
 Nije nas ostavio Bog..!
 A ja neću živjet u tom grijehu,
 neću takav put za našu djecu.
 Ej, da može moja pjesma popraviti svijet
 Obranimo ljubav, ona svima treba,
 praštanje i nada darovi su neba.
 Pogledaj u oči Stvoritelju svom,
 nije nas, nije nas ostavio Bog.
 Digni se kad padneš, rođen si za let,
 rođen da se boriš, da bolji bude svijet...
 Ti si ratnik svjetla u borbi protiv zla,
 prekrsti se, pomoli i ne boj se ničega.
 Jesi li u sebi odlučan i čvrst,
 jesi li u sebi slobodan i čist:
 digni se kad padneš,
 u tebi je snaga,
 u tebi je Krist.
 Dajte mi komad Zemlje svete,
 Zemlja je i mati i dijete.
 Ljubi svoju zemlju, na njoj ti sagradi dom,
 i brani je krvlju svojom, povezan si s njom.
 Ljubi svoju zemlju, budi blagoslovljen plod,
 i ponosno po njoj hodaj svoj zemaljski hod.
 Kad se sjetim suza krene,
 zamirišu uspomene,
 svaka stope rodnog kraja...
 Kad sam s tobom srce moje
 kuca jače, veliko je...
 Lijepa li si !

Mirno živim ponosan na svome,
makar nije uvijek sve po mome...
Nek se čuje, nek se zna, nek vijori zastava,
nek nitko ne dira u moj mali dio svemira.
Ja sam duša hrvatskih ratnika:
Domovinu tražim i stijeg što se vije.
I mojom je krvlju ona natopljena
a duša nema mira, traži je.
Pa ovo je zemlja tvoja, zar ne vidiš ti,
Domovina koju smo svi snili.
Za njenu slobodu krv si svoju dao
i tisućljetni san je stvarnost postao.
Ne poznajem je takvu, i tužna mi se čini,
u snovima je mojim ponosna i lijepa.
A gdje su joj junaci, sinovi vrli,
gdje vrednote za koje su mrli?
Sve bih dao da je vidim
ponosnu i lijepu ko u snovima.
Sve bih dao da je vidim,
i opet bih spreman stao
svoj bih život dao...
Ne pitajte ništa sa kamena dušu,
jer vjetrovi sada neki drugi pušu.
A što će ti život kad putove mijenjaš
bolje da umreš nego da se predaš.
Prijatelji, često mislim na vas...
Sjetite se na ponosne dane
kada jedan uz drugoga stane.
Sve smo mogli...,
i bili smo što smo htjeli,
prijatelji, kako ste mi danas?
Kažite mi, jeste li se umorili,
jesu li vas prevarili,
jel' nas vrijeme pregazilo ?
Kažite mi, pjevate li pjesme stare
kao nekad, uzdignute glave?

Dal' ste isti kao nekada,
 prijatelji, često mislim na vas.
 Rado bih vas sve vidio zdrave,
 samo da nas uvijek skupa stave,
 pa da ko na prvoj crti
 zapjevamo protiv smrti...
 Prijatelji, kako ste mi danas?
 Iz povijesti naše slavne, i ove naše davne,
 sve smo što nam je vrijedilo, stekli zajedno.
 E, moj narode...
 Uzmimo u ruke sudbinu i sreću...
 S nebeskih visina, daj nam Bože svoga Sina,
 da nas vodi do pobjede...
 Kada vidiš kamen na kojem piše
 da je ratnik pa i nema ga više,
 nemoj samo proći ko da ne postoji
 tu su hrabro pali prijatelji moji.
 Slušaj kako grmi, kako more pjeni,
 pitaju te, jesu li zaboravljeni.
 Za njih se pomoli, nek' mi braća znaju,
 heroji se nikad ne zaboravljaju.
 Branili su zemlju i rame uz rame,
 ko ratnici svjetla stali protiv tame.
 Zato zora sviće, zato dan se budi:
 Hvala im na svemu, slobodni smo ljudi.
 Čuješ li me kako dozivam te rode
 preko devet šuma i velike vode.
 Nemoj ići lijevo na križanju staze,
 tu ne ide nitko, svi se zvijeri paze...
 Nego, ajde desno do velike stijene,
 gorske će te vile poslati do mene:
 Daleko, daleko iza devet sela...
 Zaustavi se vjetre, pita bi te nešto:
 Piju li još vuci sa izvora vodu,
 da li nam slavuji pjevaju u zoru?

Vjetre s Dinare, zaustavi se, čuješ li me!
Gdje sam rođen tu ponesi me!
Ruka koja daje, koja oprašta,
srce što ne mrzi nikoga,
svaki krik, suza, ime i domovina
to što nebo piše Tajna je i istina.
Čvrsta ruka i poštenje, sveta voda i krštenje.
Budi čovjek, to je dika, budi roda svoga slika.
Ne daj na se, ne daj svoje, nemoj tuđe, proketo je.
Jer tko život tako prođe, ponosan pred Boga dođe.
Gdjegod da te život nosi, uvijek moraš znati tko si.
Geni, geni kameni, vatra gori u meni:
Takvi smo mi rođeni..., uzmi ili ostavi...
Živi u ljubavi, jer baš svaki novi dan,
u Božji dlan je ucrtan.
Uzmi križ i nosi ga, to je put čovjeka do Neba.
Uzmi križ i nosi ga, put u Raj nije posut ružama.
Ne laži, ne kradi, moli se i radi.
Pridi i pomogni, nikome ne odmogni.
Pjevaj o slobodi, i neka Bog te vodi.
Blagoslovljen tko tud hodi.
Put je samo jedan, budi njega vrijedan.
Rajska riječ od zlata, otvara nam vrata.
Živi u ljubavi, jer baš svaki novi dan,
u Božji dlan je ucrtan.
„Ora et labora“, znaj
To je put u vječni raj.
Mili Bože, čudnih li vremena,
da budućnost nema sjaja.
Moj je narod savio ramena
a bio je hrabriji od zmaja...
Nema predaje..., pjevajmo sinovi pobjede.
Mogu nas lomiti al neće slomiti..., kad nam srca tuku zajedno
Zapali vatru, neka gori,
od sebe daj sve najbolje želje.
Neka se srce hrabro bori,

neka vatra gori do pobjede, prijatelju moj.
Digni se kad padneš,
rođen si za let.
Rođen da se boriš, da bude bolji svijet.
Vikni da si spreman, vikni da si jak
Anđeo će bijeli potjerati mrak.
Ti si ratnik svjetla, u borbi protiv zla
Prekrsti se, pomoli se i ne boj se nikoga.
Jesi li u sebi odlučan i čvrst,
Jesi li u sebi slobodan i čist,
Digni se kad padneš
U tebi je snaga, u tebi je Krist.
Neka na putu tvom vodi te Bog,
izdat nećeš ti roda svog.
Samo je vjera sačuvala mene,
ljubio sam Boga a On mi dao tebe,
Sine moj!
Neka u tvom srcu uvijek ima mjesta
za dobre ljude sve,
koji za svetim barjakom idu,
kroz javu i kroz suze...
Zapali vatru, neka gori,
od sebe daj sve najbolje želje.
Nek se srce hrabro bori,
neka vatra gori do pobjede,
Prijatelju moj.
Digni se kad padneš,
rođen si za let,
rođen da se boriš, da bude bolji svijet.
Bog će uvijek svakom dati,
samo treba vjerovati,
biti Božjeg lica slika,
posijati gdje si nika.
Tamo gdje su moji korijeni,
sto ljepota živi u meni,
tamo nosim svaku pobjedu..,

svojoj zemlji, svome narodu...
Amen.

J. PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU,
ZAGREB, 2017.

DVADESETA OBLJETNICA VRO OLUJA, 5.
kolovoz 2015.

'KONCERT ZA DOMOVINU'
MARKO PERKOVIĆ THOMPSON – UVIJEK
VJERAN SEBI

Glazbom očuvano domoljublje i zajedništvo hrvatskoga naroda

„...zaustavio me jedan stariji čovjek i znate što mi je rekao: "Marko, svaka ti čast. Napravio si državnički potez!" Marko Perković Thompson

Državnički potez. Da, uistinu državnički potez učinilo je glazbenik Marko Perković Thompson. I to putem glazbe. Čavoglavske proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti očuvale su spomen na Oluju u hrvatskome čovjeku i narodu i to je neosporna činjenica. Promjenom političke klime, u ozračju domoljublja i zajedništva, Marko Perković Thompson i njegovi suradnici odlučili su vlastitim primjerom tomu doprinijeti, te su odlučili proslavu ponovno održati u Kninu; vratiti ju ondje gdje je i započela, kako najveća oslobodilačka vojno redarstvena akcija u hrvatskoj povijesti, tako i njezino obilježavanje u godinama koje su slijedile. Junaci, ratnici i heroji – sve mahom mladići, gotovo djeca, nisu mogli ni sanjati da će se dovoditi u pitanje taj povijesni događaj i njihov životni doprinos stvaranju samostalne i neovisne hrvatske države. Da je svaka neovisna hrvatska država velikosrpskoj politici nepoželjna, dokazuje i potvrđuje i povijest unatrag dvadeset godina, a koja se dakako očituje i na kulturnom i glazbenom području. Nečovječno poniženje, omalovažavanje i obezvrjeđivanje hrvatskih branitelja, pobjede i hrvatske države planirano se, ponajprije pomno skriveno i suptilno, a u zadnje vrijeme otvoreno, provodi/lo na svim društvenim razinama, njome se prožima cijeli sustav po ljudima koji su pristali izdati najvrjednije što čini jedan narod, čovjeka,

domovinu; što čini čovjeka čovjekom. Ne samo da Marko Perković Thompson o svemu tome otvoreno govori pjevajući, nego je i na vlastitoj koži doživio i iskusio: kao dragovoljac Domovinskog obrambenog rata, kao glazbenik, kao čovjek i Hrvat. Dosljedno, uporno i uvijek vjeran sebi – vjerodostojan, izdržao je i još izdržava raznorazne napade i osporavanja. Pokušaji ušutkavanja i omalovažavanja Thompsona, pokušava se ušutkati i omalovažiti hrvatskoga čovjeka i hrvatski narod. Pjevajući istinu i okupljajući stotine tisuća, ponajprije mladih ljudi, koji su hrvatska budućnost, itekako smeta onima koji su odlučili raditi na iskrivljavanju povijesti, negiranju povijesnoga značaja i vrijednosti Domovinskoga rata koje je taj obrambeni i oslobodilački rat iznjedrio, dapače, negirajući i Domovinski rat i njegove glavne nositelje – hrvatske branitelje. Jer, kako uostalom drugačije objasniti razloge i uzroke više od desetke tisuća oboljelih, umrlih heroja, a što je najstrašnije i najjezovitije, više od tri tisuće onih koji su počinili samoubojstvo? Danas opet na braniku Domovine, hrvatski branitelji okupljeni u Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara, kao i u Savskoj 66, na svojoj koži vide i osjećaju da se ljuljaju temelji države koju su upravo oni stvorili i kako se na sve načine nastoje zamagliti njihovi jasni zahtjevi. Propitujući savjest hrvatskoga društva, Marko Perković Thompson pjesmom i životom beskompromisno i otvoreno govori istinu i iznosi činjenice, te je poput glasnogovornika ušutkanog hrvatskog naroda i običnog malog čovjeka, kojega se, sustavno baca u malodušje i očaj, tjera da odustane od sebe, svojih vrijednosti, korijena, obitelji i na koncu Domovine. Sustavno se ubija duh hrvatskome čovjeku i narodu i onemogućava mu se dati najbolje što može i što ima u sebi. Ubija mu se ponos i dostojanstvo. O svemu tome svakodnevno svjedočimo, bez obzira koliko se mediji trudili lagati nas, varati i manipulirati o svemu. Marko Perković Thompson pjesmom govori o tome.

Bog je u svojoj Providnosti odlučio da se VRO Oluja dogodi ubrzo nakon blagdana sv. Ilije, Gospe od Anđela, na blagdan Gospe Snježne, uoči blagdana Velike Gospe. Također, Providnost je htjela da se dvadeseta obljetnica Oluje dogodi u napokon promijenjenom političkom ozračju zajedništva i poštivanja domoljublja, te dan

nakon blagoslova i posvećenja nove Kninske Crkve Gospe od Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta. Tako je i Marku Perkoviću Thompsonu omogućila pobjedu slaviti u pobjedničkom gradu Kninu, na taj dan simbolički glavnom i središnjem, najvećem i najvažnijem gradu svih Hrvata i u njemu održati koncert za Domovinu! S obzirom da ga unatrag nekoliko godina nije bilo održati, malene su Čavoglave postale Hrvatska u malom, te su, bez obzira na brojne pokušaje omalovažavanja, diskreditiranja i etiketiranja, uporno i dosljedno čuvala i njegovale iskrenu i radosnu proslavu u zajedništvu okupljenog hrvatskog naroda, a koja se u Kninu svih tih godina nije mogla osjetiti niti doživjeti.

Hrvatski narod slijevao se cijeloga toga pobjedničkog dana u kraljevski grad Knin, a posebice navečer, podno osvijetljene Zvonimirove tvrđe i zvjezdanog neba. Silni i ponosni hrvatski narod prepoznao je važnost zajedništva i radosno slavio.

A Marko?

Marko je i opet pomno i do u detalje osmislio svoj znakoviti program i koncert: 'Za Domovinu'.

Za Dom/ovinu.

I kao što je on sâm već bio najavio, produkcijski i scenografski, to je bio spektakl kakav Knin do sada nije vidio i kakav Zvonimirov grad zaslužuje na dvadesetu obljetnicu Oluje. U produkcijskom smislu to je bio koncert poput Thompsonovih najvećih koncerata.

Ispred i oko pozornice nizali su se ogromni amblemi svih hrvatskih brigada koje su sudjelovale u Domovinskom ratu. Niz, koji rijetko vidamo u medijima, niz koji bi svako dijete napamet trebalo znati izgovoriti. Tako su se slijeva na desno nizali grbovi i simboli Tigrova, Gromova, Kuna, Pauka, Sokolova, Puma, Vukova i HOS-a. Odjeven, kao i svake godine, za svaki Dan pobjede i domovinske zahvalnosti u vojničku majicu maskirnih boja, Marko Perković Thompson svoj je obol i podršku na poseban način dao pripadnicima HOS-a, čiji je amblem imao na rukavima majice.

A koncert?

Podno velikoga hrvatskog barjaka i Kninske tvrđe, kninski stadion Dinara, prostor i ulice oko njega prepune mladih i starih, u prekrasnim narodnim nošnjama svih hrvatskih krajeva, u majicama

s hrvatskim crveno-bijelim kvadratima, s ispisanim porukama koje ističu ponos na hrvatske junake, u majicama Stožera za obranu hrvatskog Vukovara, 100% za Hrvatsku, i uz stotine hrvatskih barjaka... Hrvatski narod zajedno s hrvatskim braniteljima na pozornici i u publici, pjeva Himnu Republike Hrvatske: Lijepa naša Domovino! Zajedničko aktivno pjevanje Himne danas je itekako potrebno i važno.

Hrvatski narod u publici Domovinu je zajedno s braniteljima i Thompsonom, pozdravio himnom, a pozdrav potvrdio gromoglasnim usklikom i odgovorom na Markov: 'Za Dom' - 'Spremni!', u povijesnoj pjesmi Bojna Čavoglave. Izbor i redosljed pjesama koje je Thompson otpjevao zajedno s publikom, čak njih dvadeset i jedna, nikako nije slučajna, znakovit je i šalje jasnu poruku, a čini jednu zaokruženu priču. Tu pomno promišljenu i zaokruženu priču činili su stihovi, glazba i emocije pjesama, ponajprije onih na početku kojima je započeo koncert: Čavoglave, Anica – kninska kraljica i Ne varaj me. Nakon Markovog pozdrava i obraćanja okupljenom mnoštvu, slijedile su pjesme: Dolazak Hrvata, Uvijek vjerni, Nema predaje, Neka nitko ne dira u moj mali dio svemira, Prijatelji, često mislim na vas, Kletva Kralja Zvonimira, Moj dida i ja. Krikom 'Bosnaaaa', Thompson je zavapio prema napaćenom hrvatskom narodu Bosne i Hercegovine, koji su u velikom brojni činili publiku na koncertu. Slijedio je snažna i potresna pjesma 'Duh ratnika', zatim veličanstvena molitva Maranatha šibenskog biskupa Ante Ivasa, potom otvoreni vapaj 'E, moj narode', te prošlogodišnja pjesma-dobitnica Nagrade Porin za najprestižniju kategoriju Hit godine (koja je ove godina ukinuta!) 'Samo je ljubav tajna dvaju svjetova'. 'Druga' hrvatska himna: 'Lijepa li si', orila se osvijetljenim Kninom i Tvrđom, upotpunjena veličanstvenim vatrometom. Lijepa li si, Iza devet sela i Moj Ivane nose poruke koje govore svaka sama za sebe i uvijek su aktualne: ljepota hrvatske domovine i potrebe povratka i ostanka na njoj. Pjesmu 'Geni kameni' upotpunio je prizor sokola na ekranu u pozadini pozornice, simbola hrabrosti, odlučnosti, plemenitosti i ljepote. Koncert je rastao prema svom kraju, oduševljeno mnoštvo zajedno je s Markom Perkovićem Thompsonom pjevalo, a koncert je

završio pjesmom 'Početak' i riječima punim Nade i Vjere: 'Kiše padaju, polja rađaju, djeca sanjaju. Nije nas ostavio Bog.'

Tijekom koncerta, na Markovom se licu, u gesti i stavu vidjela proživljenost sadržajem njegovih pjesama i stihova, svjesnost značaja mjesta i tla na kojemu stoji, snage i poruke trenutka. U njegovim zatvorenim očima vidjeli su se prizori iz Domovinskog rata, prizori Oluje, ulaska u Knin, ponosno uzdignuta hrvatska zastava i poljubac prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana njoj. Vidjeli su se iznemogli i umorni mladići, poginuli prijatelji, protjeran i uplakan hrvatski narod, djevojčica u plavom kaputiću i sijeda djeca u skloništima. Vidio se ponos hrvatskoga junaka i ratnika, njegova dječaćka mladost i junaštvo. Vidjela se hrpa domoljubnih pjesama i koračnica koje su pjevali ratnici i sav hrvatski narod. Vidjela se krunica, uplakana djevojka, supruga, majka, starica. Vidjela se srušena crkva i rafalom ubijen Krist. Vidio se zapaljen grad. Vidio se Vukovar. U Markovim očima i njegovom glasu, u pjesmama koje su se nizale, vidio se prevareni hrvatski ratnik, vojni invalid i njegovo razočaranje, trpljenje, bolest, smrt. Vidio se grč od spoznaje prevare koju su hrvatskoj učinili oni, koju ju nikada nisu ni željeli. Vidio je prevareni hrvatski narod. Vidjela se Gospa, radost zbog zajedništva, vjera u budućnost i nada...

Vidjela sam Zvonka Bušića u Markovim zatvorenim očima i čula Zvonkom glas u Markovom glasu.

U jednom trenutku okrenula sam se prijateljima braniteljima...*jeste li se umorili, jesu li vas prevarili?...gdje ste sada Sokolovi?, obranimo snove...*'Tu smo', odgovorio mi je vukovarski junak-heroj. Drugo je ratnik pogledom u daljinu, zamišljeno sjedio, slušao, pa pjevajući zadrhtao i zaplesao, prepoznajući i sebe u Thompsonovim stihovima.

Brojna su dječica mahala zastavama, pjevala, plesala, veselila se.

Hrvatski barjak vijori se na Kninskoj Tvrđi.

Od stoljeća sedmog...nije nas ostavio Bog.

Eva KIRCHMAYER BILIĆ

THOMPSONOV KONCERT: POGLEDAJTE KAKO JE TO
IZGLEDALO JUČER NA ŠALATI

Sinoć je na zagrebačkoj Šalati održan koncert Marka Perkovića Thompsona.

Na koncertu koji je trajao gotovo tri sata, Thompson je izvodio pjesme sa svih 7 svojih albuma, a dvije od njih – ‘Sine moj’ i ‘Samo je ljubav tajna dvaju svjetova’ posvetio je svojoj ženi i djeci. Na pjesmama ‘Bojna Čavoglave’ i ‘Geni kameni’, publika je doživjela vrhunac.

Na koncertu su bile mnoge osobe iz javnog, političkog i vjerskog života: saborska zastupnica Bruna Esih sa suprugom, saborski zastupnik- general Željko Glasnović, novinar Tihomir Dujmović, novinar Velimir Bujanec, glumica Anja Šovagović, pomoćni trener hrvatske nogometne reprezentacije Josip Šimunić, ugledni poslovni čovjek Ilija Tokić sa suprugom, akademik Josip Pečarić, savjetnik predsjednice RH Ante Deur sa suprugom, Željka Markić, predsjednica udruge U ime obitelji sa suprugom, Kata Zadro, supruga legendarnog vukovarskog zapovjednika Blaga Zadre, vukovarski branitelj Tomislav Josić, msgr. Vlado Košić, sisački biskup.

Biskup Košić se na pozornici pridružio izvedbi pjesme ‘Maranatha’ čitajući tekst koji je napisao šibenski biskup u miru, msgr. Ante Ivas.

Izvor: narod.hr/tportal.hr/dnevno.hr

J- PEČARIĆ: THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

ODGOVOR MARKU LJUBIĆU

Dobio sam neobičnu čestitku našeg sjajnog političkog komentatora i kolumniste portala narod.hr i portala HKV-a Marka Ljubića:

Dragi Akademike, danas ste, Vi jako a sretan sam i ponosan da sam stajao s Vama rame uz rame, doživjeli veliku satisfakciju. Ova izjava biskupa o prošlosti, apostrofiranje "velikosrpskih mitova" i direktno prozivanje države - nitko više neće moći zaustaviti. Grudva se zakotrljala, a Srbi su bezobrazlukom prema Stepincu, natjerali biskupe da skinu rukavice.

Ovo je epohalnog značaja.

Vas M

I doista na 53. Plenarnom zasjedanju Sabora Hrvatske biskupske konferencije, biskupi su se posebice osvrnuli na neprimjeren odnos prema prošlosti koji se onda odražava u našoj sadašnjosti. Ta se neprimjerenost tiče poglavito triju tema koje su vidljive u odnosu prema žrtvama u jasenovačkim logorima, prema žrtvama komunističke diktature, kao i prema žrtvama u Domovinskom ratu. Naime, u zadnje je vrijeme sve očitije da se nastoji ne samo nastaviti s manipuliranjem okolnostima i s brojem žrtava u Drugome svjetskom ratu, osobito u iznošenju neistina i neutemeljenih tvrdnja gledom na logor u Jasenovcu. S druge strane, biskupi smatraju neprihvatljivim i štetnim sadašnji odnos mjerodavnih hrvatskih ustanova i hrvatske države općenito prema žrtvama komunističkoga režima, posebice kada se radi o masovnim grobištima i ostacima stradalnika, kako u Hrvatskoj, tako i u drugim zemljama, osobito u Republici Sloveniji. Primjećeno je da se s nadograđivanjem poznatih velikosrpskih mitova zanemaruju stradanja hrvatskoga stanovništva u Domovinskom ratu, uništavanje imovine, među kojom je osobito bolno razaranje kulturnih i duhovnih dobara, te nedovoljno uvažavanje uloge hrvatskih branitelja u ostvarenju slobode i nezavisnosti.

Biskupi stoga pozivaju mjerodavna tijela hrvatske države da ulože potreban napor, kako bi se – na transparentan način, a to znači u skladu s najboljim suvremenim znanstvenim metodama i kulturološkim pristupima – rasvijetlila istina o Jasenovačkim

logorima, kao i događaji i stradanja nakon Drugoga svjetskoga rata. Time će se žrtvama pokazati dužno poštovanje, a istinom unijeti više mira u živote obitelji čiji su članovi nastradali. Važno je to isticati jer smo u zadnjim desetljećima iskusili koliko zla mogu donijeti ideologije, podupirane političkim mitovima jer nisu utemeljene na činjenicama i povijesnim istinama pa često predstavljaju hrvatski narod i državu kao genocidne i zločinačke.

Biskupi zato pozivaju narod i društvo na zajedništvo i zrelost kako bi imali snage nositi se s novim pokušajima stvaranja mitova i širenja neistina. To nije poziv "vraćanja u prošlost", nego poticaj i želja osloboditi se tereta i utega koji iz prošlosti opterećuju sadašnjost i zamagljuju pogled prema budućnosti.

<http://kamenjar.com/biskupi-traze-drzave-da-rasvijetli-istinu-jasenovackim-logorima/>

Zapravo g. Ljubić upozorava da smo 20. srpnja 2015. u vladavini nenarodne tj. protunarodne vlasti prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali otvoreno pismo HAZU kojim tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove pa smo očekivali da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti.

Spomenut ću samo neke od velikog broja potpisnika (oko 200) dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, biskupi dr. sc. Vlado Košić, Ante Ivas, dr. sc. Mile Bogović, prof. dr. Valentin Pozaić, mons. Josip Mrzljak, akademici Josip Pečarić, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Žarko Dadić, Ivan Aralica, Frano Kršinić, Stjepan Gamulin, dopisni članovi HAZU prof. dr. sc. Zvonimir Janko, prof. dr. Ante Sekulić, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Članovi suradnici HAZU prof. dr. sc. Dubravka Sesar, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, a uz prof. dr. sc. Matka Marušića niz drugih sveučilišnih nastavnika i mnogi drugi intelektualci i uglednici. A medijski

najveću potporu nam je davao u svojim tekstovima i kolumnama upravo Marko Ljubić.

Na otvoreno pismo smo se odlučili, zabrinuti reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Tako Slavko Goldstein, savjetnik Predsjednika Vlade tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Predsjedništvo HAZU na sjednici održanoj 30. rujna 2015:

U svezi sa sadržajem pisma od 20. srpnja 2015. upućenog predsjedniku Akademije, ne vidimo da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja, pa stoga ne vidimo ni potrebu da Akademija u tom smislu donosi deklaraciju o zaštiti slobode znanstvenih istraživanja.

Neka uglavnom negativna reagiranja na taj odgovor dani su u mojoj knjizi „Dva pisma koja su skinula maske/ Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“, Zagreb, 2015.

U knjizi je dano i drugo pismo – ono u svezi s napadom na Marka Perkovića Thompsona i simbol Domovinskog rata njegovu pjesmu „Bojnu Čavoglave“. Ono je napisano nedugo poslije pisma HAZU i zapravo je pokazalo koliko je zahtjev u tom prvom pismu bio opravdan. Naime, iako nije bio potpisnik pisma HAZU predsjednik HBK nadbiskup *Želimir Puljić* je tada rekao:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav “Za dom spremni” ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti

prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge.”

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”.

Podsjetimo da je dan prije Thompsonovog koncerta u Zagrebu bila parada u kojoj su HOS-ovci promarširali sa svojom zastavom na kojoj piše ZA DOM SPREMNI.

Nadbiskup je zbog ove izjave, kojom zapravo govori isto ono što smo govorili i u Pismu HAZU bio izvrnut pravom linčom, a onda nam članovi Predsjedništva HAZU kažu kako ne vide *da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja*.

Ima li logike poslije grubih nasrtaja na nadbiskupa i mnogih potpisnika Peticije ZDS koji traju do današnjih dana tako nešto tvrditi?

A kada nije HAZU uradilo ono što se od nje očekivalo i što je bila njegova obaveza, učinila je Crkva u Hrvata.

Zato Vam g. Ljubiću zahvaljujem na lijepim riječima uz napomenu da uz prof. Marušića, mene i svih potpisnika ovih peticija posebno treba istaknuti i članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Oni su svojim kontinuiranim radom itekako doprinjeli da se danas o mnogim takovim temama zna mnogo više pa je i to omogućilo našim biskupima da urade ono što je prije godinu dana mogla učiniti HAZU.

Srdačno Vaš,
Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO
NIJE, ZAGREB, 2017.

ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?

U svom komentaru: *Publikacija koja širi mržnju i narušava međunarodne odnose između Hrvata i Srba* prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju“ prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zaslužuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država? U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunarodne mržnje. Jedino Hrvatska nagrađuje one koji je mrze i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrugama i pojedincima ustaško i fašističko.

Svoj komentar prof. Kutleša završava ovako:

Ukratko, publikaciji koja širi mržnju i narušava međunarodne odnose između Hrvata i Srba treba potpuno uskratiti financiranje, a ima elemenata i za sudsko gonjenje odgovornih za tu publikaciju. Pupovac je uostalom, kao i nedavno Stanimirović, osuđen od strane Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) za veleizdaju RH. Njega su neki nazvali „zločincem za pisačim stolom“.

Tko je prof. dr. sc. Stipe Kutleša?

Znanstveni je savjetnik u Institutu za filozofiju u Zagrebu i redoviti profesor na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Rođen 1955. u Duvnu (Tomislavgradu), B i H. Osnovnu školu pohađao je u Duvnu i Zagrebu. Gimnaziju završio u Zagrebu (1974.).

Diplomirao filozofiju (A) i povijest (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1979) i fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1982.). Magistrirao na poslijediplomskom studiju "Povijest i filozofija znanosti" u Dubrovniku (1986.). Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1993.). Boravio na "Institute for Advanced Studies", University of Edinburgh (1999.).

Bio je zaposlen u Zavodu za povijest i filozofiju znanosti HAZU (1984.-2002.) i od 2002. u Institut za filozofiju u Zagrebu gdje je obnašao dužnost ravnatelja Instituta (2002-06). Sudjelovao u nekoliko znanstvenih projekata, a sada je voditelj znanstvenog projekta „Metafizičko utemeljenje znanosti i njezino osamostaljenje od metafizike" (191-1911113-1095).

Predaje na Hrvatskim studijima (od 1993.), na Filozofskom fakultetu DI u Zagrebu (od 1994.), na PMF-u u Zagrebu 1993./94.), na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1996.-98-), na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (od 2006), Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (ITK). Mentor više diplomskih radova, 4 magisterija i 2 doktorata.

Glavni je urednik Filozofskog leksikona Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža" (2012.).

Pročelnik Odjela za filozofiju Matice hrvatske (2000.-2003. i od 2014.).

Organizator godišnjih filozofskih simpozija Odjela za filozofiju Matice hrvatske u Sarajevu (2003.-06.). Izlagao na znanstvenim skupovima i kao pozvani predavač u zemlji i inozemstvu.

Član uredništva časopisa Filozofska istraživanja, *Synthesis philosophica*, biblioteke Filozofska istraživanja (1995.-2004.), *Croatian Journal of Philosophy* (2001.-04.), član savjeta časopisa *Croatian Journal of Philosophy* (od 2005.), *Prolegomena* (od 2002.), *Metodički ogledi*, *Hrvatska misao* (od 2007.), *Nova prisutnost* (od 2009.). Član Udruge za promicanje filozofije, Odjela za filozofiju Matice hrvatske, Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, Hrvatskog prirodoslovnog društva, Hrvatskog fizikalnog društva, Hrvatskog filozofskog društva.

Član Organizacijskog odbora simpozija "Dani Frane Petrića" (1992.-2005.), znanstvenih skupova Instituta za filozofiju, simpozija FFDI u povodu 300 obljetnice rođenja Ruđera Boškovića i dr.

Suraduje s Leksikografskim zavodom "M. Krleža" (Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija, Filozofski leksikon), Maticom hrvatskom, s Proleksisom, Hrvatskim prirodoslovnim društvom i dr.

<http://braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKA/Razgovor-s-prof.-dr.-Stipom-Kutlesom-Vladajuci-su-Hrvatsku-unazadili-za-nekoliko-desetljeća>

Nije ni čudno da čovjek s takovom biografijom zna precizno detektirati stvari. Dok većina naših ljudi misli da je SNV kažnjeno zbog svog protuhrvatskog djelovanja – ono je itekako nagrađeno, a kako navodi prof. Kutleša društva koja se bore za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa još uvijek nisu dobrodošla. Njih se materijalno ne stimulira, pa kao Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac moraju tražiti donacije, da bi uopće radili ono što im je zadaća. Evo proglasa s tim u svezi ovog društva:

Svim domoljubnim Hrvatima u Domovini i svijetu,
i svim istinoljubivim ljudima!

Poziv na novčano podupiranje rada

Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Društvo su 2014. godine osnovali hrvatski povjesničari, akademici i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u ratnom i poratnom logoru u Jasenovcu, tj. od 1941. do 1951. godine. Predsjednik društva je dr. Stjepan Razum, voditelj Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu, a tajnik Igor Vukić, novinar i publicist iz Zagreba. Među članovima društva su i javni djelatnici kao što su Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Tomislav Vuković, Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, Branko Hebrang, svećenici Stjepan Kožul, Anđelko Koščak, Vladimir Horvat, publicisti Mladen Ivezić, Smiljana Šunde, Stipo Pilić i drugi.

Društvo je 2015. godine izdalo knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“, u kojoj su prikupljeni dosadašnji rezultati njegova rada. U knjizi su tekstovi dr. Vladimira Horvata, Igora Vukića te Stipe Pilića i Blanke Matković.

Istraživanja članova društva za razdoblje Drugog svjetskog rata pokazuju da je Jasenovac bio radni logor, odnosno zatvor za aktivne protivnike Nezavisne Države Hrvatske te za skupinu Židova koja je bila izuzeta od deportacija u njemačke logore. Postupci protiv Židova, uključujući i deportacije, bili su provedeni pod snažnim njemačkim pritiskom.

Osim nekoliko kažnjavanja zbog održavanja discipline (nakon bijega zatočenika ili zbog sumnje u dizanje pobune) u jasenovačkom logoru do 1945. nije bilo skupnih, masovnih likvidacija. Nakon 1945. godine logor nastavlja raditi kao sabiralište za hrvatske domoljube, zarobljenike te stvarne ili izmišljene protivnike komunističkog režima. U Staru Gradišku i Jasenovac dovođeni su i prvi kažnjenici zbog Informbiroa prije no što su preseljeni na Goli otok. Odatle i pridjev "trostruki" u nazivu društva.

Istraživanja se temelje na izvornim arhivskim dokumentima, razgovorima s bivšim zatočenicima, na analizi objavljenih knjiga i članaka o logoru i drugim autentičnim povijesnim izvorima. U tom smjeru društvo će nastojati raditi i u narednom razdoblju.

Utvrđivanje realnih činjenica o događajima iz Drugog svjetskog rata i poraća još uvijek je opterećeno dnevno-političkim utezima. Zbog toga povjesničari koji rade u ustanovama koje financira država i nakon gotovo 25 godina hrvatske samostalnosti izbjegavaju osjetljive povijesne teme. Jasenovac i općenito Nezavisna Država Hrvatska za njih su zabranjene teme. Stoga će se tim temama i u narednom razdoblju baviti uglavnom nezavisni istraživači koje okuplja naše društvo.

Dosadašnji smo rad temeljili na dobrovoljnom i besplatnom angažmanu pojedinaca. Budući da su još uvijek veliki izazovi pred nama, a i mnogi osporavatelji, želimo započeti intenzivnije proučavanje fenomena Jasenovac, a to znači punim radnim vremenom barem jednoga istraživača.

U tu svrhu obraćamo se svim hrvatskim domoljubima i svim istinoljubivim ljudima da kao pojedinačni donatori i podupiratelji novčano pomognu istraživanje fenomena Jasenovac. S obzirom na to da je duhovno zdravlje nacije osnovni preduvjet svakoga napretka pa

tako i gospodarskoga, očekujemo pomoć i od gospodarskih subjekata.

Pozivamo vas da pomognete objektivno i nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu i drugih zbivanja u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća.

Društvo je pravna osoba, upisana u Registar udruga Republike Hrvatske. Novčano poslovanje obavljamo preko bankovnog računa, čime osiguravamo transparentnost i namjensko trošenje darovanog novca. Donacije je moguće uplatiti na račun Društva kod Privredne banke:

IBAN: HR3523400091110722737 SWIFT: PBZGHR2X

Imena donatora objavljivat ćemo na našoj mrežnoj stranici, a u budućnosti vjerojatno i u tiskanom obliku, osim ako to netko od donatora izričito ne želi.

www.drustvojasenovac.wordpress.com.

e-pošta: drustvo.jasenovac@gmail.com.

Za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,

Igor Vukić, tajnik [v. r.]

dr. zn. Stjepan Razum, predsjednik [v. r.]

Koliki je značaj ovog društva pokazali su ponajbolje oni kojima nije u interesu zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. Prošla protunarodna vlast je odugovlačila godinu dana sa samnom registracijom Društva. Kako je društvo ubrzo tiskalo značajnu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, Krenuli su napadi. Tadašnji Posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH Slavko Goldstein (inače (ne)svršeni srednjoškolac) je dao izjavu koja je zabrinula mnoge u Hrvatskoj. Njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*. Zato je svojevremeno poslano Pismo HAZU s pozivom za slobodu znanstvenog istraživanja koje su potpisali npr. akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić, akademik Andrej Dujella, dr.

sc. Vlado Košić, biskup sisački, akademik Dubravko Jelčić, akademik Marin Hraste, akademik Andrija Kaštelan, dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski, prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu, prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, Ante Ivas, biskup šibenski, akademik Stanko Popović, akademik Žarko Dadić, akademik Ivan Aralica, prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a, akademik Frano Kršinić, dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski, mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, akademik Stjepan Gamulin, prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za

filologiju. izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član

HAZU, Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti, prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije

znanosti i umjetnosti, prof. dr. sc. Ilica Veža, član Europske akademije industrijskog management, prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i niz drugih znanstvenika, kao npr. prof. Kutleša, i poznatih javnih osoba.

Koliki je značaj Društva ponajbolje je pokazao sam Slavko Goldstein, sada bivši Posebni savjetnik za kulturu, jer je najavljena njegova knjiga PROTIV ovog Društva. Ne knjiga protiv neke knjige već protiv Društva! O tome vidjeti moj tekst: *PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNICARI?*

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaricpriznaje-li-slavko-goldstein-da-su-on-i-njegov-sin-kavanski-povjesnicari>

Naravno, Društvo je zato moralo biti spomenuto u protuhrvatskoj publikaciji SNV-a i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ) *Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015.* pa na str. 20 govore o Stjepanu Razumu, predsjedniku revizionističkog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a na str. 26.-28.:

(...)

Dakle, i nova hrvatska vlast je odlučila financirati protuhrvatske udruge. Da to nije slučajno pokazuje i primjer bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, kojeg je kao i Pupovca HNES etički osudio za veleizdaju. Povodom odluke Sabora da mu se SAMO smanje novci za rad njegovog Ureda Marko Ljubić u tekstu znakovita naslova: *Ukidaju li Most i Domoljubna koalicija Mesićev status, ili ga štite?* konstatira:

„Mesiću se na ovaj način daje novi impuls političkog života i otvaraju vrata za novi val neprijateljavanja protiv Hrvatske. Samo je pitanje dana kad će mu razni Soroši i tko ga god zatreba za svoje prljave ciljeve, zbog „nerazumijevanja“ hrvatske vlasti dati sve što treba.“

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ukidaju-li-most-i-domoljubna-koalicija-mesicev-status-ili-ga-stite>

Zato je prirodno upitati li se:

Štiti li i nova vlast protuhrvatsko djelovanje Milorada Pupovca i njegovog *Srpskog narodnog vijeća*?

Akademik Josip Pečarić

Otkudtakova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

“Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju ‘Za dom spremni’, drže koncerte s Pavelićevim slikama”, ispalio je “mali Sloba” Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on

zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI',
ZAGREB, 2017.

Mons. Vlado Košić, biskup sisački
Govor na predstavljanju knjige o Thompsonu
Zagreb, 25. listopada 2017.

**VOLIO BIH KAD BI BILO VIŠE TAKVIH
HRABRIH LJUDI KAO ŠTO SU
PROSLAVLJENI PJEVAČ MARKO
PERKOVIĆ THOMPSON I AKADEMIK JOSIP
PEČARIĆ**

Oni koji nemaju argumente željeli bi ih silom ušutkati: tako zabranjuju koncerte proslavljenom pjevaču Marku, uručuju mu kaznene prijave zbog remećenja javnog reda i mira, difamiraju njegov ugled i proglašavaju njegov rad – ni manje ni više nego fašističkim; također protiv akademika Pečarića takvi rade svim sredstvima samo da ga ušutkaju, progone mu obitelj i – najčešće ga ignoriraju. Međutim oba ova velika čovjeka, Hrvata i domoljuba, ljudi su s kojima se naša Domovina treba ponositi. Možda će tek u budućem vremenu, kad se oslobodimo – kako pjeva biskup Ante Ivas – svih tih izdajica, krivoklepnika, varalica, također i – kako pjesnički kaže Anto Kovačević – svih drpislava, tek će u budućoj, mirnijoj povijesti Hrvatske ovi naši velikani Marko i Josip dobiti svoje pravo mjesto, mjesto najvećeg poštovanja.

Jedno je sigurno: njih obojicu rese hrabrost u zastupanju istine i ljubav prema domovini koja nije fraza ni interes. Također, rekao bih, resi ih i spremnost na podnošenje trpljenja, osporavanja, podmetanja za istinu i pravednost. Dok se Josip uglavnom s tim prijetnjama bori humorom i ironijom, Marko odgovara svojim osporavateljima - pjesmom.

Ova knjiga svjedok je veličine upravo ove dvojice hrvatskih ljudi, svjedok o poštenim ljudima u nepošteno vrijeme, o velikim ljudima u vremenu malih duša, o drskosti nekolicine koji se usudiše biti hrabri u vremenu izdaje. Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige,

snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.

Da je Marko heroj, prepoznali su i branitelji, među koje se i on ubraja jer je bio dragovoljac u Domovinskom ratu i prva sad već legendarna pjesma Bojna Čavoglave nastala je u tom vremenu. Branitelji su mu naime nedavno darovali Veliku zlatnu plaketu za hrabrost, na čemu mu i ja ovdje javno čestitam!

ZDS

Uz pjevača Marka i akademika Josipa povezuje se pozdrav „Za dom spremni!“. Zanimljivo je zašto i tko osporava taj domoljubni pozdrav i kako postupa država. Najprije valja reći da je spontano taj pozdrav upotrebljavan u Domovinskom ratu, i to ne samo od pripadnika HOS-a koji su ga uzeli i u svoj grb, nego i od Tigrova i Gromova. Postoje snimke na Youtubu o tome. Tada, interesantno, to nikome nije smetalo. Ni to što je Marko u svojoj prvoj domoljubnoj pjesmi Bojna Čavoglave upotrijebio taj poklič. Tek od prije dvije-tri godine započela je hajka i na Marka i na taj pozdrav, optužujući sve koji ga upotrijebe za ustaštvo i fašizam. Najprije, treba reći da ustaštvo nije bio fašizam nego organizirano vojno djelovanje u obrani Hrvatske kao države, o čijoj su se naravi kao državi pozitivno izrazili i bl. Alojzije Stepinac i dr. Franjo Tuđman, ali te su postrojbe to činile svim „dopuštenim i nedopuštenim sredstvima“, što je bio dio njihove zakletve. Ta ilegalnost odnosno nedopuštena sredstva svakako nisu za nas kršćane prihvatljiva, kao ni zločini koje su počinili, a koje Crkva osuđuje, premda treba reći da je to bio odgovor na brojne četničke i partizanske zločine. Zašto je međutim došlo posljednjih godina do javnog političkog i policijskog progona pozdrava ZDS i onih koji ga upotrijebe – a u Domovinskom ratu i kroz 25 godina poslije rata se to nije događalo? Sjetimo se tužbi koje je protiv Joa Šimunića podigla udruga ‘Korak ispred’ iz Rijeke, na čijem je čelu Srbin Zoran Stevanović. Nadalje, sjetimo se kako je srpski političar Vulin u više navrata prozivao aktualnu Hrvatsku zbog „ustašizacije i fašizacije“. To su činili i drugi srpski, pročetnički političari. No, povod su im dali zapravo hrvatski političari koji su, na čelu s bivšim predsjednikom države pa onda i predsjednikom Vlade – najprije u židovskom Knesetu, pa potom pri formiranju nove Vlade s

Karamarkom na čelu – optuživali Hrvate zbog „ustaške guje“ i „skretanja u ustaštvo“. Za sve to nije bilo dokaza, ali je s druge strane bilo sve više dokaza da je u strukturama vlasti u RH još mnogo udbaša i zločinaca koji su likvidirali mnoge Hrvate kako u inozemstvu tako i u Hrvatskoj i BIH ili su njihovi sinovi. I meni se čini da su svu tu bučnu hajku na nepostojeće ustaše pokrenuli upravo oni koji su se bojali da ne bi bili podvrgnuti lustraciji koja se sve više najavljuje kao realna i nužna opcija za zakonodavstvo RH. Sjetimo se samo tzv. Lex Perković što je najbolji dokaz kako je udbaško-komunistička guja zapravo još uvijek jaka u Hrvatskoj. U taj kontekst stavljam i progon domoljuba, ne samo gosp. akademika Pečarića i našeg najdomoljubnijeg pjevača Marka Thompsona, nego i mnogih drugih koje se ne prestaje napadati i sotonizirati u javnom hrvatskom prostoru. Mogli bismo nabrajati mnoge ...

Mogu reći kako sam i ja jedan od tih, ili se me barem tako percipira. Kad sam recimo na svom fb profilu zatražio ostavku ministra unutarnjih poslova jer je prvi puta na Dan domovinske zahvalnosti, što je ujedno i Dan hrvatskih branitelja, dao privesti od policije hrvatske branitelje koji su mirno uzvikivali ZDS u Kninu, meni su – navodno – jer to nisam nikada primio nego sam samo to pročitao u medijima, odgovorili iz MUP-a da su oni samo postupali po zakonu o remećenju javnog reda i mira, i to u skladu sa sudskom praksom. To je međutim neistina jer postojale su mnoge prakse prije ovog slučaja od 5. kolovoza 2017. kada su sudovi drukčije presudili za taj pozdrav. Smatram da je to čista politička interpretacija jednog zakona koji se ne bi smio politički tumačiti. Naime, zakoni moraju biti jednaki za sve i primjenjivi u smislu, a ne da ih jedna stranka politički tumači ovako, a druga onako.

Dakako, to je odraz i posljedica političke atmosfere u koju nas je dovela nova vladajuća koalicija na koju sam također upozorio svojim krikom u otvorenom pismu Predsjedniku Vlade. Naime, novi koalicijski partner je ultimativno zatražio – i dobio – da se spomen-ploča poginuloj 11-orici branitelja koji su bili i pripadnici HOS-a ukloni iz Jasenovca. Jasenovac je opet druga priča, ali na žalost jer je bio ucijenjen premijer je popustio zahtjevu svojih koalicijskih

partnera. A ti mladići koji su izginuli u Jasenovcu nisu se borili za Hrvatsku 1941., nego 1991. Dakle, opet popuštanje jednoj laži.

Inače treba otvoreno reći da su politički zahtjevi predstavnika poražene srpske manjine u RH, a koja je zajedno sa Srbijom i JNA 1991. digla pobunu protiv Hrvatske, a podupire ih i sada srpska službena politika, jer tamo vladaju opet četnici, ali na žalost ih podupire i SPC – utemeljeni na mitovima i lažima. To su ne samo interpretacija Jasenovca, nego i uloga bl. Alojzija Stepinca, ustanka u Srbu a što je proslava pokolja Hrvata a ne antifašistička revolucija, zatim spomenik u Banskom Grabovcu, kao i izmišljanje nepostojećeg logora za ubijanje srpske djece u Sisku. Pitamo se, zašto naša država već jednom ne naloži istragu – ali ne političku nego znanstvenu, pa ako je potrebno i međunarodnu – da znamo što se to stvarno dogodilo npr. u Jasenovcu. Kako je moguće da su „istine“ toliko različite? I zašto se Jasenovac prepušta Srbima da oni govore što je tamo bilo? Naime, i uklanjanje ploče poginulim braniteljima HOS-a takvo je priznanje da je to mjesto na kojem su stradali srpski zarobljenici i što je trajni razlog nametanja krivnje Hrvatima – dok se čini da je istina sasvim suprotna i da bi ju već jednom trebalo iznijeti na vidjelo!

Na žalost naša hrvatska politika ili nema snage ili ne zna odgovoriti svim tim lažima. Trebalo bi donijeti zakon da svi koji su dizali pobunu protiv RH ne mogu sudjelovati ni u kojem obliku u vlasti; zatim bi bilo po meni nužno i da se zatraži isplata ratne štete koju je Republika Srbija nanijela RH u svojoj agresiji, i to kao uvjet bilo kakvoj potpori za ulazak iste u EU; bilo bi nadalje nužno ukinuti povlasticu da srpska djeca u Hrvatskoj uče neku drugu povijest Domovinskog rata negoli što je to povijesna istina; bilo bi potrebno također zabraniti ulazak hušaka i širiteljima laži u RH, ne samo srpskim ministrima i političarima, nego i predstavnicima SPC. Samo bi tako postupala ponosna pobjednica Hrvatska i samo bi tako bilo moguće sačuvati ono što je obranjeno u Domovinskom ratu koji mora ostati jedini temelj moderne Hrvatske, a što imamo u velikoj mjeri zahvaliti hrvatskim braniteljima, među koje svakako ubrajamo i Marka P.Thomsona i akademika J. Pečarića.

I da ponovim rečenicu sa samog početka: O kad bi bilo više takvih ljudi poput Marka i Josipa u Hrvatskoj!

Hvala na pozornosti!

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/govori/4240-govor-na-predstavljanju-knjige-o-thompsonu>

J. PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima što su omogućili ovo predstavljanje dva dana uoči Thompsonovog koncerta u Varaždinu.

Posebna zahvalnost našem vrsnom kolumnisti Marku Ljubiću. Zapravo i Uvod i zaključni dio knjige je u znaku njegovih tekstova. Simbolički se u ulozi Thompsona, kojega se napada još od promjene vlasti 2000.-e godine, našao vaš gradonačelnik Ivan Čehok. I on je napadnut zbog tog koncerta – koncerta hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona kojega organiziraju hrvatski branitelji.

Ako sugrađani koji su branili ovu državu imaju želju ili volju organizirati ili pomoći u organizaciji koncerta, naravno da mi kao gradska vlast to nećemo dovoditi u pitanje i o tome ideološki raspravljati - Čehokov je načelni stav.

Osvrnuo se gradonačelnik i na famozni pozdrav 'Za dom spremni'. Smatra da on nema isključivo ono značenje koje mu se pridaje, već da je bitno postaviti ga u kontekst.

- Koliko znam, taj njegov pozdrav dio je pjesme Bojna Čavoglave, koja je tijekom rata motivacijski, stimulacijski i kohezivno djelovala na hrvatske branitelje. Ako je netko u sklopu te pjesme povikao 'Za dom spremni', onda to nema apsolutno nikakve veze s ustaškim pokretom. To je dio pjesme na koji su ljudi koji su odlazili u rat i ginuli u ratu imali pravo. Tako da netko može vikati 'Za dom spremni' i krenuti na četnike 1991., jer '91. nije bilo ustaša, ali je bilo četnika. Svaki simbol treba gledati u kontekstu. Ako netko stavi srp i čekić, meni to samo po sebi nije neprihvatljivo, ali ako stavi srp i čekić u kontekstu komunističkih zločina, onda je to neprihvatljivo. Jednako je s pozdravom 'Za dom spremni'. Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s pokličem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist! Jednako kao što ljudi ne znaju da je službeni ustaški pozdrav bio 'Za dom i poglavnika spremni'. Dakle,

to je hrvatski pozdrav kojim se kretalo u rat davno prije pojave ustaškog pokreta - dao je svoje viđenje gradonačelnik.

<http://varazdinski.rtl.hr/politika/cehok-povik-za-dom-spremni-u-pjesmi-cavoglave-nema-nikakve-veze-s-ustastvom>

Zapravo, nevjerojatno je da se u RH danas uopće može napadati hrvatske branitelje koji su nas obranili od fašističke velikosrpske agresije. A napada ih se upravo zato. Čak i kada govore o pozdravu ZDS treba uvijek istaknuti da je to doista pozdrav Ustaša iz 1932 g. – dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature. To se ne spominje jer bi bilo jasno da je ZDS nastao kao antifašistički pozdrav!

Oni kojima ne smetaju komunistički zločini (na listama najvećih ubojica iz prošlog stoljeća JB Tito ima uvijek zapaženo mjesto, a Pavelića na tim listama nema) zapravo smetaju hrvatski branitelji jer su mnogi od njih na razne načine podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na RH, a poznato je da su fašistički agresori nazivali hrvatske branitelje ustašama, a našu državu Tuđmanova ustaška država.

Zato ću vam danas pročitati moj govor s dodjele nagrade koju su hrvatski branitelji, dakle „ustaše“ po onima koji napadaju i vašeg gradonačelnika, dodijelili Thompsonu:

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafačiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar je pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinjele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unapred opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci. Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ilica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeran sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Govor je dan u knjizi koju danas predstavljamo.

Vjerojatno su naši stavovi doprli do vlasti i može se “u zraku” osjetiti promjena pa i nas možete vidjeti u medijima pa i na HTV-u. Doista je bilo nevjerojatno da onima koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2. su svi glavni mediji širom otvoreni umjesto da se boje i pomisliti a kamoli i napadati hrvatske branitelje.

Nadam se da ova kao i druge slične knjige doprinose jačanju svijesti naših ljudi kako trebaju biti ponosni na svoje branitelje i na sami sebe jer smo mi generacija koja je napadnuta i u Domovinskom ratu od do zuba naoružanih vojnika fašističke osvajačke vojske napravili zečeve - da se podsjetimo izjave njihovog “vožda” Slobodana Miloševića.

Oni koji napadaju hrvatske branitelje, dakle i Thompsona i vašeg gradonačelnika, ostaju samo sluge tim zečevima. Može li biti išta odvratnije od toga?

HVALA!

Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

BISKUP VLADO KOŠIĆ

KONFERENCIJA O 70. GODIŠNJICI ŽIVOTA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA – ZAGREB, 5. SRPNJA 2018.

Čast mi je, poštovani sudionici ove Konferencije, što me akademik Josip Pečarić pozvao da na početku kažem par riječi i blagoslovim rad ovog skupa. Mogu reći da sam s akademikom Pečarićem i osobno povezan, pa rekao bih i prijateljski, a to je nastalo stoga što sam na nekoliko promocija njegovih knjiga i ja imao čast sudjelovati. Da ne izmišljam neke nove riječi o njemu, poslužit ću se mojim već rečenim i objavljenim biranim riječima kojima sam govorio o njemu, a on zaslužuje to i mnogo više. Premda znam da je ovo konferencija koja govori o plodnoj znanstvenoj djelatnosti našeg Akademika, ja sam ga upoznao kao hrabrog domoljuba koji se bori za istinu o Domovinskom ratu, o povijesti i sadašnjosti Lijepe naše, jednom riječju kao zaljubljeniku u Hrvatsku.

Tako sam na predstavljanju knjige „Vukovar i njegov stožer“ 2013. ustvrdio: *„Evo, spomenuo sam i Akademiju i Sveučilište, a naš je autor ove knjige o Vukovaru i akademik i sveučilišni profesor. Međutim, on je jedini! Ili jedan od veoma rijetkih kako akademika tako i sveučilišnih profesora koji diže glas, koji govori istinu, koji ima hrabrosti boriti se i prkositi moćnicima ovoga svijeta. Nije njihov mač jači od pera!“*

Riječ je snažnija od svakog mača, kako to opisuje i Sveto pismo, kada kaže da je "živa Riječ Božja i djelotvorna; oštija od svakoga dvosjekla mača; dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca..." (Hb 4,12)“

Ili prošle godine 25.X., kada sam sudjelovao u predstavljanju knjige ak. J. Pečarića o Marku Perkoviću Thompsonu, rekao sam:

„Volio bih kad bi bilo više takvih hrabrih ljudi kao što su proslavljeni pjevač Marko Perković Thompson i akademik Josip Pečarić.

Oni koji nemaju argumente željeli bi ih silom ušutkati: tako zabranjuju koncerte proslavljenom pjevaču Marku, uručuju mu

kaznene prijave zbog remećenja javnog reda i mira, difamiraju njegov ugled i proglašavaju njegov rad – ni manje ni više nego fašističkim; također protiv akademika Pečarića takvi rade svim sredstvima samo da ga ušutkaju, progone mu obitelj i – najčešće ga ignoriraju. Međutim oba ova velika čovjeka, Hrvata i domoljuba, ljudi su s kojima se naša Domovina treba ponositi. Možda će tek u budućem vremenu, kad se oslobodimo – kako pjeva biskup Ante Ivas – svih tih izdajica, krivokletnika, varalica, također i – kako pjesnički kaže Anto Kovačević – svih drpislava, tek će u budućoj, mirnijoj povijesti Hrvatske ovi naši velikani Marko i Josip dobiti svoje pravo mjesto, mjesto najvećeg poštovanja.

Jedno je sigurno: njih obojicu rese hrabrost u zastupanju istine i ljubav prema domovini koja nije fraza ni interes. Također, rekao bih, resi ih i spremnost na podnošenje trpljenja, osporavanja, podmetanja za istinu i pravednost. Dok se Josip uglavnom s tim prijetnjama bori humorom i ironijom, Marko odgovara svojim osporavateljima - pjesmom.

Ova knjiga svjedok je veličine upravo ove dvojice hrvatskih ljudi, svjedok o poštenim ljudima u nepošteno vrijeme, o velikim ljudima u vremenu malih duša, o drskosti nekolicine koji se usudiše biti hrabri u vremenu izdaje. Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige, snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.

*Da je Marko heroj, prepoznali su i branitelji, među koje se i on ubraja jer je bio dragovoljac u Domovinskom ratu i prva sad već legendarna pjesma Bojna Čavoglave nastala je u tom vremenu. Branitelji su mu naime nedavno darovali Veliku zlatnu plaketu za hrabrost, na čemu mu i ja ovdje javno čestitam!**

Imao sam čast napisati i pogovor knjizi „General Praljak“ autora M. Međimorca i J. Pečarića, kojom se nedvosmisleno odbacuje nepravедna presuda junaku Domovinskog rata generalu Slobodanu Praljku, u čemu je akademik Pečarić sudjelovao. Pisao je on i o Haagu, nepravdama prema Hrvatskoj na više područja...

Također na predstavljanju knjige Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“ rekao sam sljedeće:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I da zaključim što sam rekao o njemu na predstavljanju knjige „Rasizam domaćih slugu“, čime bih mogao zaokružiti moje mišljenje o akademiku Pečariću, matematičaru i domoljebu:

„Akademik Josip Pečarić jest najbolji predstavnik našega hrvatskoga naroda jer se nije umorio u borbi za istinu kada je to bilo protivno svim tendencijama s pravom javnosti u Hrvatskoj. Tim više je njegova posljednja knjiga (Rasizam domaćih slugu) primjer njegove hrabrosti da se suprotstavi onima koji su prignuli šije i dopustili da ih nepravde lome, i što je još gore, i sami su se bili upregnuli u tu nepravednu rabotu. Koliko je Pečarićeva hrabrost bila velika svjedoči upravo činjenica da je uporno prešućivan u sredstvima priopćivanja i u hrvatskoj javnosti. Međutim, to na žalost govori još više o porobljenoj Hrvatskoj u kojoj smo se našli, a koju sam Bog oslobađa kad na usta Theodora Merona izriče istinu o našim generalima i o našem osloboditeljskom pravednom ratu u kojem je stvorena Lijepa Naša. Držim da je njegov prijedlog – koji je opetovano dvanaest puta pisao predsjedniku Vlade – da se generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču dodijeli Nobelova nagrada za mir bio i jest ne samo krik u nevolji, nego još više racionalni zaključak i da je kod onih koji su ga mogli vidjeti, izazvao veliko poštovanje i ponos.

Zahvaljujem gospodinu akademiku Josipu Pečariću na toj hrabrosti i na upornosti u borbi za istinu. Ovu bi knjigu trebao pročitati svaki Hrvat, razmišljati o njenom sadržaju svaki misleći domoljub. Ona je

svjedočanstvo da Hrvatska (još) nije izgubljena, da naša Domovina ima budućnost. Akademik Pečarić priznati je matematičar svjetskog ugleda pa se nadam da je svojim oštrim umom dobro izračunao gdje smo i kamo idemo. Dapače, prokazao je naše vlastite hrvatske grijehe, ali i pokazao put kako ih je moguće okajati. To je put ponosa na istinu i put nasljedovanja najhrabrijih, među kojima je zasigurno na posebno istaknutom mjestu naš akademik Pečarić.“

Čestitam 70. godina života, u kojima je bilo mnogo rada na znanstvenom i domoljubnom planu, dragom Akademiku Josipu Pečariću, čestitam na ovoj konferenciji i svima vama zahvaljujem na pozornosti!

Zagreb, 5. srpnja 2018.

+Vlado Košić, sisački biskup

KARAVAJ, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XIV. Godina 2018. – Broj 2 (33). Velika Gospa 2018, str. 15-19.

Naslov:Fwd: Fwd: Plenary speak

Datum:Mon, 9 Jul 2018 18:29:42 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani,

Obećao sam poslati vam govore s Otvaranja MIE 2018.

Biskupov govor je već i objavljen:

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-blagoslovio-konferenciju-u-cast-akademika-pecarica-upoznao-sam-ga-kao-hrabrog-domoljuba-zaljubljenika-u-hrvatsku>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/06/govor-sisackog-biskupa-kosica-na-konferenciji-o-70-godisnjici-zivota-akademika-josipa-pecarica/>

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/govori/4665-govor-na-konferenciji-povodom-70-godinjice-ivota-akad-josipa-pearia-572018>

Srećom na narod.hr ima samo nekoliko komentara koji pretjeruju s pohvalam, preporučam kao kompenzaciju neke komentare uz intervju koji je D.Dijanović napravio samnom za Portal HKV-a.

Tamo me napadaju desničari kojima nije drag Tuđman, biskup Košić i Thompson. A najglasniji je jedan umirovljeni sveučilišni profesor koji na Hrvatskoj znanstvenoj bibliografiji ima JEDAN rad i to ne u časopisu nego u knjizi, a i taj jedan u koautorstvu :))))))))))))))

Danas sam dobio i izlaganje Profesora Lars-Erika Perssona (vidi Prilog).

Pozz

Josip

J. PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

Posebna zahvalnost fra Antu Čavki na lijepim riječima o knjizi, Knjiga je – zapravo – nastavak serije od tri knjige o Thompsonu: M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.

Dogovorili smo se da predstavljanje bude poslije Vukovara. A u Vukovaru je na misi zadušnici propovijed održao željezanski biskup Egidio Živković. Izuzetna propovijed me je natjerala da se zapitam: Je li biskup Živković u Vukovaru zapravo predstavljao ovu moju knjigu?

Pa jasno je iz naslova knjige da u njoj govorim o samome sebi (matematika), Thompsonu (pjesme) i o Modriću, Galiću i Vatrenima (nogomet).

A biskup Živković je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima već na samom početku propovijedi. Uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade) rekao je:

„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski ... pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon.“

Iz biskupove propovijedi je i ovo:

„Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati tu čistu dušu hrvatskome domoljube. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za moju staru Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat nedam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!“

Možda biskup nije mislio na Thompsona, ali kao da jest jer je Thompson stalna meta onima koji ne vole Hrvatsku zato što u Thompsonu prepoznaju onog koji brani domovinu.

A Biskupu je Thompson bio inspiracija i kada je govorio o odlascima iz Hrvatske:

„Osjećam veliku bol i tugu kada čujem istinu, kako stotine tisuća mladih napušta ovu prelijepu zemlju za koju su mnogi ginuli. Gubite zdrave i mlade snage koje su mogle: obnoviti državu i podići palo gospodarstvo. Iseljavanjem, neki vode podmukli rat protiv Domovine. Ali znajte, vratit će se Ivan jednoga dana i on će pitati: čija je ovo livada, čija je ovo trava? Pitat će, čiji je ovo Vukovar, čija je ovo Slavonija i Dalmacija, čija je ovo Hrvatska? Moja i naša!“

Zapravo posebna veza Thompsona i Knina je pjesma „Anica – Kninska kraljica“.

Svojevremeno su u Njemačkoj preveli sve njegove pjesme. Nije im smetala „Bojna Čavoglave“ već „Anica“. U riječima te pjesme su prepoznali „Oluju“ i ono što je sedam dana poslije „Oluje“ rekao sam Slobodan Milošević rekavši kako su Srbi bježali kao zečevi! A njihov „vožd“ je tada s divljenjem govorio o braniteljima Vukovara. O tom strašnom hrvatskom genocidu kada su „genocidni“ Hrvati ovdje od ljudi pravili zečeve napisao sam knjigu: *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*, Zagreb, 2014.

Naravno svi znamo koliko nam je bilo teško kada su fašistički agresori okupirali Vukovar. A mene je tada nazvao neki poznanik iz Srbije da mi se naruga. Iznenadio me je pa nisam kao Thompson stigao do „bokala vina“. Rekao sam mu:

„Da smo mi imali pola oružja koje vi imate, već bi pobjegli do bugarske granice, a koliko smo mi Hrvati glupi pitali bi vas: Zašto ste pobjegli tamo daleko. Pa naše je samo do Zemuna!“

Rekao mi je: „Ostale su Ti samo riječi.“

A to je bila istina. Oružje smo nabavili kasnije i onda je ono što smo najavili Thompson i ja govorio Slobodan Milošević!

A i o ne tako davnim napadima na Vukovar – o ćiriličnim pločama - napisao sam knjigu: *Vukovar i njegov stožer*, Zagreb, 2013.

Biskup Živković je u Vukovaru također govorio o unutrašnjoj agresiji na Hrvatsku – o onoj koja je danas na djelu.

Zapravo i za knjige

J. Pečarić, *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. I

J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije*, Zagreb, 2017.

J. Pečarić, *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'*, Zagreb, 2017.

se može reći da su povezane s Thompsonom jer govore o nedavnim napadima na „Bojnu Čavoglave” i pozdrav s kojim počinje ta pjesma ZA DOM SPREMNI. One koji ne vole Hrvatsku prepoznat ćete po tome što ne vole ZDS pozdrav naših HOS-ovaca. Ne vole ni naše HOS-ovce koji su se proslavili u obranama i Vukovara i Škabrnje. A vole zvijezdu petokraku s kojom su izvršeni genocidni zločini u tim mjestima i ne samo njima. Svete se onima koji i „Bojnu” i ZDS; i Thompsona i HOS-ovce. O tome pogledajte knjige:

J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost*, Zagreb, 2017. str. 245.

J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.

A takva je dijelom i knjiga koju danas predstavljamo. Pogledajte dio o nečasnoj ulozi rektora Zagrebačkog sveučilišta!

U njima se govori o napadima na mene, moju obitelj i moje suradnike zbog Peticije ZDS s kojom smo branili „Bojnu”. Jednom mi je jedan kolega napisao: „*Znate i sami, postoji dio ljudi na Matematičkom odsjeku i izvan koji Vas ne vole, jednostavno ne razumiju da postoje bolji od njih ili se ne slažu s Vama politički,*”

Ali kada su me ranije takvi napadali suprotstavljali bi se ili iz mog Razreda u HAZU ili iz Ministarstva. Poslije Peticije ZDS napadi su bili još gluplji, a ispostavilo se da iza svega stoje ljudi iz Akademije. Tako HRZZ usvaja ocjene kako su neki od najboljih časopisa na svijetu, dakle iz Q1 grupe zapravo NERESPEKTABILNI časopisi, ili za tri moja časopisa koja su po Scopusu među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa prihvaća se ocjena kako nisu dobri. Zapravo ne treba biti previše inteligentan pa zaključiti da to znači lošu ocjenu za cijelu hrvatsku znanost. I gle čuda Akademiji pa i u mom razredu takva ocjena ne smeta. Dodao bih kako su od tri časopisa iz nejednakosti koja su na svjetskim listama dva moja, a i u tom trećem sam ja u Uređivačkom odboru. A i taj treći časopis također nije po volji HRZZ-a!

Kao da kažu kako im do znanosti nije stalo. Važne su privilegije koje iz toga slijede. Zato sam otklonio mogućnost da na nedavnoj

međunarodnoj konferenciji u čast mog 70.-og rođendana pokrovitelj bude bilo Akademija bilo moj razred u Akademiji. A na toj konferenciji se o meni govorilo kao o „kralju nejednakosti“. Matematičkih nejednakosti, naravno.

Sa takvim pristupom znanosti u HAZU ne čudi što se na nedavnim izborima u HAZU pojavila se po prvi put pored ekipe koju podržava Uprave i druga ekipa. Uspjelo se samo u tome što je bilo jasno da eventualni kandidat Uprave sadašnji Glavni tajnik HAZU i član Upravnog odbora HRZZ-a neće proći. Radi se o onom akademiku koji je u Saboru govoreći o radu Akademiji u prošloj godini govorio o tome gdje sam ja rođen (naravno njemu je jedino važno da je Boka u Crnoj Gori) i gdje sam završio magisterij ili doktorat, a ne da imam 1200 znanstvenih radova itd. tj. važnije mu je bilo da sam autor Peticije ZDS. A predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a jedini nije prošao u prvom krugu izbora.

Sadašnji Glavni tajnik HAZU ipak će biti nagrađen zbog svojih nakaradnih pogleda na znanost tako što će vjerojatno postati Predsjednik Upravnog odbora HRZZ. Sjetimo se samo da je uspio da njegov časopis bude izbačen sa svjetskih lista, dakle s onih na kojima su moja tri časopisa. Meni je ipak potpuno nerazumljiva to što sadašnjem predsjednik tog odbora nije smetalo to što se napadom na tri od šest časopisa zapravo rugaju hrvatskoj znanosti. Tko bi to očekivao od jednog fizičara. On bi morao znati logično razmišljati. Ili je upravo ta logika bila okrenuta želji za vlasti i privilegijama?

Netko će pomisliti da sam zato uz vezu Thompsona i Vatrelih u knjizi pisao i o Thompsonovoj vezi sa mnom. Ali to nije točno. „Krivac“ je bio jedan drugi biskup – biskup dr. Vlado Košić. On je predstavljao gore spomenutu treću knjigu o Thompsonu, ali nije govorio o Thompsonu već o Thompsonu i o meni. Evo kako je veliki HRVATSKI biskup započeo svoj govor na tom predstavljanju:

„Oni koji nemaju argumente željeli bi ih silom ušutkati: tako zabranjuju koncerte proslavljenom pjevaču Marku, uručuju mu kaznene prijave zbog remećenja javnog reda i mira, difamiraju njegov ugled i proglašavaju njegov rad – ni manje ni više nego fašističkim; također protiv akademika Pečarića takvi rade svim sredstvima samo da ga ušutkaju, progone mu obitelj i – najčešće ga

ignoriraju. Međutim oba ova velika čovjeka, Hrvata i domoljuba, ljudi su s kojima se naša Domovina treba ponositi. Možda će tek u budućem vremenu, kad se oslobodimo – kako pjeva biskup Ante Ivas – svih tih izdajica, krivokletnika, varalica, također i – kako pjesnički kaže Anto Kovačević – svih drpislava, tek će u budućoj, mirnijoj povijesti Hrvatske ovi naši velikani Marko i Josip dobiti svoje pravo mjesto, mjesto najvećeg poštovanja.

Jedno je sigurno: njih obojicu rese hrabrost u zastupanju istine i ljubav prema domovini koja nije fraza ni interes. Također, rekao bih, resi ih i spremnost na podnošenje trpljenja, osporavanja, podmetanja za istinu i pravednost. Dok se Josip uglavnom s tim prijetnjama bori humorom i ironijom, Marko odgovara svojim osporavateljima - pjesmom.

Ova knjiga svjedok je veličine upravo ove dvojice hrvatskih ljudi, svjedok o poštenim ljudima u nepošteno vrijeme, o velikim ljudima u vremenu malih duša, o drskosti nekolicine koji se usudiše biti hrabri u vremenu izdaje. Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige, snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.“

Zapravo mi se čini da su naši Vatrene pokazali da se biskupove procjene mogu itekako smanjiti, Još se sjećamo oduševljenja diljem svijeta koje su izazvali Vatrene. Zahvaljujući njima hrvatske vrjednate postale su drage svima. A kada je vlast odbila njihovu želju da ih dočeka Thompson, Vatrene su razmišljali i o tome da zrakoplov ode u Split umjesto u Zagreb. Ipak našli su bolje rješenje. Pozvali su Thompsona u zračnu luku i time pokazali da im više vrijedi čovjek koji je postigao sve svojim radom od raznoraznih političara, pogotovu onih koji prodaju svoj narod svjetskim moćnicima zbog svojih osobnih interesa. A cijeli svijet je gledao zajedno Vatrene i Thompsona – Hrvate koji su sve svoje uspjehe postigle snagom svoga talenta i uvijek ostali vjerni svom narodu i svojoj domovini. Zato biskup Živković kaže političarima:

„U vašoj domovini ima puno dobrih ljudi i događaja. Morate znati i moći vidjeti dobro. Obrišite stakla svojih naočala koja su ponekad zamagljena osobnim interesima.

I dok biskup govori o zamagljenim naočalama političara i on uzdiže ljude kakav je Thompson. Kao što su na svoj način učinili i Vatrene. Ali i gdje god dođu u svijetu naši političari sa svojim zamagljenim naočalama, tamošnji političari im hvale Vatrene (Francuska, Kina,...). Mora da su naši političari tada jako nesretni, kao što je bilo očito koliko im je bilo teško dok su slušali biskupa Živkovića.
HVALA.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/13781-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-i-nogomet-u-kninu-je-li-biskup-zivkovic-u-vukovaru-zapravo-predstavljao-ovu-moju-knjigu>

J. PEČARIĆ, JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?
ZAGREB, 2019.

UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE *ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE*

Čovjek od struke, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je u Mostaru 05. 12. 2014. na predstavljanju svojih knjiga govorio o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.). To su Franjo Tuđman, Dario Kordić Marko Perković-Thompson, i biskup Vlado Košić. Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predstavlja Crkvu u Hrvata, a oni koji napadaju Katoličku crkvu uzimaju za primjer najčešće za primjer upravo biskupa Košića,

U takvim okolnostima je bilo i prirodno da odgovarajući na napade na Crkvu u Hrvata najčešće pišem o biskupu Košiću. Uostalom i sam hrvatski narod ga je doživio na isti način i kao odgovor na njegovo djelovanje i na te napade stalno mu iskazuje svoju poštovanje.

A znamo da biskup Košić ne voli kada ga se izdvaja od drugih biskupa. A to zapravo nije nikakvo "izdvajanje" već se preko njega – zbog navedenih razloga – iskazuje i poštovanje prema Crkvi u Hrvata. Nije on jedini od hrvatskih biskupa potpisivao otvorena pisma koje sam često slao na razne adrese. Znali su ih potpisati i nadbiskupi Jurić, Srakić, Barišić i današnji Predsjednik HBK Želimir Puljić, biskupi Bogović, Ivas, Mrzljak, Pozaić...

I oni su napadani, - pisao sam i o tim napadima - ali činjenica je da je najviše napadan biskup Košić. Profesor Tokić, kome je to struka, nije mogao ne uočiti u mojim knjigama tu činjenicu i otud naslov ove knjige.

Zapravo sam već i napisao knjige i o Predsjedniku Tuđmanu, i o Kordiću, i o Praljku i o Thompsonu, pa je prirodno ostao dug i prema ovom – kako ga je Tokić definirao – četvrtom stupu moje Hrvatske. A to se događa i u pravom trenutku bez obzira što to našem biskupu nije drago. Dapače!

Kako to?

Mnoga sveštena lica znajući koliki je utjecaj Crkve u Hrvata na naš narod znali su – valjda se iz daljine bolje vidi – kolike su vrijednosti hrvatskog naroda.

Tako je naš Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE!

A bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.)

Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...” “Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...” ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...” itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budućí da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: “Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi.”

Sve te pohvale našem narodu doživljavali smo kao kritiku onih koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na RH. Agresiju o kojoj je govorio i stalni sud u Haagu navodeći i napravljene genocidne radnje agresora. A poglavar Katoličke crkve Patrijarha koji je poticao tu fašističku agresiju naziva “velikim čovjekom” i poziva da mu pomogne u odluci tko je svetac a tko ne u Katoličkoj crkvi . Traži pomoć od onih koji sami za sebe kažu da im je “laž najviše pomogla u povijesti”.

Nikome od nas nije padalo na pamet da se tako nešto možemo doživjeti od samog vrha Katoličke crkve jer to što je naša crkva učinila nije ništa drugo nego podrška toj fašističkoj agresiji na nas. Pri tome se ne poštuju ni prethodne pape, institucije Katoličke crkve ni hrvatski biskupi.

Reagirali su i nadbiskup Želimir Puljić i biskup u miru Mile Bogović (vidjeti najnoviji broj Hrvatskog tjednika). Podsjetili su me na žestoko reagiranje hrvatskih biskupa tijekom Svetojeronimske afere, kada je u ime svih predstavku Papi napisao nadbiskup Stadler 30. ožujka 1902., a potom je izgovorio u audijenciji pred papom optužujući ga da je podlegao političkim pritiscima. Tada je Stadler bio prisiljen povući svoje istinite tvrdnje, a dalekovidnost njegova pisma pokazala se sedamdesetak godina kasnije,

Mnogi ugledni hrvatski kolumnisti tvrde tako nešto i danas pa ću ovdje navesti naslove samo njih četvorice:

ZVONIMIR HODAK: Papa Franjo je pod direktnim utjecajem velikosrpske propagande i Srpske pravoslavne crkve

<https://kamenjar.com/hodak-papa-franjo-je-pod-direktnim-utjecajem-velikosrpske-propagande-i-srpske-pravoslavne-crkve/>

HRVOJE HITREC: Vratite nam Benedikta

<https://kamenjar.com/hitrec-vratite-nam-benedikta/>

IVICA ŠOLA: Papa žrtvuje Stepinca za put u Beograd

<https://kamenjar.com/ivica-sola-papa-zrtvuje-stepinca-za-put-u-beograd/>

MARKO LJUBIĆ. Analiza konteksta i posljedica: Je li idući korak pape Franje odlazak u Jasenovac?

<https://fenix-magazin.de/analiza-konteksta-i-posljedica-je-li-iduci-korak-pape-franje-odlazak-u-jasenovac/>

Hrvatski biskupi su dakle opet pokazali da su pravi predstavnici NARODA NADE. Svima je jasno koliko je Papina pohvala fašističkim agresorima dobrodošla svima koji napadaju Crkvu u Hrvata. Koliko odgovara svima kojima smeta i četvrti stup moje Hrvatske.

Zato mi je izuzetno drago što se ova knjiga pojavila upravo sada, unatoč tomu što to nije drago biskupu Košiću, jer se pojavila u vrijeme kada su mnogi u Hrvatskoj razočarani u takvo djelovanje Katoličke crkve.

A mi samo pokazujemo zahvalnost svima u Katoličkoj crkvi koji su izloženi napadima onih koji su protivnici hrvatske države i hrvatskog naroda, a kao što sam već konstatirao tu je na prvom mjestu i biskup koji simbolizira napadnutu Crkvu u Hrvata.

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-uz-otkazano-predstavljanje-knjige-cetiri-osobe-koje-su-najvise-napadali-neprijatelji-hrvatske-najzasluznije-su-za-stvaranje-drzave-tudman-kordic-thompson-i-biskup-kosic>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/16309-otkazano-je-predstavljanje-knjige-akademika-josipa-pecarica>

J. PEČARIĆ, MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

MIROSLAV TUĐMAN I ČAVOGLAVE

Poštovani kolega Juričić,

Još nikakvog Vašeg odgovora no moj upit oko 'zasluga' vašeg odsjeka i samog rektora Sveučilišta u Zagrebu za neizbor dr. Miroslava Tuđmana za profesora emeritusa.

Vjerojatno se moje kolegice i kolege iz Akademije čude zašto sam u seriji pisama Vama uopće spominjao Čavoglave.

Naravno, oni i ne mogu znati kako su na našem odsjeku komentirali činjenicu da smo svojevremeno prof. Tuđman i ja zajedno išli na proslavu 'Oluje' u Čavoglavama i da nas se na TV moglo vidjeti kako pratimo biskupa Ivasa u obilasku crkve koju je tamo gradio Marko Perković Thompson. Zlobni komentar se odnosio na moju kćerku:

Kako ona misli biti na našem fakultetu kada joj mentor i otac idu u Čavoglave.

Pitanje koje govori o 'visokoj' razini inteligencije i poštenja nekih Vaših kolegica i kolega sa Odsjeka.

Zato me nije ni iznenadilo reagiranje Vaših kolegica i kolega s Odsjeka za povijest FF-a:

ZAJEDNIČKA IZJAVA ■ KOLEGAMA SE NIJE PRIDRUŽIO JEDINO IVO BANAC

Povjesničari s Filozofskog osudili potpisnike peticije »Za dom spremni«

Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta predložit će isključenje svojih kolega, potpisnika peticije, iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara

ZAGREB ▶ Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu dao je izjavu povodom nedavne peticije za uvođenje ustaškog pozdrava »Za dom spremni!« kao službenog pozdrava u Oružane snage RH, navodeći u istoj da će zatražiti isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara za one kolege koji su peticiju potpisali. U prvoj točki izjave iz Odsjeka za povijest navode da sporni, pozdrav »nije nikada bio pozdrav u Hrvatskoj izvan ustaškog pokreta«.

Od svih članova Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta izjave nije htio stati samo profesor Ivo Banac.

– Očekuje se od znanstvenika, sveučilišnih nastavnika, akademika i (bivših) ravnatelja javnih znanstvenih instituta (koji su potpisali spornu peticiju) da svoje tvrdnje potkrijepe barem nekim dokazima. U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budu-

ći da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli u pitanje ne samo svoj ljudski, nego i znanstveni kredibilitet. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara, navodi se u izjavi Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta.

Ističe se da bi o postupku potpisnika peticije – znanstvenika, sveučilišnih profesora i akademika – ocjenu trebale dati njihove nadležne institucije.

– To što su peticiju potpisali neki studenti, a vjerojatno i drugi mladi ljudi, pokazuje kako je važnost kvalitetnog i odgovornog obrazovanja i javnog zalaganja za demokratskog i tolerantnog društva kakvo zaveduje zemlja članica Europske Unije, navodi se u izjavi.

L. TOMIČIĆ

Dok je nekima s Vašeg Odsjeka bio krimen što su nekome mentor i otac išli u Čavoglave, dotle bi oni isključivali kolege koji ne pripadaju jugo-komunističkoj paradigmi u hrvatskoj povijesti, pa se htio još i usude javno pokazati. Naravno i tada sam komentirao:

JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA
SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?

<https://kamenjar.com/je-li-katedra-za-povijest-ff-a-sramota-sveucilista-u-zagrebu/>

Treba li uopće spomenuti da je Thompson dobio na sudovima u svim slučajevima koje sam spomenuo u svezi s proslavom 'Oluje'? A Vaše kolege s Odsjeka za povijest iz dana u dan pokazuju zašto se s njima bavi rubrika FUSNOTE ZA FAH IDIOTE 'Hrvatskog tjednika'. Tako i danas (10. lipnja 2021.) čitam:

Hrvoje Klasić, Jugoslavenski povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o tome zašto mladi vole ZDS

'Zvučat ću rigidno, ali mislim da bi valjalo staviti kamere u neke učionice jer mi znamo što je u udžbenicima, ali ne znamo što ti nastavnici predaju. Međutim, s druge strane, danas stavove mladih, a to nam svima mora biti jasno, više oblikuju društvene mreže, forumi i ekstremno desni portali nego škola. Učenici više uvažavaju stavove Joea Šimunića, Thompsona i Tonyja Cetinskoga nego svojih nastavnika.'

HT: Hvala Bogu da je tako jer se iz aviona vidi da su Šimunić, Thompson i Cetinski bolji povjesničari od vas.

Da, doista je nevjerojatno kako se te Vaše kolege trude pokazati koliko je dobar bio naslov tog mog teksta iz 2015. godine, zar ne?

J. PEČARIĆ, ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021.

BISKUP KOŠIĆ U ČAVOGLAVAMA: ‘PO SVOJOJ HRABROJ OBRANI KOJU JE OPJEVAO THOMPSON POSTALE SU SIMBOL DOMOVINSKOG RATA’

-
10. kolovoza 2020. u 10:45

Foto: IKA

Mons. Vlado Košić slavio je u nedjelju 9. kolovoza misu u Čavoglavama u zajedništvu s fra Ivanom Lukačom, župnikom župe sv. Ilije u Kljácima kojoj ovo mjesto pripada.

U homiliji biskup je istaknuo da su Čavoglave po svojoj hrabroj obrani koju je opjevao Marko Perković Thompson postale simbol Domovinskog rata i odlučnosti branitelja da osvajačima ne dopuste da ikad uđu u ovo mjesto, piše IKA.

“Ljubiti svoj narod učio nas je i blaženi Alojzije Stepinac, a u današnjem čitanju i sv. Pavao govori da voli svoj narod toliko da bi za njegovo obraćenje i sam bio spreman biti odbačen. Evanđeoski odlomak o Isusovom hodu po moru i spašavanju Petra koji je tonuo zbog toga što je posumnjao i nas potiče da s pouzdanjem hodimo za Kristom i ne bojimo se nikakvih valova ni životnih poteškoća jer, dok ljubimo i činimo dobro, s nama je Gospodin koji će nas spasiti”, zaključio je sisački biskup Vlado Košić.

Nakon mise na zajedničkom ručku pridružili su im se šibenski biskup Tomislav Rogić i šibenski biskup u miru Ante Ivas.

<https://narod.hr/kultura/foto-biskup-kosic-u-cavoglavama-po-svojoj-hrabroj-obrani-koju-je-opjevao-thompson-postale-su-simbol-domovinskog-rata>

J. PEČARIĆ, 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA, ZAGREB, 2022.

FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU' (1.)

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan: *Pratim!*

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. zvonin Novoga saziva

Ustaše su samo izgovor pa da se
Sramoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
Za Dom spremni znači sačuvati glavu
Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
 Konteso srca nas nikada ne lažu
 Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao– Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici *Broj žrtava logora Jasenovac prema*: broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o broji o 7000 žrtava.

Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi

u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan

prof. dr. sc. Srećko Kovač

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

dr. sc. Hrvoje Kalinić

izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević

prof. dr. sc. Boris Širola

dr. sc. Stjepan Kožul

dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr. sc. Boro Mioč

prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić

mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik

dr. sc. Anđelko Mijatović

prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj

Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet

prof. dr. sc. Nikica Uglešić

dr. sc. Zlatko Vučić

doc. dr. sc. Branko Hebrang

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Milko Brković

doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakic-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih
književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne
komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća

dr. Tomislav Djurasovic, München
 doc. dr. sc. Srećko Botrić
 prof. dr. sc. Ante Lauc
 mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
 prof. dr. sc. Ivan Perić
 prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
 prof. dr. sc. Neven Elezović
 dr. sc. Vladimir Horvat
 doc. dr. sc. Mario Puljiz
 doc. dr. sc. Julije Jakšetić
 doc. dr. sc. Josip Dukić
 prof. dr. Sven Seiwerth
 prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
 dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
 Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
 doc. dr. sc. Maja Andrić
 izv. prof. dr. sc. Anita Matković
 prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
 prof. dr. sc. Ivan Petrović
 dr. sc. Frano Glavina
 Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
 dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
 Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
 izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
 mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
 prof. dr. sc. Tomislav Živković
 izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
 dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
 prof. dr. sc. Branko Jeren
 prof. dr. sc. Šimun Križanac
 dr. sc. Niksa Krstulović
 prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
 prof. dr. sc. Mislav Grgić
 prof. dr. sc. Zdravko Tomac
 prof. dr. sc. Mladen Parlov

dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj
Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija
Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracić
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović

prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić

doc. dr. sc. Ante Periša

Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a

Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru

dr. sc. Ante Matana, dr. med

prof. dr. sc. Milan Nosić

don Anđelko Kačunko

dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus

prof.dr. sc. Mile Dželalija

dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik

prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru

prof. dr. sc. Vlado Dadić

prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić

prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potporu su im pružili i drugi.

Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:

J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.

Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.

Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb 2018.

Qn uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.):

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i porača još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici

SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1 svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato ću završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslužuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslužuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

J. PEČARIĆ, ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI,
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

GOVOR J. PEČARIĆA U LIVNU

Zahvaljujem se svima nazočnima na današnjem predstavljanju moje knjige 'JA SAM POBJEDNIK' / NIKOLA ŠTEDUL. Posebna zahvalnost organizatoru Ogranku Matice Hrvatske u Livnu i predstavljaju Predsjedniku HAZUDD-a dr. sc. Josipu Stjepandiću i g. Anti Tokiću koji je pomogao da ova knjiga bude tiskana.

Ovo je drugo predstavljanje knjige. Prvo je bilo u Zagrebu u nazočnosti njegove supruge i kćerki jedan dan poslije nedavne sahrane Nikole Štedula u njegovom Novigradu na Dobri.

Slijedeći tjedan je predstavljamo u Tisnom u sklopu LITA U TISNOM 2022. gdje su već predstavljene knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIIJA i IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN".

Ne treba vam objašnjavati kakve probleme imaju i Thompson Bojna HOS-a u današnjoj Hrvatskoj. Zato vam moram

'odati' kako je poznati hrvatski publicist i domoljub Damir Borovčak prokomentirao najave ovog predstavljanja:

Bravo. Čestitam... To je naša zemlja... ☺ tu su svi Za dom spremni... ☺

Zapravo postoji jednostavan način kako znati je li neki političar sluga svjetskih moćnika. Treba samo promisliti o njihovom odnosu prema:

1. Blž. Stepincu; 2. Jasenovcu; i 3. Pozdravu Za Dom Spremni.

Svi su navodno napadani zbog NDH ali je posebno i stalno je na udaru Pozdrav jer ga se izravno može povezati za Domovinski rat. A svjetskim moćnicima to odgovara, a Vlasti u RH ih slušaju.

Zašto?

Ti svjetski moćnici koji su sudjelovali na razne načine u naci-fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku neće nikada zaboraviti da ih je Tuđman s hrvatskom braniteljima pobijedio i od njihove 'strašne' srpske vojske napravio zečeve.

Oni koji ne znaju puno o djelovanju Nikole Štedula u RH može biti nejasno kako ova knjiga ima veze s druge dvije.

Ona pripada nizu mojih knjiga o istaknutim Hrvaticama i Hrvatima. O hrvatskom velikanu Nikoli Štedulu htio sam je tiskati mnogo

ranije, ali kada sam mu poslao prvu verziju rekao mi je da pričekam s objavljivanjem jer će uskoro biti tiskana njegova knjiga U SLUŽBI SAVJESTI / MEMOARI.

Knjiga je zato tiskana tek sada i ima posvetu:

Uspomeni na dragog prijatelja velikog hrvatskog domoljuba Nikolu Štedula

A Nikoli je posebno drago bilo što sam u uvodnom dijelu knjige stavio njegovu sjajnu studiju U PRILOG RASPRAVI VIJEĆA ZA SUOČAVANJE S PROŠLOŠĆU NEDEMOKRATSKIH REŽIMA koju je poslao tom vijeću. Kada je Hrvatsko nacionalno etičko sudište 11. studenog 2017. održalo javnu sjednicu "Ugroze temelja opstanka Hrvatske". Održao sam predavanje UGROZE TEMELJA OPSTANKA HRVATSKE I ZDS kome je u osnovi bio taj Nikolin tekst, a i posvetio sam mu ga. Dakle Nikolina rasprava o ZDS je izuzetno važna, a posebno mi je bilo drago što je i on sa suprugom bio nazočan na toj sjednici HNES-a. To sam tada i naglasio:

*A simbol „antifašizma“ i njihove „borbe za Hrvatsku“ je danas među nama, To je g. NIKOLA ŠTEDUL kome sam i posvetio tekst! Kao što pokušavaju „ubiti“ Hrvatsku „antifašisti“ su pokušali ubiti i Štedula. Dva metka pogodila su ga u usta a četiri u tijelo, od kojih mu je jedan okrznuo kralježnicu - nisu ga ubili. Kao što ne mogu ubiti Hrvatsku nisu uspjeli ni Štedula. I ne samo to. Štedul uči današnje vlasti kako se tom zlu treba suprotstaviti pa je tako nedavno niz hrvatskih portala objavilo njegovu studiju **U prilog raspravi Vijeća za suočavanje s prošlošću nedemokratskih režima**. Dat ću ovdje neke dijelove te studije o pozdravu ZDS. Naime, s obzirom da sam u mnogim svojim tekstovima i knjigama zastupao slična ili istovjetna gledišta, čini mi se da je dobro ovdje pokazati kakvi su pogledi g. Štedula, pogledi čovjeka čiji život toliko podsjeća na sudbinu naše domovine.*

Naravno, nije Srbima i njihovim slugama u RH samo ZDS nešto čime povezuju NDH i RH (koju su nazivali Tuđmanova ustaška država, a branitelji su im do danas Ustaše).

Pogledajte kako je Patrijarh SPC Porfilije povezao Jasenovac i 'Oluju' koju on naziva zločinačkom. U jučerašnjem Hrvatskom tjedniku Igor Vukić je objavio članak JASENOVAČKIM

VUKAŠINOM PROTIV HRVATSKE PROSLAVE OLUJE u kome piše:

Srpska opsesija Jasenovcem je teško izlječiva bolest: ni Vučićevo okupljanje naroda u Novom Sadu, kojom je htio barem malo pokvariti hrvatsku proslavu Oluje, nije moglo proći bez jasenovačke mitologije. Temu je otvorio „liberalni i moderni“ srpski patrijarh Porfirije, spominjući u svojem govoru ni manje ni više nego – „svetog jasenovačkog velikomučenika Vukašina“! Zaista je nevjerovatno da jedan čovjek s dosta škole, koji je živio neko vrijeme u Zagrebu i imao prilike upoznati se s realnim stanjem stvari oko Jasenovca, može javno ponavljati tu glupu, a potencijalno opasnu priču o jednom posve izmišljenom liku.

Ali vratimo se Štedulu i njegovoj studiji. I u njoj on spominje Jasenovac:

Većina članova Vijeća izrazila je mišljenje da se o Jasenovcu više nema što raspravljati, a predsjednik Vijeća je odbio podržati inicijativu potpisanu od velikog broja ljudi, u kojoj ugledni akademici i intelektualci traže od HAZU da podrži i zaštiti organizirani znanstveni pristup u istraživanju naše povijesti. Po shvaćanju predsjednika HAZU tako nešto je nepotrebno i suvišno. Na temelju čega bi onda narod imao povjerenja u takvo Vijeće kojem on predsjedava?

Zapravo Štedul je jedan od potpisnika Pisma HAZU koje spominje u tom tekstu. Potpisalo ga je puno hrvatskih uglednika. Spomenut ću samo skoro trideset prvih potpisnika:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski
 akademik Stanko Popović
 akademik Žarko Dadić
 akademik Ivan Aralica
 prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
 akademik Frano Kršinić
 dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
 mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
 akademik Stjepan Gamulin
 prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
 filologiju
 izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
 filologiju
 dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni
 član HAZU.

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti,
 umjetnosti i književnosti
 prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
 znanosti i umjetnosti
 prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
 management
 prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
 Mostaru
 dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
 Naravno nisu to imena koja bi nešto značila srpskim slugama u RH
 bili oni na vlasti ili u oporbi.

Znate li da u RH vlasti progone i sude Marka Juriča zato što je
 raskrinkavao ovog istog Porfirija. Prijete mu višegodišnjom kaznom
 zatvora. Misle li oni isto što i Porfirije? Kad je Jasenovac u pitanju
 nema razlike u djelovanju hrvatskih i srpskih vlasti. Kao ni kad je
 riječ o ZDS. A ni o Stepincu se puno ne razlikuju.
 Pitam se jesu li srpske slugue u Hrvatskoj već bile naučile srpsku
 pjesmu o Jasenovcu u Domovinskom ratu:

*Ponovljen je genocid Hrvata
 Po treći put Srpskog lažnog brata.
 Srbin kamu ponovo dočeka*

*I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.*

Ako jesu naša sućut jer su hrvatski branitelji od njihove 'nepobedive srpske vojske' napravili zečeve.

JOSIP PEČARIĆ

J. PEČARIĆ, "POKVARENI ČETNICI", DRAGOVOLJAC.COM.

POVRATAK THOMPSONA

THOMPSONOV KONCERT NA POZORNICI SE POJAVIO BISKUP ANTE IVAS, PUBLIKU JE PREPLAVILO ODUŠEVLJENJE

On je i autor jedne od Perkovićevih pjesama

Publiku je iznenadio svećenik koji je u jednom trenutku započeo govoriti stihove pjesme, mnoštvo ga je slušalo i na kraju nagradio pljeskom.

Riječ je o šibenskom biskupu Anti Ivasu koji je autor pjesme Marka Perkovića Thompsona.

Pjesma se zove 'Maranata', a stihovi kažu: 'Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka i svih kukavica, izdajica, krivokletnika, i svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica i svih sluga Zloga iz Naroda moga... Maranata, dođi Gospodine u zemlju Hrvata...!'.
Ž

Biskup je u molitvi spomenuo zdravlje, obitelj, domovinu. Na kraju je posvetio pjesme koje sluša publika u Dugopolju.

DALMATINSKI PORTAL.HR

THOMPSONOV KONCERT Na pozornici se pojavio biskup
Ante Ivas, publiku je preplavilo oduševljenje

On je i autor jedne od Perkovićev

40.000 LJUDI NA THOMPSONOVOM KONCERTU U DUGOPOLJU, MEĐU NJIMA I NJEGOV BOLESNI SIN

-
17. kolovoza 2024.

Foto: Marko Perković Thompson

Glazbenik Marko Perković Thompson održao je spektakularni koncert na stadionu Hrvatski vitezovi u Dugopolju. Koncert je pratilo oko 40.000 ljudi uključujući i njegovog sina Antu kojemu je posvetio pjesmu "Sine moj", kao i ostaloj djeci i supruzi. Na koncertu je bio i šibenski biskup u miru Ante Ivas, čiju pjesmu je Thompson uglazbio.

Pred desecima tisuća obožavatelja izveo je svoje najveće hitove. "Sine moj", "Sude mi", "Geni kameni", "Prijatelji", "Neću izdat ja", "E, moj narode", samo su neki naslovi iz bogate diskografije izvođača pjesama domoljubne tematike. Jedna od njih bila je i "Ako ne znaš šta je bilo", najnoviji Thomposonov hit koji je u nekoliko tjedana skupio milijune pregleda na platformi YouTube.

Foto: Marko Perković Thompson

Na koncertu je bio i Thompsonov sin Ante

Na koncertu je bio i Thompsonov bolesni sin Ante kojemu se zahvalio na hrabrosti. Pjesmu "Sine moj" posvetio je njemu, supruzi i ostaloj djeci.

"Sljedeću pjesmu posvećujem svojoj djeci. Ja večeras ne bih bio ovdje da nije bilo ovog momka, za kojeg ste svi molili. Hvala vam na tome. Hvala dragome Bogu što ga je ostavio s nama, a tebi dragi sine hvala što si večeras s nama! Voli te tvoj tata, kao i tvoga brata, tvoje sestre, tvoju mamu. Idemo pjevati, Sine moj!", rekao je Thompson.

Stadionom su odzvanjale emotivne riječi pjesme i skandiranje publike: "Marko, Marko!"

Šibenski biskup u miru Ante Ivas

Na pozornici se pojavio i šibenski biskup u miru Ante Ivas, čiju pjesmu je Thompson uglazbio, recitirajući stihove pjesme.

Pjesma se zove 'Maranata', a stihovi kažu: 'Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka i svih kukavica, izdajica, krivokletnika, i svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica i svih sluga Zloga iz Naroda moga... Maranata, dođi Gospodine u zemlju Hrvata...'.
Biskup je u molitvi spomenuo zdravlje, obitelj, domovinu. Na kraju je posvetio pjesme koje sluša publika u Dugopolju.

>Thompson u Dugopolju: Pokažite svima kako se ljubi naša Domovina. Kako se ljubi živi Bog

Prodano 40.000 karata

Koncert je krenuo oko 21:20, a prodano je 40.000 karata.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

"Dobra večer, dragi prijatelji. Koja prelijepa slika. U Imotskom, pa sad u Dugopolju. Nema riječi. Teško mi je pronaći riječi kojim bih opisao osjećaje. Napravimo ovu večer nezaboravnom", kazao je uvodno Thompson, čiji su obožavatelji u više navrata napravili pravu bakljadu na stadionu.

>Thompson zapalio 30 tisuća ljudi u Imotskom: Pogledajte atmosferu

Podsjetimo, ranije ovog mjeseca Thompson je održao dva koncerta u Imotskom. Prvi je bio 6. kolovoza na stadionu Gospin dolac u sklopu događaja "Imotski ne zaboravi", gdje su uz Thompsona nastupili Mate Bulić i Dražen Zečić. Drugi koncert, 8. kolovoza, bio je Thompsonov samostalni nastup, prvi nakon dvogodišnje pauze.

NAROD.HR

40.000 ljudi na Thompsonovom koncertu u Dugopolju, među njima i njegov bolesni sin – narod.hr

Glazbenik Marko Perkov

MONS. IVAS RECITIRAO JE SVOJU PJESMU NA THOMPSONOVOM KONCERTU, EVO ZAŠTO JE POSEBNA

-

18. kolovoza 2024.

Foto: Marko Perković Thompson, snimka zaslona/Montaža:
Narod.hr

Na koncertu Marka Perkovića Thompsona u Dugopolju među publikom, kao poseban Thompsonov gost, našao se i šibenski biskup u miru Ante Ivas. U jednom trenutku za vrijeme koncerta biskup Ivas iz publike je počeo recitirati stihove pjesme "Maranatha" koju je napisao za Thompsona. Pjesma je to u kojoj se zaziva Isusa da dođe među hrvatski narod i spasi ga od izdajnika. Napisana je u obliku molitve i prožeta biblijskim motivima.

>40.000 ljudi na Thompsonovom koncertu u Dugopolju, među njima i njegov bolesni sin

Pjesma Maranatha

Pjesma "Maranatha" je pjesma s Thompsonovog albuma iz 2013. godine "Ora et labora".

Pjesmu se može promatrati i kao molitvu Bogu za hrvatski narod, zbog načina kako je napisana. Prožeta je motivima knjige Otkrivenja, a sam naziv "Maranatha" ili u prijevodu s novozavjetnog grčkog jezika "Dođi, Gospodine Isuse!" je posljednja rečenica knjige Otkrivenja.

U pjesmi autor "moli" Isusa da dođe "u zemlju Hrvata" i da učini ono za što je došao – da spasi, da spasi hrvatski narod od "svih kukavica, izdajica, krivoklepnika...". Na kraju pjesme spominje se i Blažena Djevica Marija, koja je u knjizi Otkrivenja opisana kao žena zaodjevena suncem (BDM ili Crkva u širem značenju) koja gazi zmiju, zmaja sa sedam glava i deset rogova. Mariju se zaziva kao kraljicu Hrvata kako bi pritekla u pomoć hrvatskom narodu i kako bi "zgazila zmiju", odnosno hrvatske neprijatelje u prenesenom značenju.

Stihovi pjesme:

Maranatha, pastiru dobri, rabi, učitelju
 Dođi na polja, more, gore
 Na zipke i grobove raspelom Tvojim
 Označene, krvlju i znojem ispaćene, is
 Plakane suzama naroda moga
 Budi početak i svršetak, prvi i posljednji uskrsla pobjeda, Alfa i
 Omega naroda moga
 Maranatha, dođi gospodine u zemlju Hrvata
 Maranatha, dođi naroda moga
 Maranatha, dođi nam brzo i zauvijek ostani... ostani...
 Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka
 I svih kukavica, izdajica, krivokletnika
 I svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica
 I svih sluga zloga iz naroda moga
 Skini lažne maske s lica moje zemlje Hrvatske
 Nek' zablista svom ljepotom
 I vjerom u Tebe Boga, naroda moga
 Maranatha, dođi gospodine u zemlju Hrvata
 Maranatha, dođi na radost svega naroda moga
 Maranatha, dođi nam brzo i zauvijek ostani... ostani...
 Gospe, ženo, suncem ovjenčana
 Satri zmiju, zmaja paklenoga
 Pokaži pute do nebeskog raja
 O kraljice, cijele nam nacije
 I dok je srca bit će i Croatije
 Maranatha, dođi gospodine u zemlju Hrvata
 Maranatha, dođi na radost svega Naroda moga
 Maranatha, dođi nam brzo i zauvijek ostani... ostani zauvijek

>Thompson u Dugopolju: Pokažite svima kako se ljubi naša Domovina. Kako se ljubi živi Bog

Najpoznatiji nastup u suradnji sa Zlatkom Viteзом

Spot za pjesmu Maranatha snimljen je na koncertu koji se održao 30. lipnja 2013. na splitskom Poljudu u sklopu turneje "Ora et labora" pred 50 tisuća ljudi. Kao gost na koncertu se pojavio kazališni, televizijski i filmski glumac Zlatko Vitez koji je recitirao navedenu pjesmu. Ovaj spot našao se i na DVD-u "Poljud Live". Sličan spektakl ponovio se i na Thompsonovom zagrebačkom koncertu koji se održao 16. studenog 2013. u Domu sportova.

Tko je šibenski biskup u miru Ante Ivas, autor pjesme "Maranatha"? Šibenski biskup u miru Ante Ivas rođen je 26. prosinca 1939. godine u Vodicama. Studij teologije završio je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 5. srpnja 1964. godine. Kao župnik u župi sv. Jurja u Zatonu pokrenuo je Smotru crkvenog pučkog pjevanja Puče moj. Od 1988. godine obavljao je službu generalnoga vikara Šibenske biskupije.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je šibenskim biskupom, 5. veljače 1997. godine. Za biskupa je zaređen u šibenskoj katedrali 19. ožujka iste godine, od kad je i preuzeo službu.

Ivas je u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obnašao nekoliko službi. Bio je predsjednik Odbora HBK za mlade, član Biskupske komisije HBK za liturgiju i član Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije, Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica.

Osim Thompsonovog hita "Maranatha", biskup Ivas autor je stihova skladbe Na Tvoju riječ Kapetane, koja je bila odabrana za himnu susreta hrvatske katoličke mladeži u Šibeniku 2004. godine.

3. lipnja 2016. zbog navršene dobi za umirovljenje, u skladu s kanonom 401 § 1 Zakonika kanonskoga prava, ne obnaša više službu biskupa. Od tada je "biskup u miru".

<https://narod.hr/.../mons-ivas-recitirao-je-svoju-pjesmu...>

NAROD.HR

Mons. Ivas recitirao je svoju pjesmu na Thompsonovom koncertu, evo zašto je posebna – narod.hr

Na koncertu Marka Perkovića Thompsona u Dugopolju među publikom, kao poseban Thompsonov gost, našao se i šibenski biskup u miru Ante Ivas.

'PITAJ SVAKI KAMEN NAŠEG GRADA DUBROVNIKA'

Slika Don Lazara s Thompsonom nastala je u Dubrovniku u subotu, 22. siječnja 2022.- u dubrovačkoj katedrali prilikom biskupskog ređenja novoizabranog dubrovačkog biskupa mons. Roka Glasnovića.

Don Lazar već godinama organizira LITA U TISNOM:

J. PEČARIĆ, LJETA U TISNOM / DON LAZAR ČIBARIĆ,
ZAGREB, 2021.

JOSIP PEČARIĆ

11 h ·

LIJEP FILM O MARKU

Ankicu i mene možete vidjeti u sceni s biskupom Ivasom, a poslije i knjigu:

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

DUGOPOLJE

Dugopolje.org

16 h ·

Na koncertu [#MarkaPerkovićaThompsona](#) u Dugopolju među publikom, kao poseban Thompsonov gost, našao se i šibenski biskup u miru Ante Ivas. U jednom trenutku za vrijeme koncerta biskup Ivas iz publike je počeo recitirati stihove pjesme "Maranatha" koju je napisao za Thompsona. Pjesma je to u kojoj se zaziva Isusa da dođe među hrvatski narod i spasi ga od izdajnika. Napisana je u obliku molitve i prožeta biblijskim motivima.

▶ Maranatha, pastiru dobri, rabi, učitelju

Dođi na polja, more, gore

Na zipke i grobove raspelom Tvojim

Označene, krvlju i znojem ispaćene, is

Plakane suzama naroda moga

Budi početak i svršetak, prvi i posljednji uskrsla pobjeda, Alfa i

Omega naroda moga

Maranatha, dođi gospodine u zemlju Hrvata

Maranatha, dođi naroda moga

Maranatha, dođi nam brzo i zauvijek ostani... ostani...
 Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka
 I svih kukavica, izdajica, krivokletnika
 I svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica
 I svih sluga zloga iz naroda moga
 Skini lažne maske s lica moje zemlje Hrvatske
 Nek' zablista svom ljepotom
 I vjerom u Tebe Boga, naroda moga
 Maranatha, dođi gospodine u zemlju Hrvata
 Maranatha, dođi na radost svega naroda moga
 Maranatha, dođi nam brzo i zauvijek ostani... ostani...
 Gospe, ženo, suncem ovjenčana
 Satri zmiju, zmaja paklenoga
 Pokaži pute do nebeskog raja
 O kraljice, cijele nam nacije
 I dok je srca bit će i Croatije
 Maranatha, dođi gospodine u zemlju Hrvata
 Maranatha, dođi na radost svega Naroda moga
 Maranatha, dođi nam brzo i zauvijek ostani... ostani zauvijek

DODATAK

BISKUP IVAS U MOJIM KNJIGAMA

**SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB,
2001.**

**CARLA DEL PONTE DOKTORIRALA NA DR.
MILANU BULAJIĆU**

Hrvatsko Slovo, 7. rujna 2001.

Objavljena optužnica protiv generala Gotovine definitivno je dokazala tvrdnju da je sud u Haagu preuzeo ulogu Srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a time i osporavanja hrvatskom narodu prava na samostalnu državu. Svi oni koji su pročitali Bulajićevu knjigu "Tuđmanov jasenovački mit" prepoznat će u optužnici generalu Gotovini, rukopis dr. Bulajića, jer na isti priglupi način on promiče srpski mit o Jasenovcu da bi dokazao navodnu genocidnost hrvatskog naroda, na koji to čini i Carla del Ponte. Naime Bulajićev je svoju knjigu pisao u cilju izjednačavanja NDH s Tuđmanovom Hrvatskom. NDH nije mogla

opstati, pa dakle ne smije ni ova Hrvatska. Iako su mnogi u današnjoj Hrvatskoj spremno postali Bulajićevi učenici tvrdeći isto, ipak oni ni izdaleka nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u takvu besmislicu. Zato je tu ulogu i preuzeo sud u Haagu, a ulogu kompromitiranog Bulajića spremno je preuzela Carla del Ponte. Jednostavno, ako služe u Hrvatskoj nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u njegovu genocidnost - milom, onda to Carla može - silom. Čak je podudarna i činjenica da je dr. Bulajić bio 1992.-1993. tajnik *Državne komisije za utvrđivanje ratnih zločina i zločina genocida protiv srpskog i ostalih naroda tijekom rata u Hrvatskoj i na drugim područjima Jugoslavije*. Naime, i Beograd i Carla del Ponte tu primarno vide zločine nad Srbima.

Ta sramotna uloga ovog suda nazirala se odavno. Danas je već mnogima očita sramotnost tog suda, pa je i kanadski odvjetnik Christopher Blac napisao da je on "sramota civiliziranog svijeta". A vojni ordinarij, Juraj Jezerinac nedavno je upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta."

U sydneyjskoj *Spremnosti* od 31. srpnja 2001. urednički komentar g. Lovokovića počinje ovako: "U jeku je traženje, progon i izručenje hrvatskih generala sudu u Haagu, kojeg je jedan hrvatski akademik nazvao 'bordel' što znači javna kuća, pučki rečeno kupleraj. (...) Sada im se pružila prilika nekome suditi, druge proganjati, treće zatvarati i taj vražji krug se produžuje i proširuje a svi oni uživaju bogate plaće, i nije čudo što uvijek sanjaju o proširenju optužbi, i o zaposlenju još većeg broja (ne)sposobnih".

Smeta im hrvatska država

Evo kako jednog haaškog djelatnika opisuje urednik *Spremnosti*: "Jedan prosječni odvjetnik iz Sydneya, s nepoznatom pravnom zaslugom, osim progona drugih, a i Hrvata u Australiji, nakon neuspješnih akcija progona u Sydneyu, kada niti jednu osobu nije uspio izvesti pred sud (ne onaj u Haagu, već u Australiji), dobiva premještaj u Haag i sada vedri i oblaci na tuđi račun, te kako njegova

šefica iz bordela poručuje, nema višeg zakona od njenog, i njoj se moraju pokoravati, svakako svi mali, ali ne oni veliki.”

Lovoković je dobro uočio različitost u odnosu suda prema malim i prema velikima. Ta različitost je zbog toga što su suci i tužitelji u Haagu i te kako svjesni svoje uloge u sprovođenju želje svjetskih moćnika. Naime, svjetski moćnici nisu nikada prihvatili činjenicu da je protiv njihove volje stvorena hrvatska država, pa su stalno i radili i još rade na njezinom rušenju, tj. ponovnom uvlačenju u nekakve istočne saveze u kojima će glavnu ulogu opet imati Srbija, njihov omiljeni žandar Balkana. Na tu, blago rečeno, prljavu ulogu svjetskih moćnika ukazao je nedavno i šibenski biskup Ante Ivas kada je rekao: “Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenucima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.”. A da sud u Haagu radi doista nešto prljavo, potvrđuje već i sama činjenica da je u Zadru na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, nastupio i zadarski nadbiskup msgr. Ivan Pređa.

A treba li uopće ponavljati tako očitu činjenicu da je npr. general Mirko Norac kriv svjetskim moćnicima zato što je spašavanjem Gospića spriječio podjelu Hrvatske na dva dijela, tj. što je tim činom najzaslužniji, po njima najodgovorniji, što Hrvatska nije pala već 1991. godine. Isto tako je general Gotovina krivac zato što nije pala od UN-a navodno zaštićena zona Bihać. On je zapovijedao akcijom “Ljeto 95”, i spriječio vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi – pad Bihaća. Pad grada koji je bio u potpunom okruženju i u kome je bilo stotina tisuća civila, žena, staraca i djece. A konačno spašavanje tih ljudi omogućila je “Oluja”, akcija za koju je general Gotovina optužen.

Laž do laži

Zar nije obična prostitucija već sama činjenica da od UN-a zaštićenu zonu Bihać Carla del Ponte uopće ne spominje u toj optužnici. Ili se radi samo o običnom rasizmu, jer se radi o 100.000 muslimana? Bilo kako bilo, ona će reći u točkama 13, 20 i 30:

13. Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

20. Ukupni učinak tih protuzakonitih djela bio je protjerivanje i/ili raseljenje visokoga stupnja, po prilici 150.000 – 200.000 krajinskih Srba u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju

30. Između 5. kolovoza 1995. i 15. studenog 1995., hrvatske snage su počinile brojna djela ubojstva, paleža, pljačke, šikaniranja, terora i fizičke prijetnje osobama i imovini. Tim djelima, hrvatske snage su zastrašivale krajinske Srbe i natjerale ih da ostave svoja sela, zaseoke i kuće. Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje deportacije i prisilnog raseljavanja srpskog stanovništva Krajine.

Spominje se da je Gotovina s Tuđmanom navodno planirao ovo što tvrdi Carla del Ponte, a uopće se ne spominje da je akcija spriječila pokušaj bosanskih i hrvatskih Srba da zauzmu Bihać, od UN-a zaštićenu zonu, što pokazuje cinizam svjetskih moćnika, te da oni ni u snu nisu željeli zaštititi svoje zaštićene zone. Sjetimo se, već je bila pala od njih zaštićena zona Srebrenica. Tamo je ubijeno više od 8000 ljudi, a oni koji su ih trebali štititi lovili su ih i predavali Srbima za odstrjel. Dakle, Carla del Ponte ovim bjelodano dokazuje da su enklave trebale pasti. Zato i ne čudi što je general Blaškić i dobio 45 godina robije. On je pokazao da se enklave mogu i obraniti. Očito je stoga da je svijet odobrio pad Bihaća. Time bi se stvorio kompaktni prostor od Beograda do Knina, i obnova Jugoslavije bi bila na pragu. Naravno, s Hrvatskom u njoj, kako je već prije početka rata i najavljivao američki veleposlanik u Beogradu.

Ali prostitucija gdje del Ponte očita je već u činjenici da je svima poznato da su Srbi organizirano pobjegli pred HV. Postoje i snimci priprema za srpski kolektivni bijeg, a i brojna svjedočanstva da su umali upute kuda bježati. Zar nije prostitucija i to sto Carla del

Ponte uopće ne spominje etničko čišćenje koje su Srbi napravili na tom prostoru do operacije Oluja. A to stvarno etničko čišćenje pomagale su snage UNPROFOR-a. Te snage UN-a nisu željele zaštititi 650 Hrvata koji su bili ubijeni na prostoru koje su navodno štitili. Važnije im je bilo pomagati Srbima u etničkom čišćenju tih krajeva od ne-Srba.

Optužnica protiv državnosti

Naravno, cijela uloga samih optužnica, dakle preuzimanje uloge Srpskog mita o Jasenovcu od strane suda u Haagu, odnosno preuzimanje uloge dr. Bulajića od strane Carle del Ponte, najočitija je u točkama 36, 37 i 38 u “Dopunskim činjenicama” optužnice. Ne čudi da to nije uočio predsjednik Hrvatske vlade Iвица Račan u svom pismu Carli del Ponte, jer je ova vlada i prije dok su bili zvanično komunisti, a i svo vrijeme od 3. siječnja 2000. do sada, dakle kao bivši komunisti, sprovodila politiku koja je omogućila pisanje ovakvih optužnica.

Naime, radi se o negiranju državnosti RH, koja se praktično želi osuditi za ono što je pravo i dužnost svake države – povratak svojih okupiranih područja. Zato se i izjednačava RH i “RSK”. Iako je to sve u skladu s interesima svjetskih moćnika, prostitucija Carle del Ponte ogleda se u tome što ona kao pravica treba koristiti pravne činjenice, a ovdje tako očito to ne radi. Na primjer, RH je postojala u pravnim aktima SFRJ, a navodna RSK nije nigdje, što čak primjećuje i Račan kad kaže da je u optužnici izostalo “definiranje tzv. Krajine kao samoproglashene, nelegitimne i pobunjeničke tvorevine”, ali ne primjećuje očito izjednačavanje te i takve tvorevine s RH. Kada već govori o tome Carla del Ponte bi, kao pravica, morala navesti i nalaz Badinterove komisije, činjenicu da je RH članica UN-a, pa sve do toga da se u dokumentima UN-a ta tzv. RSK tretira kao okupirani hrvatski teritorij.

Naravno, jasno je zašto ona to ne čini. Kako onda napisati ovakvu optužnicu ako njena RSK nije država nego okupirani hrvatski teritorij. A glavni joj je argument o državnosti od nje

izmišljene države: “RSK je imala vlastite vojne snage, Srpsku vojsku Krajine (SVK).”

Priznavanje tzv. RSK

Kada se prodaš za novce ili vlast, onda moraš pričati i gluposti. Naime, Tuđman, Gotovina i drugi planirali su, po Carli del Ponte, etničko čišćenje del Pontine izmišljene države RSK koja je imala vojsku - SVK. A poznata je činjenica da je Vukovar branilo 1800 hrvatskih branitelja od 30.000 napadača. Omjer u teškom naoružanju bio je 100 : 1 u korist agresora, a ipak je Vukovar odolijevao gotovo tri mjeseca. Vojska “RSK” je itekako imala puno oružja, pa je jasno da je hrvatskom vodstvu moglo biti stalo samo do oslobađanja svojih okupiranih područja. Ako se ne radi o glupostima gospođe del Ponte, onda se ona ruga i UN-u, a i Srbima s takvom vojskom. Pogotovu kada se iz optužnice vidi da njoj ta vojska služi samo da bi “dokazala” postojanje te “države”, a ne i za obranu iste od navodnih napada, jer je u drugom kontekstu i ne spominje. Pa čak ni u tom da je ta vojska prije Oluje, zajedno s vojskom bosanskih Srba, napadala od UN-a navodno zaštićenu zonu Bihać. Nevjerojatno je da gospođi del Ponte nije palo na pamet da su Tuđman, Gotovina i drugi samo htjeli osloboditi okupirana područja države priznate od UN-a, dakle od organizacije koja je ustanovila i sud u kome ona i radi. Jer svaka država ima pravo i dužnost da to uradi.

Djeluje li gđa del Ponte kao pravnica? Ili se ipak radi samo o prostituciji, jer svjetski moćnici, preko nje, pokazuju svoju moć prekrajanja povijesti. A kako se ponaša hrvatska vlast? Biskup Đuro Hranić kaže: “Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje.”

Kad nam svjetski moćnici pokazuju svoju moć u prekrajanju nedavne povijesti, i to one u kojoj je Hrvatska pobijedila u ratu, prirodno se je zapitati koliko li su tek iskrivili povijest Drugog svjetskog rata

Vratimo se riječima šibenskog biskupa Ivasa. Biskup nas upozorava koliko su mnogi u našem narodu bili nepošteni prema onima koji su nas vodili u borbi za slobodu, nepošteni zato što se

stalno zanemarivala činjenica da su stalno bili izloženi pritisku nepravednih svjetskih interesa. A najviše prema onome koji je i najzaslužniji za stvaranje neovisne hrvatske države dr. Franji Tuđmanu. Koliki je on trn u oku svjetskim moćnicima pokazuje da ga i mrtvog žele optužiti. Kada već ne mogu izravno, ono preko optužnice generalu Gotovini.

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

Šibenski biskup Ante Ivas nedavno je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenucima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima."

Nema sumnje da svi oni kojima je stvaranje države Hrvatske bilo ispred svih osobnih interesa svo vrujeme i jesu zahvaljivali Bogu što je podario našem narodu dovoljno kvalitetnih ljudi koji su i bili najzaslužniji u stvaranju hrvatske države. Biskup i te kako zna da u uvjetima kada su najmoćnije države svijeta protiv stvaranja hrvatske države, najzaslužniji i jesu upravo ti koji su nas u tome predvodili.

A da sve više i više ljudi u Hrvatskoj to počinje razumijevati pokazuju i najnovije ankete režimskih novina u Hrvatskoj koji moraju priznati da HDZ, dakle stranka koja je predvodila hrvatski narod u stvaranju države i u Domovinskom ratu je sve popularnija, a stranci "bivsih" komunista, dakle onih koji kontroliraju te iste novine, rejting sve više pada. To je vjerojatno najbolje opisao biskup Đuro Hranić rekavši:

"Trazeci mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

Na primjer, predsjednik hrvatske države u svezi s događanjima na Alci kaže: "Računao sam da imam posla s časnim ljudima i da će se oni časno ponijeti." Zar ne zvuči degutantno kada o časti govori Haaški svjedok protiv vlastita naroda? Pa i prvi Mesićev komentar poslije uhićenja Miloševića bio je kako će se sada lakše moći hapsiti i po Hrvatskoj. A to je rekao kada je već znao da je u Hrvatskoj došla optužnica protiv generala Gotovine. Rekao je iako je znao za navode u optužnici o planiranom etničkom čišćenju iz nekakve države ravnopravne Republici Hrvatskoj.

Danas takve optužbe demantiraju i Amerikanci, a Mesić govori o časti. Je li to logično? Vjerovali ili ne - jest. Zato što je cilj svjetskih moćnika upravo u urušavanju hrvatske države. Stvorena je protiv

njihove volje pa treba i nestati. A da bi nestala mora se ogaditi i onima koji su je stvorili - hrvatskom narodu. A da bi im se ogadila mora imati i predsjednika kakvog ima. A i vlast kakvu ima.

Možda će se netko upitati: Pa kako to da sada Amerikanci pomažu Hrvatskoj u dokazivanju lažnih optužbi o Oluji u haaškoj optužnici? Pa i sama je upletena u to. Naime hrvatska vlada je uvjerila tadašnju Clintonovu administraciju da je Oluja i američki interes, što ona i jest bila. Spašen je Bihać, i zahvaljući njoj došlo je do Daytona. Ali iznad svega to je bio hrvatski interes jer su oslobođeni okupirana područja RH.

To su itekako znali časnici američke vojske i tadašnji ministar obrane SAD. U njihovom ministarstvu vanjskih poslova to "nisu razumjeli" jer se nije poklapalo s njihovim viđenjem američkih interesa i to je najbolje formulirano u Holbrockeovoj knjizi: "Psi sa smetišta obavili su prljavi posao za nas". S ovakvom formulacijom Oluje postavlja se pitanje: Je li general Gotovina američki general, kada ga optužuju za Oluju?

Naravno, sve bi to bilo jednostavnije i progutati da nije došlo do žestoke reakcije u Hrvatskoj. Prije svega Crkve u Hrvata i njenih biskupa. Biskup Bogovic je, po običaju oštro reagirao još dok su trajale rasprave u Hrvatskom saboru. Nazivanje Carle del Ponte "trećerazrednim službenikom", u izjavi Komisije "Justitia et pax", dovelo je do objavljivanja i optužnica i Račanovog odgovora. A potom je slijedilo sudjelovanje na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, zadarskog nadbiskupa msgr. Ivana Prende, a vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'." Biskupi su upozoravali da vlast vuče poteze koji mogu ugroziti hrvatsku državu. A dogodila se i Sinjska alka.

Takva reakcija i dovela je do toga da je sadašnja hrvatska vlast i tražila pomoć od Amerikanaca. A u situaciji kada je vlast pokazala želju, bolje reći bila je primorana povući poteze, da se ipak ne sudi Hrvatskoj, prirodno je da su i biskupi počeli nastupati u drugačijem tonu. U narednim propovjedima počeli su pozivati na jedinstvo

naroda, što i jeste prirodno u situaciji kada ti netko želi srušiti državu. Evo kako to komentira Mesić odgovarajući na pitanje:

- Pismo Vatikanu? Je li to pitanje konačno prevladano?

- Tu i nije bilo nikakva spora osim što je tu bilo raznog spekuliranja. Nisam Papi pisao nikakvo pismo nego sam Vatikan, s kojim Hrvatska ima diplomatske odnose, upoznao s mojim viđenjem političke situacije u zemlji, na što imam pravo i obvezu. Moje je pismo proslijeđeno uobičajenim putem, a kao sto svatko drugi ima pravo izreći svoje mišljenje, ja imam i dužnost to reći. Nisam se, međutim, miješao u odnose s Crkvom. No, primjetno je bilo kako se na misama od Dana zahvalnosti do Velike Gospe retorika znatno promijenila, od radikalnog do pomirljivog tona?

Dobro je što je poručeno da se stvari malo primire i da se u miru rješavaju hrvatski problemi, a ne zatezanjem odnosa i dijeljenjem. Ali dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu. Znate, brod u kojem bi se svi nagnuli samo na jednu stranu, bez obzira što bi željeli da brod bude stabilan, on bi se prevrnuo.

Naravno, ponašanje biskupa je presuptilno za Mesića, pa on misli da je njegovo pismo dovelo do promjene u ponašanju biskupa. Inače i ne čudi njegova konstatacija "dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu", jer je upravo to što on stalno radi. Svima je dobro poznato da je onoj drugoj strani – državotvornim Hrvatima - danas u Hrvatskoj praktično onemogućeno pisanje u novinama jer su sve u režimskim rukama. Ali bolje je citirati samog Mesića:

"Postoji u Hrvatskoj centar koji misli da je zaborav zahvatio čitavu hrvatsku javnost, da su ljudi zaboravili pogrešnu politiku u BiH, pljačku, tajkunizaciju i što sve ne. Kao da su ljudi zaboravili i ne znaju da je vlast u proteklih deset godina bila u rukama HDZ-a i da su ovo sada rezultati te vladavine. Pa nisu problemi nastali za godinu ili godinu i pol dana. Za tih godinu i pol dana se problemi pokušavaju riješiti."

Sjetimo se ipak činjenica koje govore o uspješnosti ove vlasti: nezaposlenost je čak i u srpnju, usprkos sezonskim radnicima, porasla i sada je blizu 370 tisuća ljudi, a uvoz poljoprivrednih

proizvoda, koji za deset puta nadmašuje izvoz, povećan je za 21 posto i do kraja godine premašit će vrijednost od 1,5 milijardu maraka, a i turistička je sezona prošla ispod očekivanja. Ima li onda uopće razlike između Mesićeve izjave i izjava potpredsjednika Vlade Slavka Linića: "Nije agresor uništio Hrvatsku, nego HDZ" i "Nisu agresori uništili Hrvatsku, HDZ je taj". A slično i Ivica Račan kritizira sve i svakoga u Hrvatskoj. Jer najveći zločin je ukazivanje prstom na nesposobnost komunista. Zato mu desničari (to Vam dođu oni koji vole svoj narod, a ne slusati gospodare svijeta) potpaljuju požare po Dalmaciji. Kolika je panika sadašnjih vlasti pokazuje najbolje to što je centar svega toga u toj istoj Dalmaciji. Dakle desničari pale sami sebe. A građani su kaže i Račan, kratke pameti jer im desničari neodgovorno obećavaju brze i lake promjene. Očito Račan misli da može uvjeriti ljude da su im 200.000 novih radnih mjesta obećali desničari. Tako i Račan reda optužbe na račun HDZ-a, HIP-a, Sanadera, Pašalića, Tuđmana, Domazeta, Ivankovića i promocije knjige o generalu Gotovini, biskupa itd. itd. Svi su strašni jer nisu jednom Račanu i drugovima dozvolili da dozvoli Haagu osuditi Hrvatsku za etničko čišćenje počinjeno u njima dragoj državi Republici Srpskoj Krajini.

Potvrđuje li išta bolje riječi biskupa Ivasa od ovih izjava Mesića, Linića i Račana? Na vlast su došli pjevajući pjesmice o lopovluku HDZ-a, a poslije godinu i osam mjeseci svoje vladavine još uvijek nisu naučili ništa novo. Biskup Ivas i kaže da je prethodna vlast i bila često pritisknuta osobnim slabostima i pogreškama. A što je učinila nova vlast? Josip Jović to komentira: "Pojedinačna se odgovornost izbjegava, samo je protiv Miroslava Kutle pokrenut kazneni postupak, a od svih političara proziva se samo Ivić Pašalić. Ostali su, čini se, sklopili sporazum s vlastima. Neki svoje grijehe plaćaju upornom šutnjom, neki su se preobratili, neki su ucijenjeni, neki igraju dvostruke igre, neki putuju na specijalne zadatke. A bit će ipak da u toj epohalnoj pljački sudjeluje ista uigrana skupina ljudi vođena istom rukom, kako u vrijeme starog tako i u vrijeme ovoga režima. Čini se kako je krajnji cilj toga čitavog jednog projekta uništiti povjerenje naroda u mogućnost vlastite države i vlast nad njom staviti potpuno u ruke vladara svijeta."

Ja bih tu dodao da je Kutle izgleda optužen samo zato što nije želio surađivati s novim vlastima. Nedavno je njegov odvjetnik i rekao da su Kutli ponudili slobodu u zamjenu za lažno optuživanje Pašalića. U Hrvatskoj sve više raste uvjerenje kako su optužbe protiv Pašalića upravo plod činjenice da ga se smatralo najspособnijim čovjekom HDZ-a. To potvrđuju najnoviji strah vlasti da će Dražen Budiša biti promoviran kao novi vođa desnice u režiji Pašalića. Oni time pokazuju kako i sami razumiju da je Pašalicu stalo do Hrvatske, a ne do vlasti kao njima.

Treba li ipak spomenuti da je upravo na HDZ-ov prijedlog Sabor zahtijevao od Vlade da ustanovi 200 najbogatijih obitelji u Hrvatskoj. Naravno, vlada to nije učinila ne samo zato da bi stalno mogla ponavljati naučenu pjesmicu da je za sve kriv lopovluk HDZ-a. Da su to učinili bilo bi svima jasno ono što sam stalno upozoravao tijekom svojih gostovanja na hrvatskim radio programima u Australiji, pa i ovdje u Sydneyu - najbogatiji, dakle oni koji će sutra odlučivati o sudbini Hrvatske, su bivši komunisti, pogotovu komunistički direktori koji su i izvršili najveću pljačku Hrvatske prije nego što je HDZ uopće dobio vlast. Zbog pomirbe HDZ se nije obračunao s njima.

"I dok se na sva zvona govori o pljački i otimačini onih bivših, - kaže Josip Jović, ovi sadašnji nesmetano nastavljaju istim putem. Dok se svi još uvijek bave Kutlom, događa nam se Goran Štok. Njemu je onaj isti Linić već praktički darovao, i to protuzakonito (Otok života), nekoliko jadranskih hotela, od Rijeke do Dubrovnika, a Štok grize i dalje i čini se kako je jedini pravi smisao Linićeva mandata osigurati tome bivšem vozaču automobila i sinu beogradskoga generala ispunjenje svih njegovih ambicija. Bolska Bretanida prodana je za dvadeset milijuna maraka, a dubrovački Excelsior za milijun maraka?! Linić je, čini se, ključna osoba u krajnje sumnjivom poslu oko prodaje drugoga presudnog paketa dionica Hrvatskog telekoma, cijenu kojega će samo tijekom godinu dana platiti sami pretplatnici, koji su još uz to sami izgradili cijelu infrastrukturu. Ali to njega puno ne zabrinjava jer će on svojoj mamici kupiti mobilni za 150 kuna, a na sve prigovore uzvraća: "Pa ne morate telefonirati." Slavko Linić je, tko zna za čiji račun, uz

pregršat uvreda otjerao stranog ulagača u zadarsku duhansku industriju. Ministar Čačić, koji je u svojoj graditeljskoj karijeri iza sebe ostavio niz nedovršenih, a naplaćenih objekata, od Izraela preko Murtera do Dubrovnika, koji je sada preuzeo praktički sve javne radove u zemlju, kupio je ovih dana usput dva hotela u Župi Dubrovačkoj."

Sjetimo se da je nedavno objavljeno i to da Jakovčić ima tri stana i poslovni prostor u Puli, i uz to cijelo jedno selo, ostaje nam se zapitati: Jesu li svi oni koji su optuživali obitelj Tuđman za njihovo navodno bogatstvo, u stvari njih optuživali samo zbog toga što je dr. Tuđman Otac hrvatske države? Podsjetimo se i da Sabor nije želio udovoljiti zahtjevu Ankice Tuđman da osnuje komisiju koja će ustanoviti to navodno bogatstvo Tuđmanovih.

Ali vratimo se Mesiću. On kaže: "Znam da ima još uvijek onih kojima odgovara izolacija Hrvatske. Međutim, izolacija i bodljikava žica na granici ne odgovara Hrvatskoj, i to je ono što ti krugovi ne mogu shvatiti. Svaki je rat u povijesti završio mirom i o tome možemo učiti iz svoje i iz povijesti drugih naroda. Ti koji me tako napadaju ili ne shvaćaju ili se prave ludima. Ja stalno tražim da budu kažnjeni oni koji su krivi, i za agresiju i koji su krivi za zločine. Upravo na tome inzistiram da budu suđeni i konkretni Crnogorci, i konkretni Srbijanci, konkretni ljudi itd. Dakle, zalažem se da se individualizira krivnja."

Mesić priča kao da su hrvatski biskupi i svi mi obične budale. On priča o izolaciji, a najveća moguća izolacija je biti sluga. Što imaš od toga kada gazdu možeš vidjeti samo kada te zvoncem pozove?

Mesić se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za od njega, kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluja. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na

Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.

Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se, kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno boje se ujedinjenja hrvatske državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su pokazalo se spremni priznati etničko čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel ce neovisno od toga što je i pisanje u SAD u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslije razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Ćorić, bivši ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a, i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci Federacije. Spominju se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori: "Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikala koji svoje stavove nameće Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveći protivnici dekroatizacije BiH, što i jest zadaća koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gore položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general

Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uvidati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OEES-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očiti činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, i da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha. Recimo i za Hydea je pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom dabnašnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima BiH?

Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se sprema donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Federacija BiH, dakle bošnjacko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima Ustavom bi se osiguralo daljne čišćenje BiH od Hrvata. Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali dići svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Mesića: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Mesić ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radio programima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogućavaju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?

Nedavno je Sud u Haagu donio prvostupanjske presude vukovarskim krvnicima, što je u Hrvatskoj dočekano sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Najviše čujemo lažnog svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih, ili provoditelja akcijskog plana kojim su hapšeni i general Gotovina (po onom «locirati, identificirati, uhititi, transferirati») i «nepodobni» hrvatski novinari. Nešto slično rekao je kardinal Josip Bozanić: «*U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje*». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, ima nešto dobro u svemu tome. Pokazali su da znaju kako bi se trebali ponašati, a nisu. Jesu li samo priglupi ili su se prodali?

Ili smo im mi pokazali kako se treba ponašati? Mislim na znanstveno stručne skupove *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?*». posebice na treći skup, dakle onaj održan u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa.

"Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća" smatra Horvatić Akademik Josip Pečarić optužnicu za "zajednički zločinački pothvat" smatra nastavkom agresije na Hrvatsku. "Radi se o zločinačkom pothvatu Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu", rekao je

Voditelj skupa, bivši predsjednik Vrhovnog suda i umirovljeni sudac Ustavnog suda Hrvatske Milan Vuković, pročitao je dio izlaganja

američkog pravnika Eduarda Jambrušića koji je naslovio: "MKSJ - tajni pothvat svjetskih moćnika".

Jambrušić smatra kako je, radi zaštite hrvatskih interesa, potrebno ispitati kompetenciju i nadležnost Haaškog suda. Tematizirajući pitanje "nasilnika i žrtve", ističe kako je stavljanje na istu optuženičku klupu Slobodana Miloševića i Ante Gotovine "neukusno prema vrijednostima zapadne civilizacije".

Milan Vuković je najavio održavanje četvrtoga skupa 7. prosinca 2007. kako bi se razmotrilo koje korake poduzeti zbog ponosa Hrvatske.

Reakcija nije izostala. Prema «Jutarnjem listu» (27.06.2007.):

«Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte nastavlja se žaliti na način kojim hrvatska javnost pristupa slučaju Gotovina. Ona je u utorak, govoreći pred zastupnicima Europskog parlamenta, rekla kako očekuje da će se hrvatska Vlada ograditi od kritika koje je na račun Haaškog suda uputila skupina hrvatskih pravnika.»

Iz daljeg teksta vidljivo je da se njena reakcija odnosi na naš skup. Dakle glavna tužiteljica jednog suda utemeljenog od OUN-a javno iznosi tvrdnju da pravni stručnjaci nemaju što govoriti o Sudu u Haagu, tj. da taj sud nema nikakve veze s pravnom znanošću, pa se predsjednik vlade mora ograditi od takvih koji dovode taj sud u vezu s međunarodnim pravom. Vjerovali ili ne! I nitko ne reagira! Niti u Europskom parlamentu - niti u OUN-u!

A kada je takvu reakciju izazvao ovako mali tekst, u kome se – istina – vidi da postoje i pravници koji znaju što je pravna znanost i kakva je uloga Suda u Haagu u njoj, zamislimo kakva bi pozicija Hrvatske bila da je vode ljudi koji se ne boje reći istinu! Kako bi bilo da su svi novinari, političari i stručnjaci bez straha govorili istinu.

Danas, istina, svi koriste riječ «sramota». Ali ona se odnosi samo na zadnju presudu. A naslov mog prvog teksta o tom sudu iz 1996. godine bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu. Tih početnih godina to je bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo

mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Gđa Doris Pack, voditeljica izaslanstva Europskog parlamenta u susretu s čelnicima Hrvatskog sabora, dana 25. 3. 2003. godine u Zagrebu je «uvjerena u pogrješnost shvaćanja haškog tužiteljstva i bez ikakvog sustezanja, tvrdi: 'problemi potječu iz pogrješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat, te da Haaško tužiteljstvo mora shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA!⁹»

Za OUN je donošenje takvog Statuta Suda u kome se «previđa» taj zločin sramotan čin i zbog same činjenice što Glava VII Povelje OUN-a, kako navodi Edward Slavko Yambrušić¹⁰, nosi naziv «Djelovanje u slučaju prijetnji miru, narušenje mira i čina agresije». U ovom zborniku u Yambrušićevu tekstu i ne samo u njemu naći ćete sve one odluke vodećih svjetskih organizacija o zločinu protiv mira koji su obvezujuće za sve pa tako i za Sud u Haagu. Besmisleno je suditi o ratnim zločinima, a ne uzeti u obzir i najveći ratni zločin – zločin agresije. Međutim, Sud je morao «shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA» i primjenjivati izravno Rimski statut (članak 5 – (1) – d), Londonski statut (članak 6 – 1945), Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva (članak 16, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.) ili Rezoluciju 3314 Opće skupštine OUN usvojenu 14. prosinca 1974. Iz godine u godinu postajalo je sve jasnije da taj sud želi samo nametnuti političku volju svjetskih moćnika. Postajalo je sve jasnije da je reći kako se radi o sramotnom sudu već preblago. Tako sam 2000. godine objavio teksta «Bordel u Haagu»¹¹). Međutim, ta usporedba s prostitucijom i nije baš najbolja. Prostitutke obavljaju svoj posao, a suci u Haagu to ne rade. Kako nam je sama Carla del Ponte i pokazala – ono što oni rade u Haagu nema nikakve veze s

⁹ Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 22

¹⁰ Isto, str. 111

¹¹ «Hrvatsko slovo», 17. studenoga 2000.; «Hrvatski Glasnik u Švedskoj», Nr 4/2000, str. 36-37.

pravom! Očito sam uvrijedio jedno pošteno zanimanje. Zato se moram ispričati prostitutkama. Srećom knjigu iz 2001. godine nazvao sam «Sramotni sud u Haagu» iako sam dvojio između tog naslova i «Bordela u Haagu».

Biskup Juraj Jezerinac, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio je da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”?

To je bio trenutak kada su naši političari mogli pomoći velikima, pa i uz cijenu žrtve. Umjesto toga oni su se utrivali tko će im što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

Za razliku od njih mnogi u samom sudu bili su svjesni svoje sramotne uloge. Ili su bili svjesni onoga o čemu piše Lujo Medvidović¹² preko sjajne povijesne paralele Temistoklo – Tuđman:

«Poslije Termistokla (koji je opravdano slavan budući je 480. godine prije Krista, kod Salamine pobijedio nadmoćnije Perzijance, kao što je Tuđman u akciji OLUJA 1995. pobijedio nadmoćnije agresore), nikada u povijesti jedan vojskovođa nije potjeran iz povijesti zbog pobjede u ratu. Antička Grčka je taj pogrešni postupak 'detemistoklizacije' na sudu povijesti platila najvišom mogućom cijenom – potpunom propasti. Nadati se je da Europa, kao velika civilizacija, baštinik antičke Grčke, ne će represijom protiv svoga najboljeg dijela sama sebe uništiti iznutra, da će vratiti značenje svojim riječima, u sebi pronaći snage te pravim jasnim i razlikovnim riječima imenovati različite pojave. Osobito se nadamo da će Europa, kao poticatelj procesa 'detuđmanizacije' na vrijeme shvatiti da je Tuđman branio europske vrjednote, kao što je Temistoklo branio Grčke, te da se zbog sebe same ne smije ponijeti prema Tuđmanu kao Grčka prema Termistoklu.»

¹² Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 65

Zar Medvidovićevo upozorenje ne podsjeća na ono koje je dao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši¹³ da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Da, više puta sam pišući o Sudu u Haagu naglasio da je veliki propust što suci nisu vojnici – dakle oni koji znaju što je rat. Ova priča don

¹³ "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

Kaćunka sugerira mi da oni to nisu jer bi među njima bilo teško pronaći one koji bi obavljali prljave poslove svjetskih moćnika kao što to rade danas u tom sudu.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnom skupu govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. To smo okarakterizirali kao «prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte»¹⁴. Na potvrdu tih naših tvrdnji nije trebalo dugo čekati jer je nedavno svijetlo dana ugledala i knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. Sve to pokazuje koliko smo bili u pravu mi koji smo upozoravali na nepoštenu ulogu Suda u Haagu, koji smo ukazivali na činjenicu da taj sud ima za cilj suditi žrtvama, a amnestirati zločince. Ili kako komentira Pešorda u spomenutom tekstu: *«Već je dovoljno Del Pontičinih bliskih suradnika jasno kazalo i napisalo da plan velikih sila nije bio optužiti vrh JNA ni Srbiju općenito te da je Carla taj plan upravo maestralno provela u djelo.»*

A to više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud.

Nekako u to vrijeme bio je Treći sabor Hrvatskog bloka. Evo mog govora u kome sam prvi put javno govorio o zločinačkom sudu:

¹⁴ Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 72

GOVOR NA TREĆEM OPĆEM SABORU HRVATSKOG BLOKA¹⁵

„Sabor Hrvatskog Bloka odvija se u vrijeme u kome se puno govori o nekakvom 'zločinačkom pothvatu' i nekakvoj 'zločinačkoj organizaciji'. I doista se danas s pravom o tome treba govoriti. Kako nam o tome govori Sud u Haagu, postavlja se pitanje jel' nam to, po onoj "drš'te lopova", govore upravo oni na koje se to odnosi. Je li se upravo Sud u Haagu svojim najnovijim optužnicama otkrio kao zločinačka organizacija na vrhuncu svog zločinačkog pothvata?

Za sud u Haagu, je 'zločinački pothvat', to što je 'od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajni cilj'.

Podsjetimo se da je Sud u Haagu osnovalo Vijeće sigurnosti koje je u svojim rezolucijama područje te izmišljenje države RSK proglasilo okupiranim hrvatskim područjima. A svaka zemlja ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Zato je sigurno točno ono što se konstatira u 'Glasu Koncila', (12-21 ožujka 2004):

'Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve

¹⁵ Nešto kraća verzija tiskana je u Hrvatskom slovu, 16. travnja 2004. pod naslovom: U Haagu se provodi nova agresija na našu državu – Od Vijeća sigurnosti treba zahtijevati odgovor. Izostavljeni dijelovi su podvučeni.

vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?'

Jasno je da to i misle! A to i potvrđuje zločinački karakter samih pisaca i njihovog pothvata! Još sam 2000. godine ('Hrvatsko slovo', 18. kolovoza 2000) upozoravao da cilj Haaškog suda nije samo izjednačavanje krivice agresora i žrtve, već im je cilj da se žrtva, dakle Hrvatska optuži za genocid. Dakle, cilj im je očito bio zločinački!

Već mnogo puta je hrvatska javnost upozoravana što radi Sud u Haagu. Evo kako je to nedavno (ponovo) formulirao dr. Anđelko Milardović ('Večernji list', 5. ožujka 2004, 'Hrvatsko slovo', 19. ožujka 2004).:

'Kad se sažmu navodi Veritasa od 1998. do 2002. godine, a sumnja se da je Veritas prikriveni ogranak srpske obavještajne službe, dolazi se do četiri bitne točke. Prvo, da preko optužnica treba dokazati da je Republika Hrvatska nastala na zločinu i etničkom čišćenju, zatim da je to etničko čišćenje bilo planirano. Treća je točka da je plan stvorio civilni i vojni vrh. Četvrto, tvrdi se da po logici stvari moraju odgovarati Tuđman i Šušak, a potom generali i niži časnički kadar. Takva se percerpcija podudara sa sadržajem optužnica (...) Ako su akteri tog zločinačkog pothvata pokojni predsjednik države i tri generala, znači da je riječ o vojno-političkom vrhu, koji se definira kao zločinačka skupina. Iz toga se može izvesti zaključak da je država nastala na zločinu i etničkom čišćenju, a onda se dovode u pitanje temelji takve države.'

Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogranak srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobađala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače,

čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Opravljanje obrambenog i pravednog rata

Malo je tko vjerovao u trenucima osnivanja Suda u Haagu da se radi o o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio fra Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu. Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenucima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani zločinački karakter ove ustanove.

Pitanje postavljeno 1998. godine

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu je doista zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale.

Članovi HB-a su sve to dobro znali. Stalno i uporno govore da se nikada ne bi složili s odlaskom hrvatskih generala u Haag. A svaka nova optužnica je sve veća i veća sramota civiliziranoga svijeta. Može li se poslije najnovijih uopće uporabiti riječ "civilizirani" za takav svijet? Znamo da su vojnu bitku protiv hrvatskog naroda izgubili, jer su oni itekako na razne načine sudjelovali u tom ratu na velikosrpskoj strani. I sada, ti ratni gubitnici sude nama. Sude pobjednicima u ratu. Oni jednostavno svoj rat protiv hrvatskog naroda nastavljaju svim mogućim sredstvima. Najvažnija ustanova

u tome je zločinačka organizacija u Haagu, koja je ovih dana, kako je već rečeno, na vrhuncu svoga zločinačkog pothvata. Pa kako onda nismo u pravu kada tvrdimo da je ne suprotstaviti se tim zločincima u agresiji na naš narod i našu domovinu čin veleizdaje?»

Od tada, pa do danas govorim o «zločinačkom pothvatu zločinačkog suda». Na našem trećem skupu govorio sam kako i drugi počinju na isti ili sličan način govoriti o tom sudu. Evo i u «Hrvatskom listu» od 11. listopada 2007. imamo reagiranje župnika dr. sc. Franja Jurčevića: *Haag – simbol prijevara, namještanja, cinizma i udruživanja u 'zločinački pothvat' protiv Hrvatske i hrvatskih žrtava.* Zar to isto ne proizlazi iz riječi biskupa Jezerinca: «Dokaz da je Sotona oko nas i da djeluje jest sramotna presuda Haaškog tribunala za zločine u Vukovaru!» Ili još preciznije iz riječi biskupa Anta Ivasa: «Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.» A sjetimo se Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni, ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika. A «krivnja Hrvata», kako kaže Bosiljko Mišetić¹⁶ «je jednim dijelom bila činjenica da su slobodnom političkom voljom odlučili ostvariti pravo na državu, kao pravo koje ima svaki suvereni narod, a druga 'krivnja' što nam i danas mnogi svjetski moćnici ne opraštaju što smo poništili geopolitički ustroj prve Jugoslavije, kao 'versajskog kopileta' i druge Jugoslavije kao političke tvorevine pobjednika drugog rata».

Ponovimo i riječi Doris Pack kako «problemi potječu iz pogriješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat» pri čemu ona ne misli na Sud u Haagu. Očito ona misli na svjetske moćnike tj. uvjerenje da se Hrvati nisu smjeli braniti – nisu smjeli voditi obrambeni rat. Sjetimo se «embarga uvoz oružja» kojim je na početku velikosrpske agresije UN i oduzeo hrvatskom narodu pravo na samoobranu.

¹⁶ Isto, str. 55

To detaljno objašnjava i admiral Davor Domazet Lošo¹⁷:

«Britanac, inače predsjedatelj Konferencije o bivšoj Jugoslaviji, zvan lord Peter Carrington, kako piše Coleman, taj majstor prijevare, poslušnik lorda Rothscilda s iskustvom uništenja Rodezije, Južne Afrike i Argentine, dok su Kadijevićeve i Miloševićeve horde zla provodile svoj krvavi pir u Vukovaru, na upit zašto nešto ne poduzme, ledenom mirnoćom pripadnika tajnoga društva Ozirisa odgovorio je: «Obje strane lažu».

A njegov subrat, član lože Velikoga Orijenta, francuski predsjednik François Mitterrand na isti upit odgovara: «Hrvatska je bila saveznica nacista, a ne Srbija». Ako se ovom britansko-francuskom dvojcu pridoda Warren Zimmerman s porukom iz njegove knjige Izvori jedne katastrofe, kako su za «rušenje multietničke Jugoslavije krivi nitkovi», onda je jasno da haaška presuda u kojoj je vrh JNA oslobođen svake odgovornosti za vukovarska polja smrti ima za cilj pisanje povijesti 'zapadnoga Balkana', ma što o tome izjavljivao izručitelj generala Ante Gotovine u liku hrvatskog predsjednika Vlade.

Zato i ovom prigodom nužnim se čini podsjetiti ne samo Ivu Sanadera i ostale pozicione i opozicione klimoglavce i pilatovske perače ruku, da je ta ista Carla del Ponte 20. travnja 2005. pred 600 studenata prava i članova valdenskoga ureda završila predavanje ovom rečenicom: «Pomirba još uvijek nije na dnevnome redu Balkana. Ona će doći tek kada sudski postupci budu okončani i kada povjesničari budu u mogućnosti objasniti istinitost činjenica koje će utvrditi pravosuđe». Carla del Ponte više je nego jasna i ona poručuje – Na temelju haaških presuda bit će pisana povijest 'zapadnog Balkana'.

Ako je tome tako, a na žalost jest, onda to znači nekoliko čvrstih zaključaka koje imaju aksiomatsko značenje: Prvo, Haaški sud nije ustanovljen da provodi pravdu i kazni zločince, a ponajmanje agresore, nego da kazni 'nitkove koji su srušili multietničku Jugoslaviju'. Zato je on i osnovan 1993. kada je postalo očito da

¹⁷ «Hrvatski list», 18. listopada 2007.

Milošević ne će moći ostvariti Veliku Srbiju kao zamjenu za versaillevsku Jugoslaviju. Dakle, Haaški sud je naprosto institucija pomoću koje tzv. međunarodna zajednica ciljeve rata ostvaruje drugim sredstvima, po obrascu Clausewitz. Drugo, ti nitkovi moraju biti kažnjeni jer su se usudili suprotstaviti oružanoj sili «svih naroda i narodnosti» iako se ona stavila u službu ostvarenja velikosrpskih ciljeva. Treće, rehabilitacija poražene JNA izravno vodi rehabilitaciji Jugoslavije, naravno, pod maskiranim nazivom, u ovom slučaju to je 'zapadni Balkan'.

To je pak moguće postići samo na način da se sudskom presudom oslobode sve 'administrativne' zapovjedne razine JNA, a blagim kaznama kazne operativne ili izvedbene i to ne sve, nego samo one koje su se 'otrgnule' legitimnoj crti zapovijedanja. Četvrto, a za Hrvatsku i najvažnije – Hrvatska vojska na čelu s vrhovnim zapovjednikom dr. Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom, načelnicima Glavnog stožera generalima Jankom Bobetkom i Zvonimirom Červenkom, te svim operativnim zapovjednicima od razine zbornih područja pa niže, paralelni su parasustav u odnosu na JNA. Ta teza nastoji se 'dokazati' ne samo na haaškome sudištu, nego još više na suđenjima u Hrvatskoj. Zato djelovanje i izjave Mesića, Manolića, Nobila, Prodanovića, Špegelja, Tusa, Stipetića, Agotića, Češnjaja ili Brlečića imaju svrhu potvrde te teze kako bi se u konačnici mogli kazniti 'nitkovi' koji su srušili Jugoslaviju, a koje su podržavali Njemačka i Vatikan. Dakle, nastoji se dati za pravo francuskome hijerarhijskom urotniku Françoisu Mitterrandu u njegovoj tvrdnji kako je JNA u Vukovaru i na Ovčari ubijala nikoga drugog nego potomke zločinaca iz Drugog svjetskog rata, a ne nekakve branitelje svoga doma i svoje domaje.»

Dopustite mi da vas podsjetim na onoga hrvatskoga pravednika kojemu je dosuđena najveća kazna. Osuđen je zbog navodne agresije Hrvatske na BiH. To je Dario Kordić!

Nedavno je Udruga Sv. Jurja objavila šest svezaka časopisa **National Security and the Future** na 1500 stranica u kojima se prvi put objavljuju u javnosti dokumenti Predsjedništva BiH od 1991. do 1994. godine koji definitivno dokazuju da je Hrvatska sačuvala, a ne

dijelila BiH. Glavni urednik ovoga izdavačkog pothvata prof. Miroslav Tuđman kaže¹⁸:

«To prikrivanje istine, odnosno dokumenata s jedne strane, a s druge medijski rat o tome kako je Hrvatska agresor u BiH, imalo je za posljedicu da je u slučaju generala Blaškića trebalo dokazivati da su Ahmići bili vojni cilj, odnosno da su se u Ahmićima vodile oružane borbe između ABiH i HVO-a, i da su u tim sukobima stradali civili. U dokazivanju te činjenice obrana generala Blaškića je zakazala, ali je to uspjela dokazati obrana Darija Kordića. (...) U medijima se vodi informacijski rat. Mediji su postali bojišnica na kojoj se sukobljavaju različite informacijske strategije koje imaju za cilj osigurati dominaciju određenih informacija. I to ne samo političku dominaciju, već i gospodarsku, kulturnu, itd. Međutim i tu postoje neka pravila. Vrlo je opasno ići u javnost s dezinformacijama i krivotvorinama ako je, ili kada je, javnost upoznata s činjenicama. Svjedoci smo kako smo iz tjedna u tjedan čitali natpise o "Tuđmanovoj salveti" na kojoj je on "dijelio Bosnu". To je trajalo sve dok nisam objavio knjižicu "Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti" i donio NATO-ve karte iz 1994. o podjeli interesnih sfera u BiH o čemu je govorio predsjednik Tuđman. Ili, iz dana u dan se ponavljala priča kako su Hrvati srušili Stari Most u Mostaru. To je trebalo poslužiti kao dokaz kulturocida, i biti sadržaj optužnice protiv hrvatskih dužnosnika iz BiH u Haagu. Nakon što je general Praljak objavio ekspertizu po kojoj je utvrđeno da je Stari most miniran a ne srušen tenkovskom granatom, o tome se više ne piše, a haaško tužiteljstvo za to ne tereti hrvatske dužnosnike. Isto je i s Mesićevom izmišljotinom kako su predsjednici Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu. O tome se pisalo iz dana u dan, sve dok prošle godine nije tiskana moja knjiga "Vrijeme krivokletnika" koja opovrgava Mesićeve laži. Od tada se ta teza više ne spominje u medijima. «

¹⁸ Portal Hrvatskog kulturnog vijeća

A znamo i to da je Mesićevo lažno svjedočenje Sud u Haagu koristio da bi izveo lažnu optužbu o agresiji Hrvatske na BiH, zbog koje – uostalom – sudi i danas Hrvatima iz BiH.

Kada su Darija Kordića bez i jednog dokaza osudili na 25 godina robije izjavio je:

"S ljubavlju i ponosom nastavljam nositi ovaj maleni križ prikazujući ga rođenom Isusu Kristu za dobro i boljitak svome najmilijem hrvatskom narodu."

To je rekao iako je svjestan¹⁹: "Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata."

A u istom tekstu možemo naći i slijedeće riječi Dariove supruge Venere²⁰:

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

I dok je Kordić osuđen na 25 godina robije, dotle je nedavno²¹ «Žalbeno vijeće Haškog suda potvrdilo je u utorak oslobađajuću presudu za bivšeg načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Žalbeno vijeće odbacilo je žalbu haškog tužiteljstva zaključivši da prvostupanjsko

¹⁹ "Hrvatski list", 23. prosinca 2004.

²⁰ Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 71-72

²¹ «Jutarnji list», 16. 10. 2007.

vijeće nije pogriješilo u zaključku da Halilović nije imao efektivnu kontrolu nad počiniteljima zločina kao zapovjednik iz koje bi proizašla njegova zapovjedna odgovornost. Prvostupanjsko vijeće 16. je studenog 2005 oslobodilo Halilovića, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo u jednoj točki za ubojstvo u tim selima». Najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naručju!

Na pitanje «Što je činiti sadašnjim hrvatskim vlastima glede opstanka toga Suda?» Miroslav Tuđman odgovara²²:

«Službena politika ima dovoljno argumenata da traži ukidanje Haaškoga suda i prije 2010. jer nije ispunio svoju zadaću. Haaški sud u slučaju Šljivančanina, Mrkšića i Radića nije tražio, ni sudio po zapovjednoj odgovornosti ni vojni vrh JNA ni državno vodstvo SFRJ. Zato ima osnove i treba odmah tražiti ukidanje optužnica protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, te hrvatskih dužnosnika iz BiH. Nitko od njih nije ni optužen da je osobno počinio zločin ili da je zapovjedio zločin. Te ne mogu ni oni biti optuženi, a kamo li hrvatsko državno vodstvo, kao odgovorni za stradanja civila. Tamo gdje je toga bilo, trebaju odgovarati neposredno odgovorni. Paradoks je u tome, što je hrvatska službena politika od 2000. godine učinila niz propusta na štetu vlastitih nacionalnih interesa, pa sada može postaviti takav zahtjev s pravom prevarene stranke.»

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanjska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Ili im neće smetati ni to što će postati očito – i onima koji do sada to nisu uvidjeli - da to vrijedi samo za Hrvate, da se po zapovjednoj odgovornosti može osuditi samo Hrvate!

Uostalom, za to im se već sudi i u Hrvatskoj. Tako se sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje

²² Portal Hrvatskog kulturnog vijeća

dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji.²³ Tako Momo Kapor piše:

«'Kako ste'? – pita baba Danica Obradović na najisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića. Ona sedi za teškim mitraljezom 'broving' maskiranim lišćem i nemoćno širi ruke, izvinjavajući se što sem vode, nema čim da nas ponudi (...) ONA JE OBUČILA SVOJE SELJAKE DA PUCAJU IZ MINOBACAČA I MITRALJEZA. NJEN JE POLOŽAJ SA OPASNO OTVORENIM BOKOVIMA (...) ZARASLE SU DVONEDELJNE ČEKINASTE BRADE, BABA-DANIČINI LJUDI RAZGOVARAJU SA PRSTOM NA OBARAČIMA AUTOMATSKIH PUŠAKA.»

A slično piše i Dragoš Kalajić:

«Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Pri tome im se još i zahvaljuje na njihovu svjedočenju iako oni u svojim iskazima tvrde da su bili 'naoružani civili'. Ako ništa drugo sudac bi morao znati da u ratu ne postoje civili s oružjem. Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospić svjedoče protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Zar to nije i najbolja potvrda onoga što govori admiral Domazet o ulozi takvih sudova u Hrvatskoj?

Čak i bez obzira na to očito je da je za hrvatske sudove obvezatno da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske –

²³ Momo Kapor, Dragoš Karajić i Nebojša Jevrić, «Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpoanj-kolovoz 1993. godine; Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 25-26

uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštititi suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.

Očito je svako nepridržavanje ovako nečega što je obvezatno za sve, pa i za hrvatsku vlast, moguće jedino zbog političkih pritisaka, pa se svako takvo sudište na taj način deklarira kao političko!

Zato se i mi – uvijek kada govorimo o zločinima Suda u Haagu moramo sjetiti i njegovih najvećih žrtava – hrvatskih pravednika kojima se sudilo i sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj! Zato ponovimo još jednom riječi biskupa Ivasa: «Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.» Da, Sud u Haagu je danas daleko od toga da je sramotan. To je zločinački sud!

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na četvrtom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 7.prosinca 2007. godine / 4, Zagreb, 2007, str. 103-115.

HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ“ U ZAGREBU

Zahvaljujem se svima nazočnim na današnjem predavljanu. Veliko hvala Zavičajnom društvu Sinac iz Zagreba i Narodnom Sveučilištu Dubrava što su organizirali i omogućili današnje predavljanje knjige „Biskup dr. sc. Mili Bogović“. Posebna zahvalnost predavljaču prof. dr. sc. Anti Beženu. Počeo sam rad na ovoj knjizi još dok je biskup bio živ, a završili smo je zajedno don Anđelko i ja nakon njegove smrti. Objavili smo je s posvetom:

Uspomeni na velikoga hrvatskog biskupa dr. sc. Milu Bogovića

U današnjoj Hrvatskoj mala je vjerojatnost da će država pomoći tiskanje knjiga koje se odnose na domoljubni rad niza izuzetnih Hrvata. Jedan od takvih je biskup Bogović. Vjerujemo da će rezultati nedavnih izbora pomoći da se i to promjeni.

Moj doprinos u tome je da sam pisao knjige o svojoj suradnji s nizom izuzetnih Hrvata u domoljubnom radu odnosno ako sam u svojim knjigama imao dovoljno tekstova u kojima se govori o njima pa se mogla napraviti takva knjiga o njima.

Osim ove knjige o biskupu Bogoviću i slijedeće knjige su o našim biskupima:

J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.

Pečarić, *Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić*, Portal dragovoljac.com, 2020.

J. Pečarić, *Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga*, dragovoljac.com, 2023.

J. Pečarić, *Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske* 2., dragovoljac.com, 2024.

i printano izdanje: Zagreb, 2024., str. 710.

J. Pečarić, *Jubileji Biskupa Košića*, Zagreb, 2024., str. 224.

J. Pečarić, *Biskup Josip Mrzljak*, dragovoljac.com, 2024.

O jednoj poruci kardinala Kuhariću je knjiga:

J. Pečarić, *Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima*, dragovoljac.com, 2023.:

U planu mi je knjiga o njemu u kojoj će biti i drugi tekstovi iz mojih knjiga.

S don Kačunkom radim na knjizi o biskupu Jezerincu.

Nadam se i mojoj knjizi o biskupu Anti Ivasu.

Svi oni su dali izuzetni doprinos hrvatskoj borbi za neovisnost.

Trebam li uopće upozoriti i na moju knjigu o blaženom Stepincu:

J. Pečarić, *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com, 2021.

U ovoj knjizi je o toj mojoj suradnji s biskupom Bogovićem dano u prvom od tri poglavlja:

BISKUP BOGOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA.

A u toj našoj suradnji meni je od posebnog značaja Biskupovo sudjelovanje u otvorenim pismima.

Prvo takvo pismo je bilo u povodu štrajka glađu Branimira Glavaša.

Apel SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE

MU OBRANU SA SLOBODE iz 2006., a potpisali su ga biskupi:

Mile Bogović, Valentin Pozaić, Želimir Puljić, Želimir Puljić i

Marin Srakić i 19 akademika. Skupljao sam potpise u petak

poslijepodne, u subotu u 10 sati sam ga poslao HINI. HTV je naš

«Apel» dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog

subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Dvije godine kasnije biskup Bogović je potpisnik i dva pisma u

povodu napada na Marka Perkovića Thompsona: _

PISMO THOMPSONU i

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA

PERKOVIĆA THOMPSONA.

I ti napadi traju doslovno do današnjeg dana.

Tri godine kasnije 2011. biskup Bogović je potpisnik dva otvorena pisma:

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA i PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Prvo se odnosilo na sramotni sud u Haadu i naše generale Gotovinu i Markača za koje znamo da su na kraju oslobođeni. Kada smo ga poslali prvi put potpisalo je nas 20 biskupa i akademika i supotpisalo još preko 4000 naših ljudi.

Zadnje pismo koje je potpisao biskup Bogović je iz 2015.

PISMO HAZU

Ono se odnosi na laži o Jasenovcu koje su i danas sveprisutne u RH. Potpisalo ga je veliki broj uglednih Hrvata. Na primjer: nadbiskup Marin Barišić, biskupi Vlado Košić, Mile Bogović, Valentin Požaić, Ante Ivas, Josip Mrzljak i deset akademika.

Svi znamo da i danas vlast i veliki dio oporbe podržava laži o Jasenovcu. Hoće li se i to promijeniti kao posljedica rezultata nedavnih izbora?

Tako i danas točnije prekosutra imamo Izbornu skupštinu u HAZU na kojoj je jedan od kandidata kao ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u Slavonskom Brodu uklonio ranije postavljenu bistu Utemeljitelju RH dr. Franju Tuđmanu.

Biskup Bogović je bio povjesničar. Suradivao je i s uglednim hrvatskim povjesničarima pa ima preko 100 radova indeksiranih u Google Scholaru i čini se oko 300 citata.

U Crosbiju ih ima puno manje zato što vjerojatno nije bio zainteresiran za upisivanje (pa su upisani samo radovi gdje je imao koautore koji su ih vjerojatno upisali), a i dio njegovih radova je iz vremena prije postojanja Crosbija.

Po svemu tome on vjerojatno nije mogao biti niti je bio zainteresiran da bude akademik,.

Ali kako je onda kandidat onaj iz HIP-a koji pripada grupi s najmanjim h-indeksom od svih znanstvenika u HIP-u? I još uzima pravo javno suditi jednom izabranom hrvatskom akademiku. On drži i lekciju academicima koji su potpisnici zahtjeva da HIP u Zagrebu dobije Tuđmanovo ime. A neki od njih su na listi najutjecajnijih znanstvenika u svijetu prema Sveučilištu u Stanfordu (SAD): On im drži lekciju o znanstveniku akademiku Franju Tuđmanu priglasom

tvrdnjom kako bi davanje imena Institutu po njemu izazivalo sumnju u objektivnost znanstvenika iz tog instituta kada pišu o Tuđmanu. Jak znanstvenik koji ne vidi da samo tvrdi kako to što se taj Institut nalazi u državi kojoj je Utemeljitelj akademik Franjo Tuđman ne bi moglo izazvati takvu sumnju jer je Tuđman Utemeljitelj te države, tj. po to kandidatu ipak je ime povijesnog instituta mnogo značajnije od biti Utemeljitelj te države. Utemeljitelj te države kojemu je on prethodno uklonio bistu kada je postao ravnatelj Instituta koji je nastao zahvaljujući tom Franju Tuđmanu i nekim od potpisnika pisma o davanju Tuđmanovog imena HIP-u Zagreb.

Hoće li doista HAZU na Izornoj skupštini sebe proglasiti Akademijom redikula?

Je li doista osnovni uvjet za izbor povjesničara za akademika: Napadati akademika Franju Tuđmana jer on je rodonačelnik revizionizma tj. kako su to sjajno definirali dva doktora računalskih znanosti M. Koić i Nikola Banić ZNANSTVENOG REVIZIONIZMA. Za razliku od neznanstvenog POLITIČKOG AKTIVIZMA kojem pripadaju oni 'istoričari' koji ne znaju što znači revizija u znanosti.

Zapravo oni koji napadaju na takve priglupе načine akademika Franju Tuđmana rugaju se samoj Akademiji koja ga je izabrala. Treba uništiti sve što je hrvatsko, zar ne? A biskup Bogović se itekako borio za to hrvatsko! O tome govori ova knjiga!

Jasno je onda zašto je nekima bio dobar i Ivo Drobilica. Ali ipak prije 12 godina nije uspio postati akademik iako mu je tata Slavko kao povjesničar AMATER bez fakultetske diplome bio tada posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH i koji je po hrvatskom povjesničaru Davoru Marijanu pojam revizionizam koji je bio u sferi marksizma, uveo u u Hrvatsku. A Davor Marijan je drugi na Scopusovoj listi povjesničara iz HIP-a najboljih u HIP-u po h indeksima, a h-indeks našeg kandidata je 0 (NULA).

Da, važno je samo napadati Utemeljitelja RH.

I danas!

Jedan od akademika koji je potpisnik zahtjeva *da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske*

veliki hrvatski književnik akademik Luko Paljetak nas je napustio. Na moj komentar o tome

(<https://bezccenzure.hr/toptema/hrvatski-knjizevnik-sinisa-posaric-o-luku-paljetku/>) hrvatski književnik i general Ivan Tolj mi je napisao: *Dragi Joško, hvala Ti da si sjetio Podstrane i našega druženja s pokojnim Lukom Paljetkom. Neka je pokoj vječni ovome zaslužnome hrvatskome književniku i Tvome kolegi, našem prijatelju, akademiku Paljetku. I slava mu! I laka mu bila hrvatska i dubrovačka gruda, koju je toliko ljubio. Da, bio je potpisnik onoga našega pisma i apela da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske. Njegovim odlaskom i to pismo dobiva na još većem značenju. Oni u vlasti, koji su trebali i morali prihvatiti našu inicijativu i na to, između svega ostaloga, su se oglušili... Ništa čudno, zar ne? Međutim, unatoč njihovoj indiferentnosti i oglušivanju, hrvatska javnost sve više prihvaća tu povijesnu činjenicu o Utemeljitelju i vođi hrvatskoga naroda. Jasno, ni to nije bez Tvoga neumorna zalaganja da se mnoge hrvatske "krive Drine" isprave. Pozdrav, Ivan Tolj*

Kako smo na prošlim izborima imali skandal kada smo izabrali jednu Članicu suradnicu, pa su se oni koji su je predložili pravdali kako nisu znali da je ona POTPISNICA DEKLARACIJE O TZV. 'ZAJEDNIČKOM JEZIKU', ovaj put sam – vjerujem – na vrijeme upozorio kolege i knjigom:

J. Pečarić, *Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista*, dragovoljac.com, 2024.:

HVALA!

Josip Pečarić

**• 60 GODINA SVEČENIŠTVA I
DIJAMANTNI JUBILEJ MISNIŠTVA
ŠIBENSKOG BISKUPA U MIRU ANTE
IVASA**

Propovijed za pamćenje - Mons. Ante Ivas na Bleiburgu

13. svibnja 2012.

Propovijed šibenskog biskupa Ante Ivasa tijekom ovogodišnjega spomen-slavlja žrtava bleiburške tragedije izazvala je već mnoge kritike i sigurno se nije mogla svidjeti onima koji bi Hrvatskom vladati prezirući hrvatske žrtve. Zato ni ne čudi što biskup Ivas povlači slijed između žrtava Križnog puta i Domovinskog rata: "Mi samo danas ovdje na mjestu, koje je postalo simbol nemilosrdnog zločina nad mnoštvom nevinih ljudi, ...gonjeni kroz pakao mržnje razapinjani na „križnim putovima“, odavle do Dakse, do Gradiške, od Jasenovca do Golog Otoka i Grgura..., do Vukovara i Haaga.(hkv)

**MONS. ANTE IVAS NA BLEIBURGU: DOĐI,
GOSPODINE, U ZEMLJU HRVATA!
STOJIMO PRIGNUTI PRED KRIŽEVIMA
BLEIBURGA**

Propovijed šibenskoga biskupa Ante Ivasa na spomen-slavlju žrtava bleiburške tragedije i hrvatskog križnog puta, Bleiburg, 12. svibnja 2012.

"Vidi sramotu našu"

Čitanja: Job, 19, 20-27; Ef 6, 10-18; Iv 18, 33-40

„Smilujte se meni, smilujte se meni, barem vi prijatelji moji... Zašto me progonite!? Tko će učiniti da se napišu govori moji i zabilježi u knjige gvozdenom pisaljkom, i na ploču od olova ili dlijetom urežu u kremenu...?!"

1. Tako je biblijski patnik Job, u svojoj zgaženosti, napuštenosti i osamljenosti, molio Boga i prijatelje ... Čujemo li mi danas taj isti Jobovski krik, kojim su ovdje i odavde po cijeloj Hrvatskoj i svemu svijetu, kriknule stotine tisuće hrvatskih Jobova, izdanih, predanih, i poniženih, zgaženih, mučenih i u bezbroj „hudih jama" pobacanih!? „Gorko plače noću i suze teku niz obraze njegove, nema tko da ga utješi od svih milih njegovih... Spomeni se Gospode što nas zadesi, pogledaj i vidi sramotu našu..." Prepoznamo li u ovom plaču Jeremije proroka, plač i našega hrvatskog naroda? Čitamo li još pismo ovdje izdanih, ojađenih, nestalih? „Pišem ti mila moja, zemljo Hrvatska, ljubavi moja vjerno voljena., Moja lijepa, među zemljama

najljepša. Kroz vjekove ubijana, u vjekovima ***Zašto smo ovdje*** Mi dolazimo ovdje ne da bi ikome sudili, prezreli i obezvrijedili bilo koje žrtve, logore ili jame..., prekrivali, pravdali bilo koje zločine... Mi smo ovdje zbog povijesne istine da je „narodna vlast“, više od 65 godina nijekala da vi postojite, da ste vi ljudi, da zavrjeđujete bilo kakav spomen, osim mržnje i prezira... Ovdje smo jer se prava istina o vama i zločinu nad vama nije smjela ni znati ni otkrivati, ni prenositi ni govoriti... Još manje o naredbodavcima i izvršiteljima zločina...neubijena. Pišem, vjeran vjernoj: nikad te zaboraviti neću!.. Zbog tebe su mnogi na obraz mi pljuvali.., al ja se ponosim s tobom, o moja časna i ponosna, zemljo moja plemenita. Neka te čitav svijet niječe, je te nikad zaniijekati neću... Mi umiremo sa slikom tvojom na srcu. S imenom tvojim na usnama, s vjerom i pokojem u duši da ćeš živjeti vječno, naša besmrtna Hrvatska!"

Mi samo danas ovdje na mjestu, koje je postalo simbol nemilosrdnog zločina nad mnoštvom nevinih ljudi., naše braće i sestara, koji su i prije i nakon Bleiburga ginuli od „osloboditelja"...gonjeni kroz pakao mržnje razapinjani na „križnim putovima", odavle do Dakse, do Gradiške, od Jasenovca do Golog Otoka i Grgura..., do Vukovara i Haaga.

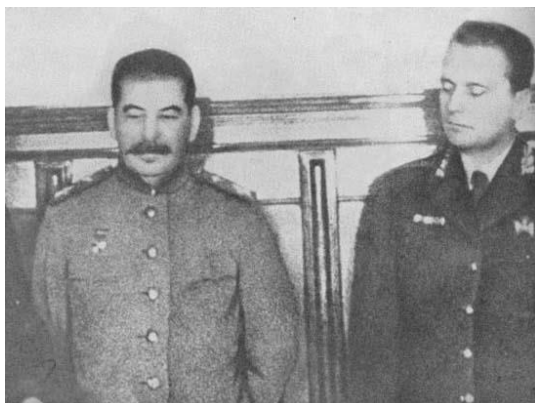
Stojimo ovdje s dubokim poštovanjem prignuti nad svim križevima, jamama i rakama, da se pred Bogom, Ocem i pravednim sucem,

molimo i spomenemo njihovih neznanih imena i sudbina... Sjećamo se ovdje i onih koji još i danas plaču za mrtvima i nestalima, i svih onih izbjeglih i prognanih generacija, koje su na „obalama rijeka babilonskih", odavle do „Ognjene zemlje", neутješno plakali i čeznuli za svojom izgubljenom domovinom...

Bleiburg je zbirno ime stradalih

2. Bleiburg - grad olova..., zajedničko je ime za stotine tisuća izdanih, predanih, poniženih razimenjenih, na najgrozniji način mučenih i pobijenih muškaraca, žena i djece svih uzrasta i životnih sudbina, svjetonazora i narodnosti..., a najviše Hrvata... "Bleiburg i stotine Bleiburga! Gledam te u silnome plamenu do neba. U tisuću požara, na tisuće križeva, na tisuće vješala. Na tisuću stratišta. Na svima krvariš. Na svima uzdišeš. Na svima umireš! Pravo je čudo što nisi umrla, moja neumrla Hrvatska", pisao je jedan iz kolone užasa...

Mi dolazimo ovdje ne da bi ikome sudili, prezreli i obezvrijedili bilo koje žrtve, logore ili jame..., prekrivali, pravdali bilo koje zločine... Mi smo ovdje zbog povijesne istine da je „narodna vlast", više od 65 godina nijekala da vi postojite, da ste vi ljudi, da zavrjeđujete bilo kakav spomen, osim mržnje i prezira... Ovdje smo jer se prava istina o vama i zločinu nad vama nije smjela ni znati ni otkrivati, ni prenositi ni govoriti... Još manje o naredbodavcima i izvršiteljima zločina...

Htjeli smo vjerovati da će Istina pobijediti, jer smo vjerovali u Isusovu riječ da će nas „Istina osloboditi“ i donijeti mir.....Justitia et pax" (Pravda i mir), tijela Biskupske Konferencije Hrvatske, Slovenije i BiH, su 2008. g. ***Povijesna istina** Komunistička ideologija, temeljena na marksizmu i lenjinizmu, od samog početka je u svoj sustav ugradila „revolucionarni“ teror, zločin i diktaturu...po uzoru na sovjetsku Rusiju..kako bi se obračunala sa svima koji su se usudili drugačije misliti..., pogotovo s onima koji su htjeli samostalnu Hrvatsku državu a ne novu „Jugoslavensku tamnicu“. Pobjeda se dozivala i nazivala kao konačni „čas odmazde!“ Povijesna je Istina da je ovdje počeo taj strašan, konačan „čas odmazde“... "U komunističkoj državi će naši neprijatelji svjetlost dana gledati samo toliko dugo koliko traje put do najbliže jame", rekao je Tito ovih dana svibnja 1945... upozorile na „Rezoluciju Vijeća Europe“ iz 1996. koja „inzistira da sve žrtve imaju pravo na sućut, razumijevanje, počast i priznanje njihove patnje, pa tako i žrtve komunističkog terora“. Komisije su podsjetile da je i Hrvatski Sabor 2006. godine donio „Deklaraciju o osudi zločina počinjenih tijekom komunističkog poretka u Hrvatskoj“ i upozorio na neosporne povijesne činjenice „da je komunistički režim provodio sustavne i masovne represije nad osobama koje su proizvoljno, bez suda ili obrane, označene tzv. „narodnim neprijateljima i ratnim zločincima.“*

Komunizam je ideologija terora

3. Komunistička ideologija, temeljena na marksizmu i lenjinizmu, od samog početka je u svoj sustav ugradila „revolucionarni“ teror, zločin i diktaturu...po uzoru na sovjetsku Rusiju..kako bi se obračunala sa svima koji su se usudili drugačije misliti..., pogotovo s onima koji su htjeli samostalnu Hrvatsku državu a ne novu „Jugoslavensku tamnicu“. Pobjeda se dozivala i nazivala kao konačni „čas odmazde!“ Povijesna je Istina da je ovdje počeo taj strašan, konačan „čas odmazde“... "U komunističkoj državi će naši neprijatelji svjetlost dana gledati samo toliko dugo koliko traje put do najbliže jame", rekao je Tito ovih dana svibnja 1945...

Komunistički pokret koji je sebi prisvojio naziv antifašistički..., za razliku od zapadne Europe, u Hrvatskoj je (i u istočnoj Europi), nakon 1945. „crni teror fašizma, zamijenio terorom komunističke „crvene zvijezde“. I to po uzoru na velikog „učitelja Lenjina i druga Staljina“. I poteče more nevine krvi do danas ne oprane, ne osušene... Dok su mnogi narodi nakon završetka Drugog svjetskog rata odahnuli od terora fašizma i nacizma, na žalost, umjesto u razdoblje slobode, hrvatski je narod ušao u drugo teško razdoblje osvete, masovnih likvidacija, zločina, smaknuća, deportacija. Ušao je u beskrajni ocean stradanja. U sustavno komunističko trovanje duše naroda i duha hrvatskog i kršćanskog. Nevinost ili krivnju pojedinaca i čitavih skupina proglašavali su politički komesari, sekretari, često puta kriminalni tipovi, šverceri, dezerteri, ucijenjeni špijuni i Jude... Bez dokaza, suda i obrane. I to ne samo stvarnih, nego i mogućih „neprijatelja naroda“. A to su među ostalima bili i popovi „klerofašisti“, kulaci „kapitalisti“..., „trula inteligencija“, „buržuiji“ i mnogi koji su dosljedno svjedočili i živjeli svoju vjeru i kršćanski humanizam i svoje nacionalno hrvatsko domoljublje.

Crkva i svećenici glavni neprijatelji

4. Te Bleiburške godine Bakarić poručuje Fronti: „Popovi su nam neprijatelji. Katolička Crkva je pripremala i odgajala sve što je ustaško i nezdravo u narodu. Budno pazite na svaki njihov korak i

tražite intervenciju..." Osobno, kao dijete pamtim pjesmu Skojevaca: „nosim kapu sa tri roga, ja se borim protiv Boga!" Komunizam kao i nacizam i fašizam, vodili su se mržnjom prema Bogu, vjeri i prema čovjeku. Rezultat je bio strašan: 1.800 do sada otkrivenih grobišta u bivšoj Jugoslaviji. 900 u Hrvatskoj, 600 u Sloveniji, 200 u Srbiji, 100 u BiH. Kočevski rog, Tezno, Macelj, Jazovka... Masovna grobišta. Mnoga od njih uništena, preorana, pretvorena u gradilišta ili smetlišta..., do danas neotkrivena... Bez imena i spomena! I nitko za to do danas nije kriv, ni odgovoran. Kao da se radi o bajkama nekim ili dječjim igračkama...!

Znamo da je strijeljano 385 svećenika, od toga su 355 su ubili partizani... Na tisuće svećenika, redovnika i redovnica je stjerano u zatvore i logore..., među njima i blaženi nadbiskup Stepinac... Mnogi su bili pod trajnom prismotrom i izvrgnuti javnom ruglu i linču, poput šibenskog biskupa Banića, mostarskog biskupa Čule i puno drugih „nepodobnih i opasnih"... Prema ozbiljnim procjenama broj

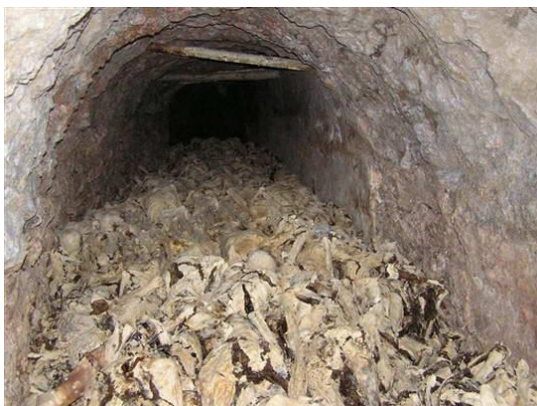
žrtava komunizma u svijetu penje se na 100 milijuna ljudi, a komunistički režimi u Europi tijekom prvih deset godina nakon rata pobili su oko milijun ljudi... Ali, još uvijek traje zavjera šutnje, falsificiranje istine i opasno neznanje..., gotovo kod svih uzrasta, navlastito kod **Brisanje naroda** Bezočnim krivotvorenjem povijesti pokušavalo se prebrisati tisuću godina državnosti hrvatskog naroda... Njegova kultura, ime, jezik, njegova književnost..., vjera, kršćanska tradicija..., cijeli vrijednosni sustav i identitet... Povijest su nam pisali u Moskvi i Londonu, „po šumama i gorama“, u Beogradu, Oplencu i Karađorđevu...(Htjeli bi danas i u Haagu). Druga strana istine se nije smjela ni spominjati, nego samo napadati, izrugivati i ismijehivati. Ništa nije smjelo stajati na putu te jedine partijske (socijalističke) istine. Za to su postojali etiketiranja, progoni, zatvori, mučenja, tajne službe, doušnici, debeli udbaški i policijski dosjei..., OZNA, UDBA..., javni i tajni planovi i „načrtanija“ SANU...mladih naraštaja. Eto, i zato smo ovdje danas... Bog sigurno zna njihova imena i grobove i pravu istinu o njima i svima nama... Zato se Bogu danas za sve njih i za sve nas, molimo, za pokoj njihovih duša ovu svetu Misu slavimo i u Bogu im iskazujemo ovo sjećanje i počast, molitvu i zahvalnost.

Ideološka manipulacija istinom

5. Čuli smo nedavno izjavu da „u školskim udžbenicima još nije napisana puna istina o II. svjetskom ratu“... Da, ne samo da nije napisana, nego je u mnogima cjelovita istina falsificirana? Istina je da su se školski udžbenici punili samo jednostranom „komunističkom istinom“. Ali i sve drugo, i školske knjižnice i svjetske biblioteke... Školska djeca, pioniri i omladina i vojska bili su na „trajnom moralno-političkom vaspitanju“, na preodgajanju i „pranju mozgov!“ Bezočnim krivotvorenjem povijesti pokušavalo se prebrisati tisuću godina državnosti hrvatskog naroda... Njegova kultura, ime, jezik, njegova književnost..., vjera, kršćanska tradicija..., cijeli vrijednosni sustav i identitet... Povijest su nam pisali u Moskvi i Londonu, „po šumama i gorama“, u Beogradu, Oplencu i Karađorđevu...(Htjeli bi danas i u Haagu). Druga strana istine se nije smjela ni spominjati, nego samo napadati, izrugivati i

ismjehivati. Ništa nije smjelo stajati na putu te jedine partijske (socijalističke) istine. Za to su postojali etiketiranja, progoni, zatvori, mučenja, tajne službe, doušnici, debeli udbaški i policijski dosjei..., OZNA, UDBA..., javni i tajni planovi i „načrtanija“ SANU...

Ovdje smo zato jer je sve očitije da „nijekanje i nekažnjavanje zločina komunizma opet stječe „pravo građanstva“. Namjerno prešućeni povijesni događaji su postali „crne rupe“ hrvatske povijesti, upozorava „Justitia et Pax“ HBK 2009. godine: „Ponovno se javljaju glasovi nijekanje masovnih zločina i njihovih totalitarnih korijena. Zabrinjavaju nas pojave negacionizma, nijekanje komunističkih i inih zločina nad Hrvatima i u drugom svjetskom ratu i u poraću (što je i bio uzrok da se mnogi zločini ponove i u Domovinskom ratu). Sada nam se agresivno, gotovo kao temeljna teza, podmeću i nameću tvrdnje da su sva zla hrvatskoga naroda započela tek 1990. godine, kad je, kako neki javno kažu, neki misle, a sud u Haagu i presuđuje da je ova Hrvatska stvorena s „opasnim namjerama i „zločinačkom akcijom“. A velika većina hrvatskog naroda vjeruje da je ova Hrvatska država plod tisućljetne čežnje, ljubavi do mučeništva, i nadasve molitava hrvatskog naroda za Božjim darom slobode u slobodnoj državi. Da je ona djelo hrvatskih branitelja, junaka, pobjednika, koji se sada bezočno ponižavaju. A ona nije produkt bilo kakvih ideologija, ponajmanje totalitarnih..., ni fašističkih, ni komunističkih...

Apologija komunističkih zločina

6. Još nam mučnije danas pada sve vidljivija i glasnija činjenica da se zločini i zločinački komunistički sustav opet javno brani i opravdava. Da se pojavljuju apologije i apologeti zločina, unatoč istini da su to bili zločini s političke mržnje i slijepe osvete... Ovdje se dogodio i zločini onih „savezničkih, političkih i vojnih vođa“, koji su (ne poštujući nikakve konvencije) predali stotine tisuća izbjeglih vojnika i civila, iako su znali da će biti izloženi masovnim odmazdama i pogubljenjima... Gotovo je nemoguće povjerovati da smo nedavno mogli pročitati izjavu kako „partizani 1945. na križnim putovima nisu dovoljno poubijali, i da bi nam bilo puno bolje da jesu, jer je to smeće 90.-ih samo isplivalo i uništilo sve što je valjalo u onoj državi“(Kat. tjednik, veljača 2012.). Tko smije zaniijekati Hrvatskom naroda pravo na svoju samostalnu državu kao i drugi narodi Europe i svijeta?! Zar to pravo nije imao i 39., i 40, i 45 i 90.; i da ga ima i danas...?! Ne po mjeri i diktatu nikakvih EUnija ili moćnika ovoga svijeta, njihovih interesa i kapitala, nego po mjeri Božjoj i ljudskoj.

Ovdje smo danas usprkos nesretne i zabrinjavajuće odluke Hrvatskog Sabora da više ne bude pokrovitelj ovoga spomena... Jer, kažu „da su se ovdje dogodile žrtve kao trenutni izljev mržnje što je tobože uvijek bilo i bit***Lažiranje povijesti***Sada nam se agresivno,

gotovo kao temeljna teza, podmeću i nameću tvrdnje da su sva zla hrvatskoga naroda započela tek 1990. godine, kad je, kako neki javno kažu, neki misle, a sud u Haagu i presuđuje da je ova Hrvatska stvorena s „opasnim namjerama i „zločinačkom akcijom“. A velika većina hrvatskog naroda vjeruje da je ova Hrvatska država plod tisućljetne čežnje, ljubavi do mučeništva, i nadasve molitava hrvatskog naroda za Božjim darom slobode u slobodnoj državi. Da je ona djelo hrvatskih branitelja, junaka, pobjednika, koji se sada bezočno ponižavaju. A ona nije produkt bilo kakvih ideologija, ponajmanje totalitarnih., ni fašističkih, ni komunističkih... će u ljudskoj prirodi" (Milanović). Kao da ovdje nije počeo na najstravičniji način sustavan proces zatiranja i smrti, koji je trajao skoro 45 godina! I danas neki ponavljaju, draga braćo i sestre mučenici, da su vaše smrti zaslužene kazne, da su opravdane, razumljive. One koji su vas hladnokrvno mučili i ubijali nazivaju herojima, a njihova djela herojska, da oni zavrjeđuju odlikovanja i spomenike...Mnoštvo spomenika... Da vi ne spadate u one iz „povelje UN o ljudskim pravima"... Da ste bili na krivoj strani! To nije poruka mira nego nemira, novih suprotstavljanja i svađa. Nije to poruka nove pravednosti nego novih nepravdi. Nije to lijek nego otrov. Nije poruka Istine nego povratak laži. Nije poruka života nego smrti... Ne znamo kome je u interesu da se opet toliko otrova izlijeva u našu Hrvatsku? Da se opet, za domaću ili vanjsku upotrebu šalju (falsificirane) slike o buđenju ekstremizma, guja... U isto pak vrijeme „neki političari ne pridaju gotovo nikakvu važnost, ili ne vidi, ili se prave da ne vide, da su sve glasnjiji oni koji se ne mire s ikakvom samostalnom hrvatskom državom, i oni koji imaju i teritorijalne pretenzije na račun RH., pa čak s njima kriomice i surađuju, pregovaraju, izjednačavaju žrtve i agresore, ukidaju krivnje pogađaju se i „trguju!"..." U isto vrijeme se predlažu i donose vitalno važni zakoni za pojedince i čitav narod, „po hitnom postupku", bez prave javne i demokratske rasprave: i to o životu, o **"Nova istina! One koji su vas hladnokrvno mučili i ubijali nazivaju herojima, a njihova djela herojska, da oni zavrjeđuju odlikovanja i spomenike...Mnoštvo spomenika... Da vi ne spadate u one iz „povelje UN o ljudskim pravima"... Da ste bili na krivoj strani! To nije poruka mira nego**

nemira, novih suprotstavljanja i svađa. Nije to poruka nove pravednosti nego novih nepravdi. Nije to lijek nego otrov. Nije poruka Istine nego povratak laži. Nije poruka života nego smrti... Ne znamo kome je u interesu da se opet toliko otrova izlijeva u našu Hrvatsku? Da se opet, za domaću ili vanjsku upotrebu šalju (falsificirane) slike o buđenju ekstremizma, guja... U isto pak vrijeme „neki političari ne pridaju gotovo nikakvu važnost, ili ne vidi, ili se prave da ne vide, da su sve glasniji oni koji se ne mire s ikakvom samostalnom hrvatskom državom, i oni koji imaju i teritorijalne pretenzije na račun RH., pa čak s njima kriomice i surađuju, pregovaraju, izjednačavaju žrtve i agresore, ukidaju krivnje poglašuju se i „trguju!“... "obitelji, o začecu i rađanju, o odgoju..., o školi i vjeronauku... Opet nova zaduženja, rasprodaje, stečajeви, nezaposlenost, bujanje cijena i troškova života... I opet „u ime naroda“ ali mimo naroda..., „odnarođeno“... Kao da nam opet naviru Matoševe riječi: „Jer, Hrvatsku mi moju objesiše, ko lopova, dok njeno ime briše, za volju ne znam kome, zbir u uzama!“ Kome to treba, i kome to na volji ili zapovijed!? Takva pitanja muče „šuteću“ hrvatsku većinu !

Bleiburg mjesto za tražitelje istine

7. Mi danas ne želimo Bleiburg kao zastavu mržnje prema bilo kome... Skidamo te zastave mržnje i razdora. Molimo Boga da ih svi možemo skinuti! Želimo razviti jedino onaj hrvatski barjak pod kojim su se, uz Božju pomoć i Gospin zagovor kroz dugu i slavnu povijest borili naši branitelji i mučenici, koji su vjerovali da „na vek on živi ki zgine pošteno, za krst časni i slobodu zlatnu“... Barjak pod kojim su uz podršku većine Hrvatskog naroda, darom Božjim, ostvarili tisućljetni san: Slobodnu Hrvatsku državu... Mi ovdje iskreno žalimo sve žrtve, sve ljude koji su đavolskom mržnjom i lažima pretvoreni u bezimeno smeće, koje je trebalo ukloniti. „Žalimo žrtve Jasenovca, ali se ni Bleiburg ne može i ne smije preskočiti, poručio je predsjednik HBK, nadbiskup Marin, otvarajući nedavno međunarodni znanstveni skup: „Hrvatski mučenici i žrtve iz vremena komunističke vladavine“. Tom skupu naši tzv. neovisni mediji, ni tiskovni ni elektronski nisu posvetili gotovo ni malo

prostora. Dakako, ne slučajno...! (Kao ni o veličanstvenom susretu Hrvatske Katoličke mladeži, prošle subote u Sisku...)

Mi ovdje dolazimo ne kao sumnjivi tipovi, ili provokatori..., nego kao iskreni tražitelji istine. „Istraživanje istine nije prevrtanje suhih kostiju, nego izraz humanosti i pijeteta prema članovima naše obitelji, prijateljima i poznanicima. Ne dolazimo kao zarobljenici povijesti i prošlosti, nego kao zaljubljenici neiskrivljene povijesti našega naroda." To je i naša kršćanska vjernička obveza. Zato je Hrvatski narod i podigao „Crkvu Hrvatskih mučenika" na Udbini, da svjedoči istinu o mukotrpnoj i blagoslovljenoj hrvatskoj sudbini!

Na ovoj svetoj Misi susrećemo se s našim Uskrsnulim Kristom, Učiteljem, Bogom i jedinim Otkupiteljem ljudskoga roda i povijesti. On je za sebe rekao: „Ja sam Put, Istina i život!" I danas smo ga slušali kako pred sucem Pilatom govori: Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za Istinu. Tko je god od Istine, sluša moj glas." Pilat se prestrašio Istine, nije se htio s njom suočiti. Prezreo je i osudio Isusa na smrt... Nijekanje istine i strah pred njom poprima i danas oblike novog totalitarizma, kojim se udara u same temelje društva i morala, na dostojanstvo čovjeka (od začeca do smrti), na obitelj i brak, na odgoj i na slobodu savjesti. Istina postaje najveća žrtva današnjeg svjetskog poretka na svim razinama.

U Bleiburgu, molimo i zaklinjemo

8. „Ne može se govoriti o pravednom društvu bez istine i ljubavi, poručuje Papa Benedikt XVI. Bez Boga su sve ljudske istine i ljubavi lomne i zloupotrebљive do mržnje i zločina... U strahu pred istinom, moguće je imati priviđenja nekih novih a starih guja, razdora i svađa. Opasnih guja neke nove „genetski modificirane budućnosti"... Oko istine se treba truditi pravednim i poštenim sredstvima. Ne nadmoću vlasti, dodvoravanjem, optužbama i prijetnjama koje ubijaju slobodu i demokraciju. Ne bahatošću i s visoka, nego ponizno i uljudno.

Mi stoga i danas ovdje, molimo i zaklinjemo. Nemojte nas opet svađati, dijeliti i suprotstavljati starim etiketama tzv. „hrvatske krivnje i genocidnosti!" Otvorimo šanse i pomozimo jedni drugima da postanemo novi ljudi., da gradimo bolji svijet. Potrebne **Hrvatski barjak** *Mi danas ne želimo Bleiburg kao zastavu mržnje prema bilo kome... Skidamo te zastave mržnje i razdora. Molimo Boga da ih svi možemo skinuti! Želimo razviti jedino onaj hrvatski barjak pod kojim su se, uz Božju pomoć i Gospin zagovor kroz dugu i slavnu povijest borili naši branitelji i mučenicci, koji su vjerovali da „na vek on živi ki zgine pošteno, za krst časni i slobodu zlatnu"... Barjak pod kojim su uz podršku većine Hrvatskog naroda, darom Božjim, ostvarili tisućljetni san: Slobodnu Hrvatsku državu...*su nam trajne duhovne, moralne i etičke vrednote, koje će bolje uskladiti naše međuljudske odnose. Treba nam obnova naših obitelji i temeljiti obiteljski odgoj, Treba nam čvrsto zadanih riječi, vjernosti u braku, iskrenosti u razgovorima i postojanosti u dogovorima. Tko sije laž, razdor i mržnju žanje vjetar...Đavao, stoji u korijenu laži i razdora. A on je ubojica ljudi od početka". Samo Kristova oprostiteljska ljubav može iščupati i liječiti laž i mržnju.

Treba nam Bog. Ne lažni bogovi-idoli (kakvi se danas nude), nego Bog koji je Ljubav i Istina. Ljubav ispunjena istinom, „caritas in veritate". To nije naš proizvod, nego nam je to dar darovan odozgor, po Isusu Kristu, po njegovom križu, u daru njegova Duha. Kako napisu pjesnik, jedan od ovdje stradalih: „Ima Gospodine i kruha i ruha, al više od kruha nama Gospodine treba tvoga Duha!"...Mi zato ovdje i ovom svetom Misom molimo Svemogućeg Boga za sve žrtve i za sve zločince. Molimo Božje praštanje i milosrđe da bismo i mi

mogli praštati. Da bi Božjom milošću zacijelile rane koje još bole. Da bi se očistila naša sjećanja i savjesti. Molimo Božje svjetlo da u njemu prava istina dođe na vidjelo, da istinu prepoznamo i priznamo, svatko u svojoj odgovornosti, ma kako ona bila teška i obvezujuća. Zbog žrtava i njihova dostojanstva. Zbog časti našega naroda. Zbog mira bez koga nema prave slobode, napretka ni Božjega blagoslova.

Dodi, Gospodine, u zemlju Hrvata

9. I danas dolazimo našoj Gospi, kao tisuće generacija hrvatskog naroda, kao naši branitelji... Dolazimo s križem naše majke nacije Croatije. Gospa, koju zovemo „Kraljica Hrvata" ponavlja nam: „regnum regni non praescribit leges!" Nikakvi moćnici, ni vlasti ni kraljevi zemaljski, ne mogu donositi zakone iznad ili protiv Zakona koje je Bog upisao duboko u svijet i srce svakog čovjeka. Zakona Ljubavi koga je Isus Spasitelj potpisao svojom krvlju da ga i mi ispisujemo svojim životom, da bi mogli živjeti „životom u izobilju". Dok je takvog srca, bit će i Croatiae!" Tako će nam Domovina bit „lijepa naša", blagoslovljena, poželjna i prepoznatljiva i našoj djeci, mladima, obiteljima i našim prijateljima, u Europi i svijetu.

Ponavljamo riječi svetoga Pavla: „Braćo jačajte se u Gospodinu i snazi njegovoj, da se možete oduprijeti lukavstvima đavolskim. Jer boriti nam se je protiv upravljača ovog mračnog svijeta, protiv zlih duhova po nebesima. Opašite bedra istinom, obucite oklop pravednosti, pripašite noge spremnošću za evanđelje mira. U svemu imajte uza se štit vjere. Njime ćete moći ugasiti ognjene strijele Zloga. Uzmite i kacigu spasenja i mač Duha, to jest Riječ Božju. U svakoj se prigodi u Duhu molite." Ujedinjujemo se ovdje s molitvama svih naših branitelja i mučenika, živih i pokojnih, te zajedno s njima molimo:

Maranata, dođi Gospodine, u zemlju Hrvata: na polja, more i gore, raspelom tvojim označene, krvlju i znojem ispaćene, na zipke i grobove isplakane suzama naroda moga.

Maranatha, dođi Gospodine u (ovu) zemlju Hrvata. I skini sve lažne maske s lica zemlje moje Hrvatske. Neka zablista slobodom i ljepotom, „života u izobilju!"

Maranatha, dođi Gospodine, brzo..., i ostani zauvijek.

Amen.

Ante Ivas
biskup šibenski

<https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/11572-propovijed-za-pamenje-mons-a-ivas-na-bleinurgu.html>

JOSIP PEČARIĆ

MOJE KNJIGE O HRVATSKIM BISKUPIMA

Zahvaljujem se svima vama koji ste došli na prvoj večeri Lita u Tisnom 2024. koje već godinama organizira don Lazar Čibarić pa posebna zahvalnost i našem domaćinu.

VEČER O HRVATSKIM BISKUPIMA otvorila je na sjajan način, kako je ona to i puno puta učinila prošlih godina profesorica Mira Vrbanović predstavljajući - ovaj put - moju knjigu kojoj je koautor don Anđelko Kačunko "BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ".

Svjedoci smo iz dana u dan napada na Katoličku crkvu.

Znamo i zašto!

Zato što je uloga Katoličke crkve u stvaranju hrvatske države nemjerljiva.

Vjerojatno se to i jedino moglo dogoditi kada je na čelu Crkve bio Papa Ivan Pavao II.,

A na čelu Crkve u Hrvata bio je kardinal Franjo Kuharić. On je i likom podsjećao na Papu, a mi ga nikada nismo odvajali od Utemeljitelja RH govoreći o DVA FRANJA.

Ivan Pavao II., je već svetac, a ovih dana je otvoren put za postupak proglašenja blaženim našeg predragog kardinala Kuharića.

Otud i moja nedavne knjige:

J. Pečarić, Kardinal Franjo Kuharić. Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kuharic.pdf>

Prvo poglavlje te knjige je zapravo moja prva knjiga posvećena budućem blaženiku:

J. Pečarić, „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima“, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ponos.pdf>

U naslovu su riječi savjeta koji je naš kardinal dao političarima u RH, ali i svima nama jer znamo da su ti političari sluge svjetskim moćnicima sve dotle dok ne vidimo da se ponašaju u skladu s Kuharićevom napatku.

Knjiga ima 775 stranica, ali ja ću još samo spomenuti poglavlje RAT JE GOTOV, Zapravo to su riječi na koje sam reagirao tijekom mojih posjeta Australiji poslije „Oluje“, a nedavno je biskup Košić u svojoj Homiliji u Krašiću govorio o sličnom reagiranju našeg Kardinala 1999. godine. I to u Krašiću, a ponosim se činjenicom da blaženom Alojziju Stepinцу pripisuju i danas moje riječi:

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI.

A nisam se nu ljutio kada sam jednom na HTV-u čuo da je to stara hrvatska narodna izreka.

O biskupu Vladi Košiću imam slijedeće knjige:

1. J. Pečarić, Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić, Zagreb, 2019. str. 398.

2. J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2., dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kosic.pdf>

3. J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2., Zagreb, 2024., str. 710.

4. J. Pečarić, Jubileji Biskupa Košića, Zagreb, 2024., str. 224.

Svojevremeno je književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda nazvao ono što je u mojim knjigama „Pečarićeva Hrvatska“, Na to se nadovezao još jedan čovjek od struke, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić koji je u Mostaru 05. 12. 2014. na predstavljanju mojih knjiga govorio o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.). To su Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson, i biskup Vlado Košić. Zapravo, četiri osobe koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predstavlja Crkvu u Hrvata, a oni koji napadaju Katoličku crkvu uzimaju za primjer najčešće za primjer upravo biskupa Košića. Kasnije sam u dogovoru s profesorom Tokićem za drugi stup uz Darija Kordića dodao i generala Slobodana Praljka. Prvu knjigu o biskupu Košiću završio sam pričom o tadašnjem Stepinčevu.

Na kraju mise nadbiskup Bozanić je čitao imena nazočnih biskupa. Vjernici su ih pozdravljali velikim pljeskom. Ali kada je izgovorio ime Biskupa Košića taj pljesak je trajao i trajao. Čini mi se 5-6 puta dulje nego za bilo kojega biskupa.

Inače često u komentarima se može naći usporedba sa Stepincem, pa je utoliko veće značenje ovog pokazivanja ljubavi vjernika u Zagrebačkoj katedrali prema HRVATSKOM biskupu.

Evo i jednog komentara s gornjeg linka:

Ovo je onaj pravi - stepinčevski diskurs - jasan, bridak, nedvosmislen, istinit, neustrašiv, neupitan, od poklada vjere katoličke i temeljnih prava hrvatskoga naroda neodstupiv..." u zgodno i nezgodno vrijeme "

Veći pljesak od drugih dobio je biskup Pozaić.

A zapravo kada pišem o dr. Košiću kao HRVATSKOM biskupu sjetim se riječi biskupa Pozaića.

Da, biskup Pozaić mi je svojevremeno za biskupa Košića rekao:

“To je HRVATSKI biskup!”

Iz četvrte knjige o biskupu Košiću je prenesen dio o kome sam govorio u knjizi o kardinalu Kuhariću. To je dio iz njegove homilije u Krašiću:

Biskup Josip i ja bili smo zaređeni za biskupe u zagrebačkoj katedrali na današnji dan prije točno 25 godina. Prije toga smo zajedno posjetili kardinala Franju Kuharića, zagrebačkog nadbiskupa u miru. Zamolili smo ga da nam bude suzareditelj – glavni zareditelj bio je nadbiskup Josip Bozanić, a drugi suzareditelj nuncij Giulio Einaudi. Kardinal Kuharić tada nas je iznenadio riječima: meni je bilo lakše biti biskup, a vama će biti teže. Pitali smo ga kako to misli, na što je on odgovorio: mi smo znali tko nam je neprijatelj, a vi nećete znati

Biskup Košić je postao biskup kada i biskup Josip Mrzljak koga spominje u svojoj homiliji. O biskupu Mrzljaku je moja knjiga: J. Pečarić, Biskup Josip Mrzljak, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Mrzljak2.pdf>

Ali vratimo se biskupu Pozaiću. O njemu imam dvije knjige: J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>

J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf>

Priča o biskupu Pozaiću je zapravo i vezana za tzv. Pečarićevu Hrvatsku. Naime, kad je predložen za biskupa jedino što mu je zamjereno bilo je to što je potpisnik Apela o Mili Budaku:

O MILI BUDAKU, OPET

DESET ČINJENICA I DESET PITANJA
S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

Akademik Dubravko Jelčić i ja napisali smo knjigu o tom Apelu pa u njoj doista možete naći i potpisnika:

Valentin Pozaić, Družba isusova, professor moralne teologije

Odgovorio im je:

Ja ću uvijek biti za obnovu političkih procesa.

I postao veliki hrvatski biskup!

Mnogi hrvatski biskupi sudjelovali su kod naših otvorenih pisama. Ovdje danas govorim samo o nekima od njih o kojima sam napisao knjige. Te moje knjige su sastavljene od tekstova u kojima se oni spominju. Nemam uvijek dovoljno takvih tekstova za knjigu iako ima još biskupa iz Domovinskog rata koji slične knjige zaslužuju.

Tu sam u Tisnu i već više godina imamo ova Lita u Tisnom. Sigurno nisam zaboravio ni tko je bio biskup Šibenske biskupije, koji je doista bio izuzetan hrvatski biskup. To je Ante Ivas. O njemu pripremam knjigu već od prije nekoliko godina, ali ove godine je njegov njegovih jubileja:

- 60 GODINA SVEČENIŠTVA I DIJAMANTNI JUBILEJ
MISNIŠTVA ŠIBENSKOG BISKUPA U MIRU ANTE
IVASA

Nadam se da će poslije proslave koju prekосуtra imamo u Šibeniku i ova knjiga biti završena.

Da, puno je hrvatskih biskupa koji su svojim djelovanjem obilježili Domovinski rat, a samo o nekima sam uspio napraviti ovakve knjige. Vojni Ordinarij bio je biskup Juraj Jezerinac. Je li moguće da nemam dovoljno tekstova o njemu da napravim knjigu i o njemu?

Pa bio je pomoćnim zagrebačkim biskupom od 1991. godine.

Imam, imam. Ali i njemu je kao i biskupu Bogoviću desna ruka bio don Anđelko Kaćunko, pa takvu knjigu pripremam zajedno s njim, kao što smo uradili sa ovom o kojoj je danas govorila prof. Mira Vrbanović-

HVALA.

Josip Pečarić

<https://bezccenzure.hr/toptema/moje-knjige-o-hrvatskim-biskupima/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/40123-akademik-pecaric-moje-knjige-o-hrvatskim-biskupima>

BISKUP IVAS I NA MOM FACEBOOKU

Na Pečarićevom facebooku ovo je stavio don Lazar Čibarič: 60 godina svećeništva i Dijamantni jubilej misništva, šibenski biskup u miru Ante Ivas, 13. 07. 2024., proslavio je u svojoj rodnoj župi sv. Križa u Vodicama.

Biskupu u miru Anti srdačne čestitke i zahvala Gospodinu za sve što je plemenitoga i dobroga u službi svećeništva i biskupstva učinio u našoj župi, Šibenskoj biskupiji, Domovini i Katoličkoj crkvi, sa željom i molitvom da ga Božji blagoslov i milost prate i dalje u dobrom zdravlju i životu.

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61560776141733>

<https://www.facebook.com/100040135715038/videos/pcb.1196183895062790/808145471385054>

PROSLAVA SV. JAKOVA. BISKUP ANTE IVAS PROSLAVIO DIJAMANTNI SVEĆENIČKI JUBILEJ

26. srpnja 2024. BISKUPIJA, ISTAKNUTO 252 Views

Šibenski biskup u miru Ante Ivas na svetkovinu svetog Jakova 25. srpnja u katedrali svetog Jakova u Šibeniku, proslavio je šezdesetu obljetnicu svećeništva. Na misnom slavlju uz biskupa Ivasa koncelebriralo je više nadbiskupa i biskupa: riječki nadbiskup Mate Uzinić, zadarski nadbiskup Milan Zgrablić, šibenski biskup Tomislav Rogić, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak, dubrovački biskup Roko Glasnović, hvarski biskup Ranko Vidović, mostarsko – duvanjski i trebinjsko – mrkanjski Petar Palić, splitsko – makarski nadbiskup u miru Marin Barišić, zadarski nadbiskup u miru Želimir Puljić, porečko – pulski biskup u miru Ivan Milovan i požeški biskup u miru Anton Škvorčević. Među svećenicima koji su koncelebrirali bio je generalni tajnik HBK –a vlč. Krunoslav Novak. Na misnom slavlju bili su i bogoslovi đakovačko – osječke nadbiskupije sa svojim odgojiteljima. Preko misnog slavlja pjevao je mješoviti zbor katedrale svetog Jakova pod ravnanjem voditeljice prof. Jelene Mikulandre uz orguljašku pratnju Nikole Lovrića Caparina.

Misno slavlje započelo je uvodnim pozdravom šibenskog biskupa Tomislava Rogića. Kazao je kako je trebalo gledati unaprijed u vremenu kad je biskup Ivas preuzeo vodstvo Šibenske biskupije. Trebalo je obnoviti pastoral u ratom poharani župama. Trebalo je predvidjeti u budućnosti nove župne zajednice i graditi nove crkve. Hrabro pred šesnaest godina iskoračiti u nepoznato i pokrenuti projekt Katoličke osnovne škole sa željom duhovnog rasta i vjerskog odgoja novih generacija. Pa do izgradnje Dječjeg vrtića blažena Hosana i projekta izgradnje Interpretacijskog centra šibenske katedrale. U isto vrijeme kroz više od deset godina biti u ime svih biskupa, biskup za mlade pokrećući tako jedan novi pastoral na razini Domovine koji svoj vrhunac doživljava u Susretima hrvatske

katoličke mladeži od kojih je nezaboravan 2004. godine organizirao kao domaćin, u Šibeniku. Za sve to večeras kažimo Bogu hvala, kazao je biskup Rogić.

O šezdesetoj obljetnici moga svećeništva ovim zahvalnim misnim slavljem u ovoj našoj katedrali sv. Jakova na poseban način se zahvalno spominjem svojih roditelja i rodbine i vjernika moje rodne župe sv. Križa u Vodicama, koji su me svojim hrabrim svjedočenjem vjere i odanosti Bogu, Crkvi i domovini uvijek podržavali i molitvom pratili, kazao je biskup Ante Ivas uvodeći vjernike u misno slavlje.

Prigodnu homiliju imao je splitsko – makarski nadbiskup u miru Marin Barišić. Kazao je kako ovogodišnje slavlje svetog Jakova apostola, naslovnika Šibenske katedrale obogaćuje i svečani događaj umirovljenog biskupa mons. Ante Ivasa: njegov dijamantni jubilej! Šezdeseta obljetnica dara svećeničkog ređenja. Dragi don Ante, zajedno s Tobom želimo danas zahvaliti Gospodinu na milosti koju Ti je povjerio, da već šezdeset godina, među braćom i sestrama naviještaš i svjedočiš Radosnu vijest Života, od kojih 33 u svećeničkoj a 27 godina biskupskoj službi. Jedan si u nizu apostolskih nasljednika Šibenske biskupije, koja je duhovno, povijesno i kulturno povezana sa svetim Jakovom, kazao je nadbiskup Barišić.

Dragi don Ante, sveti Jakov je navratio u Šibenik. Njemu u čast je podignuta ova čudesna kamena Katedrala. Pred 60 godina zaređen si za svećenika u svojim Vodicama , a pred 27 godina za apostolskog nasljednika Šibenske biskupije u ovoj katedrali. Poput svetog Jakova i tebe je Gospodin pozvao da napustiš lađu i mreže i da ga slijediš. Nisi odmah znao kuda i kamo te vodi put njegova poziva, ali ispravno si shvatio one Isusove riječi, bolje od majke Zebedejevih sinova, te si ih izabrao za svoje svećeničko i biskupsko geslo: „ Da imaju Život u izobilju!“ Ne jedanput već više puta, je tvoja majka pokojna Iva, išla je intervenirati kod Isusa, moleći ga da ti pomogne piti iz „njegove čase“, da budeš svećenik koji će služiti u ljubavi. I ti si, ovdje u Jakovljevoj Katedrali, bio pitan: „ Možeš li piti iz njegove čase“? Pred zajednicom vjernika rekao si: „ Mogu, s milošću Božjom“. Prostrt pred oltarom u katedrali apostola Jakova, nakon litanija svih svetih, u dubokoj šutnji, po polaganju biskupovih ruku,

snagom Duha svetoga, Gospodin ti je povjerio dar punine svetog reda. Povjerio ti je da budeš suradnik, radosni navjestitelj njegova poslanja. Povjerio ti je samoga sebe, da djeluješ ne samo u njegovo ime, već „in persona Christi“ – u osobi Isusa Krista, posuđujući mu svoj glas, lice i srce, naročito u slavlju Euharistije i dijeljenju svetih sakramenata, kazao je nadbiskup Barišić.

Dragi dijamantni misnice, pred šezdeset godina, tvoja mlada misa bila je velika radost za sve Vodicama. Na svoj način, voda Vodičkih bunara, pretvorila se u vino radosnog euharistijskog slavlja u crkvi, te zajedničkog slavlja za obiteljskim stolom. Euharistijska „časa“, Isusova križa i uskrsnuća, naše je zdravije i spasenje. „Na spasenje!“, tako predsjedatelj na svršetku misnog slavlja, pozdravlja koncelebrante i poslužitelje oltara. Ovu svetu, božansku nazdravicu našega spasenja, imao si radost slaviti i nazdravljati, kao svećenik, među braćom i sestrama, u više župa, a kao pastir Šibenske biskupije, u katedrali svetoga Jakova i u svim mjestima biskupije i šire. Bez euharistijske „čase“ bez pashalnog dinamizma ljubavi, Krista Gospodina, naši križevi i smrt završavali bi s porazom Velikog petka, a nas život, u grobnoj zarobljenosti trajne Velike subote. Isus Krist je naš „Plus ultra„!

Poštovani jubilarče, Božanskoj ljubavi, kojoj si se odazvao, posvetio si svoj život i povjerene ti brojne talente. Godine nisu kriterij ni za starost ni za mladost. Duh pomlađuje i preporađa, kako reče Isus u razgovoru s Nikodemom. Nikakvo čudo da si dugi niz godina bio predsjednik Vijeća HBK za mlade, koji su te rado slušali i dobro razumjeli. S njima si planirao, veslao i izvezio na pučinu. Istina, malo te sada štap odaje, ali poezija, koju i danas pišeš, govori o tvojoj mladosti, novosti i zagledanosti u budućnost. Brate Ante, osobno Ti želim zahvaliti na prijateljstvu, suradnji i zajedničkim organiziranim ljetnim odmorima. Nadam se da smo mi biskupi Splitske metropolije ostavili dobar primjer zajedništva i suradnje našim nasljednicima, rekao je nadbiskup Barišić.

Draga braćo i sestre, slaveći dijamantni jubilej, šezdeset godina misništva biskupa Ante, ne zaboravljamo da je na današnji dan, pred osam godina, 25. srpnja 2016. ovdje u katedrali svetog Jakova, zaređen za biskupa Šibenske biskupije, don Tomislav Rogić.

Biskupe Tomislave, dok biskupu Anti čestitamo jubilej, tebi čestitamo osmu godišnjicu pastirske službe.

Vjernike je pozvao da mole za svećenike i biskupe. Molite i za nova duhovna zvanja u našoj Crkvi. Zajedno smo na istom putu. Dok vas na putu vjere tješimo i ohrabrujemo i sami smo potrebni Božanske i ljudske pomoći. Neka nam Sveti Jakov, pomogne da Sto bolje shvatimo i slijedimo Kristov put služenja u ljubavi, da znamo i možemo piti iz „Gospodnje čaše“, kazao je nadbiskup Marin Barišić u homiliji.

Na kraju misnog slavlja uslijedili su pozdravni govori i čestitke. U ime hrvatskih biskupa čestitku je izrekao zadarski nadbiskup u miru Želimir Puljić. Čestitam, dragi subrate Ante, što si svećeničku i biskupsku službu vršio časno, odgovorno i dostojanstveno. Ponosni smo na Tebe kao i na Tvoga dijamantnog sudruga, nazočnoga mons. Milovana jer si u teškim vremenima komunizma, i još težem razdoblju Domovinskog rata, kao i u izazovnim okolnostima poraća, demokracije i pluralizma ostao na visini crkvenoga poslanja. Bio si „revan pastir“ i Božji pomazanik, te kao vidljivi garant jedinstva partikularne Crkve svojim vjernicima bio jasan »smjerokaz na njihovom životnom putu“.

Ova svečanost dijamantne mise osobita je prigoda zahvaliti Kristu na daru svetoga Reda, o čemu je lijepo i sadržajnog u svojoj homiliji zborio splitski nadbiskup emeritus Marin. Stoga, uz iskrenu čestitku i zahvalu upućujemo večeras i svoje molitve: Neka Gospodin blagoslovi i čuva dragog biskupa Antu! Neka svoj pogled svrati na nj, i u mirovini na njegovom ranču obilan mu mir donese! Živio naš dijamantni misnik, Ante, kazao je nadbiskup Puljić. Uručio je prigodni dar, biskupski križ i prsten u ime biskupa Hrvatske biskupske konferencije.

Čestitke u ime svećenika, redovnika i redovnica izrekao je župnik u Vodicama don Franjo Glasnović. Sve što ste primili i doživjeli u svom životu, svećeništvu i biskupskoj službi je dar Božje milosti i njegova milosrđa. Za sve doživljeno i proživljeno zajedno s vama Bogu smo zahvalni. U zajedništvu s vama slaveći ovaj veliki dan i vaš dijamantni jubilej najprije vam u ime svećenika i redovnika i redovnica naše Šibenske biskupije od srca čestitam. Zahvaljujemo

Bogu za dar vašeg života, svećeništva i biskupske službe, za sve dobro i plemenito što ste u svojoj službi i služenju darivali i činili i za našu biskupiju, Domovinu i naš narod te cjelokupnu Katoličku crkvu. Neka vas Gospodin i dalje prati svojim blagoslovom i milošću da mu još i nadalje služite. Ad multos annos. Do Božje volje. Živjeli, kazao je don Franjo Glasnović.

Zauzeti vjernik Neven Skroza obratio se u ime vjernika laika koji je između ostalog biskupu Ivasu zahvalio za poseban osjećaj koji je imao i ima za baštinu materijalnu i nematerijalnu kao što je crkveno pučko pjevanje. Vaša sposobnost slušanja i ohrabrivanja, bila je izvor snage i utjehe za mnoge laike, a i posvećene osobe u ponekad zahtjevnim trenucima. Zahvalni smo vam na vašem duhovnom i konkretnom radu, na vašoj energiji, vašim pjesničkim darovima kojima ste obogatili ovu biskupiju i župe u kojima ste obnašali vaš pastorani rad, kazao je Neven Skroza.

U ime djelatnika Katoličke osnovne škole riječi pozdrava je uputila učiteljica Sanja Copic Bertić koja je biskup Ivasu i poklonila prigodnu sliku.

Čestitke je uputio i gradonačelnik grada Šibenika dr. Željko Burić koji je biskupu uručio prigodni poklon, sliku katedrale svetog Jakova. Ova slika prikazuje ono što vi jeste i ono što mi želimo s vama zajedno biti. Živjeli nam dugo. Čestitam, kazao je gradonačelnik Burić.

Na samom kraju misnog slavlja obratio se i biskup Ante Ivas. Trebalo je veslati, jedriti i ploviti niz vjetar i protiv vjetra..., i hodati i trčati, po kršu i polju... uspinjati se i silaziti s brda i planina... »Prijeđimo prijeko«, na drugu stranu pozivao je Rabi... A bilo je bonaca i oluja, dignutih i spuštenih jedara. Bilo je i plićaka i grebena podvodnih, i dubina i visina i hridina nedostižnih ... Bilo je i punih i praznih mreža ..., i razdrtih. I ribarskih razgovora, prigovaranja i nesuglasica. I straha, mrkline i vedrine... I tuge i radosti. Bilo je sumnja, malodušja i malovjernosti, kad je Učitelj morao koriti: „Zašto ste posumnjali i što se bojite, malovjerni! ?“

Bilo je i slavlja i ushita, suza i pjesme. A On..., On je uvijek bio na kormilu, na timunu. Njegova je ruka sigurno držala „jargolu i lantine, Idra i sidra... Rabi, Kapetan ! On je uvijek bio naš siguran „Put,

Istina i Život.“ I siguran putokaz na svim raskrižjima. Gospa, „Žena s krunom od dvanaest zvijezda“ govorila je uvijek majčinski nježno: „Što vam On rekne, učinite!“ Bila je uvijek naša „Zvijezda mora“ Lanterna i sigurna luka... Mihovil je uvijek bdio nad ovom Crkvom. u svim neverama i nevjerama, kojih je bilo napretek, ponavljao nam je uvijek ustrajno: , Mi-ka-el. Tko je kao Bog!“

U toj Petrovoj lađi..., po moru, po livadama i brdima šibenske Crkve braćo i sestre vjernici, biskupi svećenici, redovnici i redovnice bio sam..., veslao sam i plovio..., penjao se i pješao..., hodao i trčao i padao..., sijao, kopao i zalijevao..., i ja zajedno s vama, evo već 60 godina... vas svećenik i biskup. Zahvaljujem Bogu Trojedinom i Gospi našoj majci, našim svetima Nikoli, Anti i Klari, na svemu što sam primao, davao i darivao.

Za sve grijehe, propuste, slabosti i sablazni... Tebe Bože Oče, Sine i Duše Sveti i vas braćo i sestre molim oproštenje. I ponavljam sa sv. Jerom: »Parce mihi Domine quia Dalmata, quia Croata sum! Bogu neka je čast, slava i hvala... Dao gratias, kazao je biskup Ante Ivas.

<https://www.sibenska-biskupija.hr/proslava-sv-jakova-biskup-ante-ivas-proslavio-dijamantni-svecenicki-jubilej/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1716, citata: 25658, H-index: 56;

MathSciNet: publikacija: 1.388, citata: 7.392, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 848, citata: 8672, H-index: 40;

WoS: publikacija: 847, citata: 7641, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao

jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

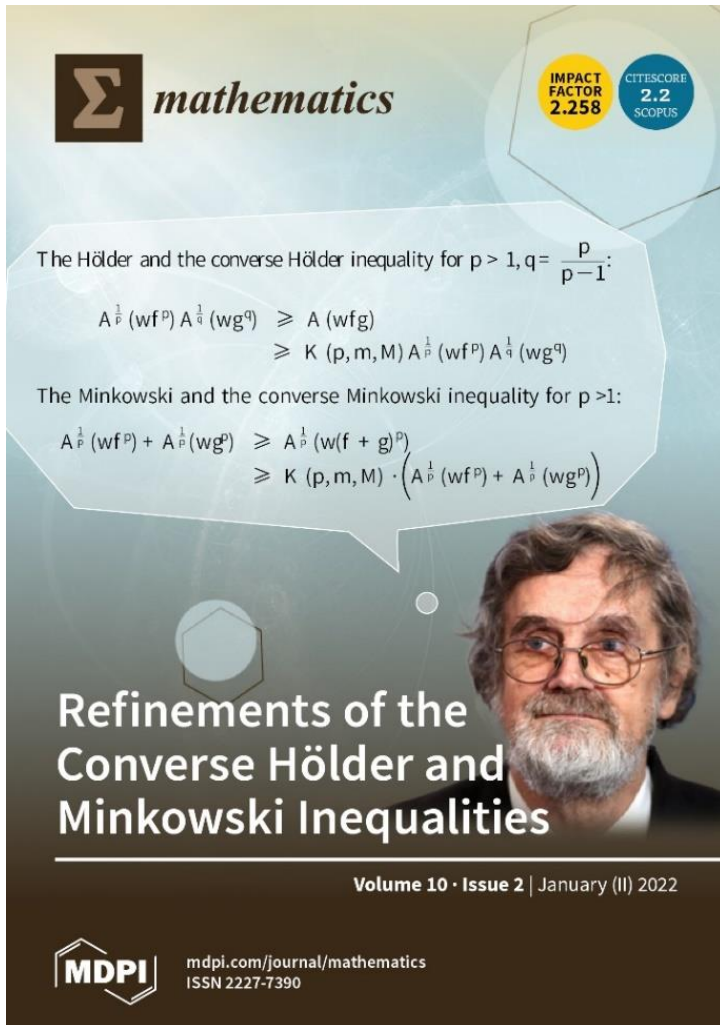
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202
<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Ovo mu je 2256. publicistička knjiga.

27. 5. 2025.